

LEONIDA NEAMȚU

SPERANȚĂ PENTRU SPERANȚĂ

EDITURA ALBATROS

Leonida Neamţu

SPERANŢĂ PENTRU SPERANŢĂ

Roman

EDITURA ALBATROS • 1980

Cândva demult ştiam să
zbor – dovadă n-am –
însă-mi aduc aminte...

1.

Din adâncul pădurilor ţipa un animal ucis de alt animal.

Văgăunile dădeau ecouri bizare, împrăştiindu-se în zig-zag, interferându-se, iar uneori sfâşiindu-se între ele, ca o fiară pre altă fiară. În locurile bătute de soare răsăriseră frunze veştede din anul trecut, din anii trecuţi. Printre arbori zăpada păstra amprente ale unor fiinţe ce veniseră de undeva, pentru a se duce – încotro?

Silviu Balamela mergea în faţă. El puse o întrebare delicată, Sergiu Ceclan Xilliphant răspunse:

— Eu sunt de părere că trebuie să supravieţuim. Suntem obligaţi. Altfel cum are să se ştie despre noi adevărul întreg? Fiindcă adevărul spus pe jumătate e mai mincinos decât cea mai mare minciună. Nu crezi?

Balamela tăcu. Ceclan privi în stânga unde un pisc albastru ieşea din ceaţă, întocmai ca o insulă singuratică. Într-acolo porniră.

Pe liziera pădurii se întrupă o umbră cenuşie, ca scrisul unui autor în impas de stil – sau de inspiraţie? Un lup. El, lupul, hăui îndelung şi subţire, fiindcă, împotriva prejudecăţilor, lupii nu totdeauna hăuie gros.

2.

Într-o senină dimineaţă, la o zi de răscruce între iarnă şi primăvară, în marele; local *New-York* din oraşul O. apăru un domn sobru a cărui vârstă se învârtea în jurul cifrei rotunde de cincizeci.

Acest domn purta palton negru, pălărie neagră, fular cenuşiu, sau cam pe-aproape, aşezat în aşa fel ca să nu ascundă nodul subţire al cravatei de-o culoare atât de palidă că aproape n-o observai. Sub nod, sclipea ciudat măciulia neagră a acului de aur – sau poate că doar aurit. Personajul în cauză nu beneficia de ochelari cu o ramă de aur – de nici. un fel de ochelari. Dar poate că-i ascundea în buzunar. Poate că în buzunar, alături de ochelari ascundea şi un pistolet. Şi o sticlă de rom. Nnnnooo! Sticla de rom nu cadra cu înfăţişarea lui sobră. Poate că un baston, da, un baston elegant s-ar fi potrivit în mâna lui îngustă acoperită cu peri roşcovani. Însă nu avea nici baston, poate-l uitase pe undeva.

Descoperi o masă liberă pe un colţ şi luă loc, trăgându-şi cu un gest lent, aş zice precaut, scaunul cu spătar înalt, plin de zorzoane, însă incomod ca un fotoliu medieval. Garderobiera apăru din neant şi-i ceru cu politeţe pălăria şi paltonul – dar insul n-o băgă în seamă, nu se descoperi, nu se *despallonă*. Privea cu un vag dispreţ peste adunătura eterogenă din local, care, la acea oră, se şi pusese pe băute, în ciuda situaţiei grele, din ţară şi din afară. Acordă o secundă uriaşelor candelabre cu câte şase sau opt braţe ce se legănau sus, ca şi fastuoaselor draperii ce foşneau până jos. Zâmbi abia dintr-un colţ al gurii, cu un dispreţ şi mai accentuat, deşi nici candelabrele, nici draperiile şi nici celelalte nenumărate elemente de decor ale spaţioasei săli nu păcătuiau prin nimic, în afară de lipsă de gust.

Se apropie şi un obăr, se înclină, însă nici pentru acesta necunoscutul nu avu nici măcar o privire. În schimb când în

sală se întrupa, printr-o intrare evident secretă, un individ ferchezuit la disperare, cu părul negru, pomădat şi lins, cu ochi languroşi de imbecil care se crede şi inteligent şi irezistibil, domnul cel sobru, încălcându-şi sobrietatea, ridică un glas de dulău sătul, un glas ce impunea prin aparentul său calm:

— Hei, tu, acela!!

Ferchezuitul nu era altul decât un oarecare Dady Berca, regizorul, aranjeurul şi furnizorul principal al marelui local (rimă involuntară!), persoană foarte importantă deci, şi nimeni, absolut nimeni nu i se adresa cu hei tu, acela, nimeni în afara patronului – dar aceasta nu se întâmpla des, colaborarea dintre ei fiind bună.

Auzind vocea aia groasă şi rea, Berca tresări, pivotă pe călcâie, aşa cum le învăţa şi pe „fetele sale" din corpul de balet, şi se apropie de necunoscut (de insul necunoscut, şi de „necunoscut" în general, fiindcă nu ştia, pururi, ce-l aşteaptă), încercând să-şi compună o faţă dură. Îi reuşi la fel de bine, cum mi-ar reuşi mie, autorului, să compun o simfonie. Sau o cantată.

— Cu mine aţi vorbit? întrebă, îngroşându-şi glasul.

— Da, cu tine! Ce beleşti aşa ochii ăia? Vrei să-ţi trag un picior în fund? mormăi surd individul în negru, a cărui sobrietate se preschimbase brusc în duritate, autentică însă, autentică, da.

Dady Berca, răsfăţatul ţigăncilor, zis şi „cel frumos", poate fiindcă pe undeva avea o asemănare cu marele escroc Alexandre Stavisky – deşi, dracul mai ştie, s-ar putea zice că Stavisky n-a fost frumos, nici măcar după moarte – Dady Berca, deci, voi să arunce cu un scaun în capul individului care-l sfida cu asemenea cuvinte necuviincioase – însă nu îndrăzni. Nu îndrăzni nimic. Rămase ca sideral, cu o expresie mai tâmpă decât de obicei. Domnul în negru împuşcă o întrebare:

— Unde e Fischer? Şeful tău adică. Şeful acestui bordel murdar!

Berca era un imbecil închipuit, clar în cursul dubioasei sale cariere învăţase să deosebească un oarecare de un ne-

oarecare. De aceea răspunse pe un ton potolit şi cam nesigur:

— Cred că domnul Fischer încă mai doarme…

— Sigur, doarme! Bine îi mai merge! ricană cu penetrantă răutate necunoscutul. Trezeşte-l imediat. Vreau să-i vorbesc!

— Cine să-i spun că vrea să-i vorbească?

— Napoleon Bonaparte! Nu te priveşte! Încă nu ştii să deosebeşti un şef de o varză, dobitocule?! Du-te!

3.

Câteva minute mai târziu, domnul cel sobru şi dur şi rău deschidea o uşă capitonată, groasă ca blindajul cuirasatului *Admiral von Tirpitz*. Văzându-l, Uggo Fischer, marele patron al marelui local. Îşi opri mai întâi, să nu-i sară din cap, ochii, apoi se ridică în picioare, rămase o clipă ţeapăn, apoi braţul drept îi zvâcni înainte pentru a da salutul nazist, însă nu apucă să bâiguie decât „*Heil Hi*...”, că un deget al noului venit, ridicat în văzduh, îi impuse tăcere:

— Potoleşte-te, Könike!

Acesta era adevăratul nume al lui Fischer – Uggo Könike.

— Am înţeles, *Standartenführer* Knochen!

— Domnul Ionescu, Fischer. Sunt domnul Ionescu. Te prinzi?

Nici acum „domnul Ionescu” nu-şi *ţipă* dopul negru de pe cap. Îl examina pe îndelete, rece, dispreţuitor, pe Fischer-Könike. Mormăi cu vocea lui joasă, aspră:

— *Höhere SS und Polizeiführer* Adolf Heydel îţi transmite salutări!

Faţa buhăită a lui Fischer se destinse niţel. Nu bănuia cacialmaua. Nu aflase încă ultimele evenimente, nu aflase că numita căpetenie din SS şi poliţie tânjea acum undeva prin închisori...

— Sunt foarte onorat, şi…

„Domnul Ionescu” îl întrerupse:

— Te-ai îngrăşat, Könike!… Huzureşti, o duci bine, prea bine, în acest moment când patria sângerează…

Citase – oare întâmplător? – aproape cuvânt cu cuvânt, dojana pe care Hitler i-o adresase *Reichsmarschall*-ului Hermann Goering, apropo de luxul cu care se înconjurase acesta la castelul Karinhall. Îşi plimbă alene privirea prin biroul spaţios, oprind-o asupra sticlei de whisky scoţian ce trona în mijlocul mesei vaste cât un teren de tenis.

Buzele incolore ale lui Fischer-Könike avură o vibraţie, aşa cum li se întâmplă copiilor, când sunt gata să se pornească pe plâns, iar părul său cenuşiu, distins, se umezi.

— Am să trimit după gheaţă, domnule Ionescu…

— Ce vorbeşti? Numai la băutură îţi stă gândul? Whisky! Dar ai putea să-mi spui în ce stadiu se află „*Acţiunea O*”?

— Lucrările progresează mulţumitor, răspunse cu precauţiune Uggo, al cărui instinct îl şi avertizase că această întrebare nu e legată în nici un fel de fondul chestiunii, după cum – înţelesese între timp – salutările transmise din partea lui *Höhere SS und Polizeiführer* Heydel nu reprezentau decât un fel de capcană.

— Mulţumitor! zbârnâi, de sub borurile pălăriei sale sumbre, domnul Ionescu. Sper că n-ai uitat că, după terminarea lucrărilor, inginerul Klemnizki trebuie să dispară?

— Aşa ceva nu se uită, *Standar*… domnule Ionescu.

— Ia spune! Ştii ceva despre furtul unui avion de pe aerodromul *nostru* Tx-X?

Asta e! înţelese Fischer, apăsând discret pe unul din butoanele instalate nu la vedere, ci pe piciorul din stânga al biroului. Apăru o mutră.

— Gheaţă! lătră Uggo. Şi nu sunt aici pentru nimeni! Clar?

Cei doi nu mai avură timp să mai schimbe măcar o silabă, până ce o fată, cu totul ispititoare, cu picioare lungi de balet istă, intră legănând o tavă imensă de argint, pe care se găseau de toate, numai Dalai Lama lipsea.

— Mie să nu cumva să-mi torni! porunci domnul cel

sobru, dur şi rău. Nu servesc nimic. Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Fischer-Könike medita intens. Îşi mai revenise. Avea vreo şaizeci de ani, trecuse prin multe campanii, nu lipsise nici de la puciul de la 9 Noiembrie ’23, când viitorul *Führer* încercase, fără succes, să răstoarne guvernul Bavariei, iar mai înainte făcuse parte din cadrele, administrative ce e drept, ale escadrilei *Richthofen*, al cărei comandant era nu altcineva decât tânărul pilot – erou naţional – Hermann Goering... Avea un trecut strălucit, iar când trecuse în „branşa” contraspionajului se distinsese iarăşi, nu i se putea reproşa nimic – în fine, aproape nimic…

N-avea nici un rost să facă în pantaloni, numai fiindcă domnul Ionescu, mai exact *Standartenführerul* Knochen, una dintre eminenţele cenuşii de pe *Prinz Albrechtstrasse*, debarcase pe neaşteptate în O.

În privinţa evenimentului de pe aerodromul amintit, se simţea suficient de tare, aşa că îşi turnă băutură, puse gheaţă, sorbi încetişor privind în gol, peste pălăria domnului Ionescu – începuse să-l sfideze pe acesta, care, oricum, departe de biroul său de la R.S.H.A., nu mai era atât de puternic pe cât încerca să pară, în sfârşit se ridică, formă cifrul safe-ului, scotoci, extrase un dosar.

Citi cu glas monoton:

— Unu ianuarie, o mic nouă sute patruzeci şi patru… Aerodromul secret *Tx-X*. Comandant, colonel în *Luftwaffe*, Kellge. Baron Robert von Kellge. Puţin după miezul nopţii, de pe o pistă secundară decolează pe neaşteptate aparatul *Honduras-Fokker* T-LL, tip vechi, aproape retras din folosinţă. Autorii acestui rapt: Ceclan Sergiu, aventurier cu un trecut dubios, pilot cu gradul de căpitan în armata română; Fritz Hellermann, pilot cu gradul de căpitan în *Luftwaffe*, Cruce de Cavaler a Crucii de Fier cu Frunze de Stejar; Teofil Sturza, ofiţer în armata română; Silviu Balamela, ofiţer de artilerie; Hildegunde Walther, de origine germană, radiotelegrafistă; Cecilia Vidraru, fostă şanteuză, fecioară de meserie curvă.

Fischer făcu o pauză pentru a se mai întrema cu un gât

de whisky.

— Scurtă vreme după decolare, acest *Honduras-Fokker* furat e interceptat de două *Messer-10* de pe acelaşi aerodrom şi doborât. Asta e tot. Sunteţi mulţumit, domnule Ionescu?

Fischer ridică ochii şi întâlni scrutătura posomorâtă a celuilalt.

— Eşti un om plicticos Könike! De altfel şi *Obergruppenführerul* e de aceeaşi părere (se referea la Ernst Kaltenbrunner, şeful Direcţiei Centrale a Siguranţei Reichului). Mă ţii ore în şir în acest birou de beţivan depravat, ca să-mi comunici „noutăţi” pe care le cunoaşte toată lumea!

— Nu vă înţeleg, domnule Ionescu!

— O cură de dezalcoolizare – şi m-ai înţelege perfect! Cele mai eficiente cure de dezalcoolizare se fac în prima linie, pe front.

— La vârsta mea?! Dumneata de ce nu dai un exemplu?

— Gura! Vorbeşte-mi despre acel avion furat. Unde s-a prăbuşit?

— Nu ştiu.

— Ai fonduri – prea multe! – ai oameni? Te-ai dus să cercetezi la faţa locului?

— N-am primit nici un fel de dispoziţie în acest sens! *Führerul* ne învaţă că iniţiativele personale, în anumite situaţii, nu pot să ducă decât la dezastru. Oare divizia blindată *Panzer-lehr* poate să facă o mişcare, fără ordinul personal al *Führerului*? Oare...

— Când vorbeşti cu mine – să taci! urlă domnul Ionescu.

— Ba n-am să tac! Pe câte ştiu, de acest caz se ocupă autorităţile româneşti.

— Lasă autorităţile româneşti, semidoctule! Spune-mi: avionul furat s-a prăbuşit, bun. Există supravieţuitori în urma catastrofei?

— N-am de unde să ştiu.

— Nu ştii, nu ştii, şi nu ştii – altceva nu ştii să spui. Ba mai faci şi demagogie de cea mai joasă speţă! Te afli aici, la doi paşi, şi habar n-ai de nimic, trândăveşti între sticle de

băutură şi femei, iar la Berlin, la noi, *se ştie* că există doi supravieţuitori.

— Au fost prinşi?

— Ai mişcat vreun deget în acest sens?

— Nu! Repet: fac numai ce mi se ordonă!

— Serios?! Dar pentru a băga în burdihan gâşte fripte şi plăcinte, scăldate în whisky, ţi s-a dat ordin?

— Comparaţia mi se pare deplasată! Ce, dumneata trăieşti numai cu aer?

— Să nu ţi se pară deplasată! Şi dacă e vorba de părut, cum ţi se pare, unde e tâlcul acestui furt de avion?

— Indivizii au vrut s-o şteargă.

— Încotro?

— N-am idee.

— Iarăşi! Eşti inocent ca un ou abia fătat...

— Abia *ouat*, domnule Ionescu. Poate fi fătat un viţel, de pildă. Dacă vrei să fii luat drept român, şi să porţi acest nume de Ionescu, învaţă să le exprimi corect în această limbă...

— Mie să nu-mi dai lecţii, netrebnicule! Nu ştii nimic, nu te preocupă nimic, n-ai fost în stare să afli că ruta *lor* era pe direcţia Berlinului. Asta îţi spune ceva?

— Nu tocmai. Cel mult îmi pare neverosimil.

— Din nou *ţi se pare*! Dar faptul că pilotul Fritz Hellermann a stat mai mult de un an în România, în calitate de agent secret pentru informaţii politice, reprezentant personal al generalului Schellenberg, iar apoi a fost mutat pe front pentru o „mică eroare”. Îţi sună cumva la ureche?!

— Îmi sună, dar nu stă în atribuţiunile mele să cunosc şi acest amănunt. Misiunea lui era strict secretă – ca şi a mea de altfel.

— Nu mai bea atâta, Könike! zbieră domnul Ionescu, observând cum mâna celuilalt se îndreaptă spre pahar. Realitatea este că evenimentul de pe aerodromul *Tx-X* te-a impresionat mai puţin decât dacă ai fi aflat că una din târfele recrutate pentru acest bordel a rămas gravidă.

— Din nou comparaţia îmi pare cu totul deplasată, domnule Ionescu, replică liniştit Fischer, şi bău, numai ca

să-i facă în ciudă celuilalt, decis să nu se lase strivit ca o muscă de acest bădăran venit *de la centru*, în fond un conţopist care de mult nu mai cunoaşte realitatea.

4.

După ce domnul cel rău şi cu pălărie neagră plecă, patronul Fischer deschise larg una dintre ferestre. Nu pentru a aerisi încăperea, deşi poate că n-ar fi fost de prisos. Rămase într-o poziţie discretă. Din locul unde se afla, la etajul doi, avea o perspectivă largă asupra întretăierii celor două bulevarde principale. Îl spionă, neclintit ca un păianjen, pe omul *de la centru* cum traversează intersecţia cu pas egal şi sobru. Dar iute, tot ca un păianjen ce atacă prada, se repezi la birou şi apasă pe o altă sonerie. Imediat se ivi o namilă pentru care cadrul uşii părea niţel cam strimt. Individul avea ochi mici, labe imense şi purta pantofi de lac numărul 46 – ce ar mai fi de adăugat la portretul său? – mai nimic.

— Comele, grăi Fischer-Könike, l-ai văzut cumva pe cetăţeanul ce m-a vizitat adineaori?

— Cred că da, domnule, răspunse numitul Cornel, pe numele său întreg Cornel Balea, de profesie asasin, plimbându-şi limba cam încărcată printre buzele... descărcate, subţiri.

Uggo îşi aprinse un trabuc, şi-şi zâmbi. De asemenea îşi turnă băutură. Pe Cornel nu-l ispiti, nici cu ţigară, nici cu whisky.

— A luat-o în direcţia aia, Cornele. Poartă totdeauna pălărie neagră şi ţoale negre, acul de la cravată are măciulie neagră, pesemne doliu după cavalerul Siegfried…

— Sig…?

— Eh, literatură, n-are importanţă. Pe vizitatorul meu îl cheamă, în principiu, domnul Ionescu, însă are şi alte nume.

nu te lăsa derutat. Ai la tine pistoalele?

— Cred că da, domnule. Şi adăugă, spre surprinderea patronului: Pentru mine pistoalele sunt ca şi lestul pentru o corabie. Fără ele m-aş răsturna.

— Asta unde ai mai citit-o, Cornele?

— Păi, n-am prea citit-o, patroane... Am auzit-o de la un camarad...

— Ich hatte einen Kameraaaden[1]..., fredonă nostalgic Fischer. Şi înghiţitura de alcool care făcu să i se mişte mărul lui Adam, în sus şi-n jos, fu ca un şoc pentru el. Redeveni dur, lucid, practic. Porunci:

— Acest Ionescu să dispară!

— Unde locuieşte? întrebă Cornel, şi el practic.

Fischer îl privi pe asasinul de profesie cu un fel de silă: hotărât lucru, nu avea oamenii potriviţi scopului...

— Dacă aş şti unde locuieşte, l-aş face eu să dispară, Cornele, rosti, cât mai calm cu putinţă. Dar n-am timp. Află tu.

— Ce alte nume mai poartă?

— Tot felul. Orice fel de nume. De la Axente până la Mustafa.

— În acest caz, o să fie cam greu, patroane, mormăi namila.

— Uite ceva care o să facă greul uşor, replică Uggo, trântind pe birou, între pahare şi cele trei telefoane, o sumă în bancnote nou-nouţe.

5.

Oraşul O. plutea într-un fel de cenuşă specifică, nici ceaţă, nici ploaie sau ninsoare – şi nici măcar chiciură. *Standartenführerul* SS Gustav Knochen, alias domnul Io-

---

[1] Am avut un camaaraaad...

nescu, se opri în faţa librăriei Fundaţiilor Regale. Nu prea-l interesau noutăţile literare, mai curând încerca să constate dacă decăzutul, şi totuşi perfidul Fischer-Könike nu lansase pe urma lui o „coadă”, sau o is-„coadă”.

S-ar fi zis că nu. (Bineînţeles! Micuţul Cornel Balea, era atât de mare, încât printr-un efect sau defect curios, nici nu-l observai!)

Trei taxiuri hârbuite – un Ford 1919, un *Fiat* şi un *Rolls*, ce cunoscuse şi vremuri mai bune, când *siri and ladyes*, conversând despre previziunile meteo, ca în Shaw, călătoriseră pe pernele sale, între Picadilly şi Trafalguar-square – se aliniau la marginea trotuarului, alături de trei birje, cu câte un singur cal. Deh – război. Şoferii sporovăiau cu colegii-concurenţi. trăgând vârtos din ţigări ieftine, şi duhnind a alcool ieftin, ca şi birjarii. Căluţii, ignorând apriga concurenţă dintre ei şi caii de fier, scoteau pe nări dâre de aburi cenuşii care se amestecau în praful vag violet, visând nu cavalcade sălbatice, fără decât numai poate o raţie bună de ovăz.

Domnul Ionescu sări în *Fordul*-taxi, poruncindu-i comandantului acelei scule pe roţi să-l plimbe niţel, ca să cunoască şi el târgul în care abia descinsese. Apoi, ca din întâmplare, porunci să oprească. Plăti generos, dar nu foarte generos, şi continuă plimbarea pe propriile sale picioare. Înaintă numai o mică distanţă, trecu prin faţa băcăniei băcanului Pop, acesta-l studie, curios ca orice băcan, în sfârşit domnul Ionescu-cel-rău se opri, tot ca din întâmplare, în faţa unei firme pătrate, albastru pe galben:

AGENŢIA LĂZĂU – Filiala O.
(*urmăriri discrete afaceri confidenţiale, rezolvări operative, orice fel de chestiuni*)

Domnul Ionescu îşi aprinse o ţigaretă, probabil prima în acea zi, şi, pufăind egal, urcă la fel de egal treptele a două etaje. Se aştepta ca Filiala Agenţiei Lăzău să fie un fel de

păduchelniţă, mişunând de mutre dubioase precum proxeneţi, borfaşi, poeţi, asasini, şi chiar cuconiţe, când colo, în odaia lungă şi îngustă, bine luminată prin largile ferestre, dintre care una era întredeschisă, dădu peste un singur individ care se legăna pe picioarele din spate ale unui scaun, cu pantofii lucitori aşezaţi pe birou, şi citea dintr-o carte groasă.

Nu binevoi să ridice ochii. Ignoră apariţia vizitatorului, cum ai ignora un microb care ţi se plimbă pe unghia arătătorului.

Domnul Ionescu dădu bună-ziua, celălalt, fără îndoială detectivul-şef al Filialei din O., răspunse la fel, şi tot nu-şi dezlipi ochii de pe carte. Ba păru chiar mai adâncit în lectură, imperturbabilul!

— Am într-adevăr plăcerea de a vorbi cu domnul David Clementi, cunoscutul detectiv?

— Într-adevăr, aveţi această plăcere... *şi onoare*, răspunse detectivul, continuând să citească.

— Dacă vă ridicaţi ochii de pe romanul acela captivant, poate vom *fi în stare* să înjghebăm o discuţie interesantă!

— Nu-mi ridic ochii din carte, până ce nu vă ridicaţi *ceaunul* de pe cap. Aşa e obiceiul pe-aici.

— Dar de unde ştiţi că n-aş fi de pe-aici?

— După multe, dar mai ales după nasturii pardesiului.

Domnul Ionescu, fără a şti sigur dacă detectivul glumeşte sau o ia în serios, îşi descoperi în sfârşit capul, dezvelind o claie de păr cumva gălbui şi uşor încreţit. Cu freza lui gălbuie şi încreţită, pierduse mult din sobrietate şi demnitate. Ştia asta.

David Clementi îşi coborî călcâiele de pe birou, aruncă într-un sertar tomul care-l absorbise într-atâta şi-l examină pe Ionescu. Era, Clementi, mai suplu decât o panteră în noapte printre lianele, junglei, era, în acelaşi timp, calm, purta o cămaşă albă, cravată gri, haină gri pepit, însă haina atârna pe spătarul scaunului – lui nu părea că-i pasă de aerul rece care pătrundea prin fereastră, direct în spatele său. Un lănţişor fin curgea vertical de la reverul hainei, până la buzunar. O cută subţire îi curgea la mijlocul frunţii,

orizontal, iar alta, scurtă, adâncă, pica în jos până la rădăcina nasului. Poseda şi nişte ochi cenuşii, bătând către albastru, şi o privire care nici măcar nu era dispreţuitoare. Nu era nicicum. Glasul său era însă din toate punctele de vedere descurajator:

— Deşertaţi găleata! zise.

— Sunt Ionescu, domnul Ionescu, făcu sever *omul de la centru*.

— În acest caz eu sunt împăratul Hirohito, bodogăni detectivul. Nu mă interesează, deocamdată, cine sunteţi. Despre ce este vorba?

Domnul Ionescu îi expuse scurt, exact, despre ce este vorba, privirea lui Clementi devenea tot mai absentă, tot mai albastră, buzele se subţiau până ce abia mai rămaseră două linii palide. Apoi vorbi:

— Îmi cereţi, dacă înţeleg bine, să pun mâna pe aceşti doi compatrioţi ai mei şi să-i predau autorităţilor germane? Mai exact. *Gestapoului*?

— Foarte exact, stimate domnule Clementi. Văd că aţi intuit lesne esenţa problemei, încercă să fie amabil, dar fără a izbuti să nu fie şi ironic, fără voia sa, domnul Ionescu.

— Dumneavoastră cum aţi cataloga o astfel de acţiune?

— Eu nu am timp să întocmesc cataloage, domnul meu! De altfel, în exprimarea dumneavoastră, există o mică dar importantă lacună. Eu nu vă cer, nu am din nefericire acest drept, eu vă propun o afacere, foarte-foarte rentabilă, am venit să vă angajez, cu paralele zornăind în buzunar. *Noi* plătim bine!

— Am auzit că plătiţi bine, o ştie toată lumea. Însă va trebui să obţin aprobarea şefilor mei.

Domnul Ionescu aprinse o a doua ţigaretă pe acea zi, îi oferi şi lui Clementi, care scutură din cap, apoi tuşi – o tuse tactică.

— Poate că. ar trebui evitat acest lucru. Nu vreau să angajez Agenţia, ci pe dumneavoastră personal. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi bine?...

— Poate că înţeleg, poate nu.

— Ei! Nu trebuie să vă faceţi scrupule, aceştia doi, Ceclan

şi cu Balamela, sunt dezertori, urmăriţi şi de autorităţile române.

— În acest caz să-i lăsăm în seama lor.

— Aici e, cum se zice... buba. Mă tem că autorităţile dumneavoastră nu se vor sufoca depunând eforturi ca să-i prindă, şi-apoi, am spus, *noi* avem nevoie de aceşti oameni.

— Am înţeles perfect. Dacă poliţia română pune mâna pe ei, se poate aranja pe cale diplomatică, sau pe orice altă cale, ca indivizii să vă fie predaţi, fiind vorba de răpirea unui avion german.

— Mă tem că e foarte delicat. Şi cere timp.

David Clementi îşi aprinse şi el un trabuc, suflă încetişor fumul, continuând să rânjească într-un fel neplăcut.

— Vreţi să mă convingeţi ca poliţia secretă germană nu se amestecă de fel în acest joc?

— Joc? Dacă e vorba de joc, eu joc cu cărţile pe masă, domnule Clementi. Ce rost ar avea să vă ascund că un număr dintre bunii noştri agenţi se află aici şi sunt implicaţi în acţiune?

— Chiar, ce rost?! Prin urmare, pe urmele acestor doi nefericiţi se află poliţia, Siguranţa, desigur şi jandarmeria, de asemenea şi copoii *Gestapoului*..., „cei mai buni din lume”... Bieţii de ei! De ce mai aveţi nevoie, în acest caz, de un lup singuratec ca mine?

— Fiindcă, vorbind deschis, mă îndoiesc de eficienţa poliţiştilor voştri..., după cum se vorbeşte, furtul avionului a stârnit un fel de reacţie favorabilă, humorul dumneavoastră e puţin cam labirintic, râdeţi când nu e cazul, şi nu râdeţi *când este cazul*...

— Pot să dau o replică identică, mârâi Clementi, mai rece decât un aisberg blocat între alte aisberguri,

— Să nu ne certăm, domnule Clementi. Să discutăm despre afaceri. Agenţii noştri, cu toată abilitatea lor, or să întâmpine numeroase dificultăţi: necunoaşterea terenului, a limbii etc. Un detectiv particular, serios cointeresat, poate obţine rezultate rapide!

— *Serios cointeresat*? Bine spus! Ca să intru în acest joc murdar, va trebui să-mi înfundaţi temeinic buzunarele, şi

chiar buzunăraşele cu bolivari, domnule Ionescu!

— Bolivari? domnule Clementi.

— E un fel de a spune. Face parte din humorul nostru „labirintic”. Dolari, domnule Ionescu. Şi nu fabricaţi în Germania, ci veritabili. Credeţi-mă, ştiu să fac deosebirea.

6.

Detectivul particular David Clementi, reprezentant al Agenţiei Lăzău în oraşul O., se prelinse către fereastră, exact cum făcuse cu puţine minute în urmă papá Fischer, marele patron al *N-Y*-ului, şi tot în acelaşi scop: pentru a-şi delecta încă o clipă ochii cu profilul domnului în negru.

Şi se delectă astfel timp de cinci secunde, atât de bine, că i se trezi brusc pofta de mâncare, iar în următoarele cinci secunde se decise să descindă la băcăniei băcanului Pop, pentru a profita de o fleică.

Şi ce anume văzu?

Rezemat de trunchiul fragil al unui salcâm, un ins despre care se putea spune orice, în afară de amănuntul că ar fi fragil, ascuns pe jumătate, însă nu ostentativ, un individ în canadiană verde, cu o „miţişapcă” pestriţă pe cap, fuma din pumn, preocupat parcă numai să mai piardă nişte timp ce-i era de prisos. Ţigara nu se vedea, ai fi zis că pumnul lui uriaş conţine o doză de fum concentrat, din care soarbe pe îndelete.

Papá Fischer – gândi David Clementi – ar trebui să-şi aleagă şi să-şi deghizeze mai cu luare-aminte gangsterii. Îl recunoscuse cu uşurinţă pe ins, un anume Cornel Balea – dacă acesta îi era adevăratul nume – bandit scos de la ocnă de Fischer, de bună seamă nu pentru a-i îngriji garoafele.

Cornel se roti cu precauţiune, însă nu cu suficientă precauţiune, în jurul acelui salcâm fragil, şi porni agale, cu pas molatec, pe urmele omului *de la centru*. Deci aşa stau

lucrurile, îşi zise detectivul. Aşa stăteau.

7.

— Domnule general, vorbi maiorul, politicos, însă ferm, am onoarea să vă raportez că eu nu sunt o minge!

Bătrânul ofiţer privi cu simpatie faţa frumoasă, pârlită de razele soarelui (care soare? era încă iarnă!), şi întinse un arătător gros şi lung, către un fotoliu jos şi scurt:

— Nu te agita. Max (în realitate maiorul nu se agita defel, dimpotrivă, încremenise în cea mai ireproşabilă poziţie de drepţi), de acord că nu eşti o minge, dar cine pretinde una ca asta?

Numele întreg al lui Max era Maximilian Cornea. Maiorul Maximilan Cornea. Un om bine cunoscut în poliţia civilă, militară, şi peste tot. El vorbi pe acelaşi ton respectuos, dar decis:

— Nu ştiu cine pretinde că sunt minge, dar *mă simt* ca o minge, şi încă una care începe să se dezumfle, înţepată undeva, discret, cu un ac. Cineva a decis să joace o „miuţă” cu mine, dar mă pasează de prea multă vreme. Chiar şi o minge oboseşte dacă e lovită şi trimisă fără încetare de aici într-acolo şi viceversa. Acum, nu susţin că dumneavoastră m-aţi transformat în minge, însă nu sunt convins nici de contrariul... De la Brigada Judiciară, unde mă simţeam excelent printre bunii şi bătrânii mei asasini, am fost expediat pe front, unde am devenit marele specialist în recuperarea dezertorilor importanţi – ce titlu onorific ridicol! Pentru ca, mai târziu să fiu transferat la contraspionaj, după care a urmat misiunea de protecţie a Alteţelor Sale Regale, iar acum mi se cere, nici mai mult sau mai puţin...

— Stai puţin! Vrei o havană? Un coniac bun?

— Nu, foarte mulţumesc!

— Nu foarte mulţumesc, ce? Nu foarte mulţumesc

havană, sau nu foarte mulţumesc coniac?

— Nu foarte mulţumesc ambele. Iertaţi-mă, sunt foarte nervos.

— Şi ce anume te-ar putea potoli?

— Permiteţi-mi să fluier!

Bătrânul ofiţer încremeni o clipă. Pe urmă bombăni:

— Bine, fluieră, băiete!

Timp de vreo cincisprezece secunde, în biroul generalului, maiorul Maximilian Cornea fluieră o melodie. Era palid. Pe măsură ce fluiera, obrazul său îşi recăpăta coloritul normal. Bătrânul ofiţer zise:

— *Blue bonnets over the border*.[2]

— A! Şi dumneavoastră ascultaţi posturile de radio inamice?

— Îmi permite rangul, băiete. Dar *de ce* le asculţi *tu*?

— Mă obligă meseria să cunosc intenţiile inamicului. Vă rog să nu-mi mai spuneţi „băiete”.

— Faptul că ai fost prietenul cel mai apropiat al bietului meu fiu nu trebuie să te determine să depăşeşti limitele politeţii…, „băiete”! grăi generalul, ai cărui ochi, adânc încercănaţi, îl ţinteau pe Maximilian Cornea, nu cu asprime, ci cu durere. Acum, maior Cornea, vei trece în departamentul siguranţei statului. Vei înhăţa cei doi dezertori, ofiţeri ai armatei noastre, care au *şutit* avionul acela nemţesc, şi-i vei preda autorităţilor germane. E un ordin!

— Fiind dezertori români, ei aparţin armatei române, eu aşa înţeleg!

— Interese mari sunt la mijloc. Kaltenbrunner şi chiar Himmler în persoană se interesează de ei. Noi suntem militari, Max. Executăm nişte ordine – atât.

— Nu ştiu cine este Kaltenbrunner, şi cu atât mai puţin Himmler, bombăni maiorul Cornea, şi acreala zâmbetului său ar fi fost suficientă pentru un ceaun de borş moldovenesc. Şi nici nu vreau să ştiu. Bine, voi merge să-i apuc de guler pe cei doi hoţi de avioane. Dar e posibil să înregistrez şi un eşec. Iar acum, dacă vă menţineţi propunerea. aş accepta coniacul, domnule general.

---

[2] Bonetele albastre dincolo de frontieră (engl.)

— Îmi menţin propunerea, Max. Iar remarca ta în legătură cu eşecul, n-am auzit-o.

8.

O ninsoare clementă izbeşte obloanele „*Casei de Retragere*” fondată pentru bătrânii actori geniali de către Grigore Stamatiu-Salamandră, şi el actor, deşi milionar.

În sala clubului, dominată de frumoase coloane aparente, pe rotile, un bătrân încă verde, înalt, uscat, cu iată de cal proaspăt potcovit, cu ochi galbeni, cam lăcrimoşi. ce e drept, perorează în faţa unei asistenţe alcătuită din paişpe bătrânei, trei bătrânele (cu toţii, ei şi ele, oarecândva actori de faimă), din doamna Haller, intendenta (sau femeia de serviciu, dacă vă convine mai mult), fiica ei Gerti, în vârstă de 18 ani, şi bucătarul Ion Duşa, zis John.

Numele adevărat al individului ce perorează este Ionescu (a nu se confunda cu „domnul Ionescu”, *Standartenführer* SS), dar i se spune Mîşkin, contele Mîşkin, din cauză că în tinereţe înregistrase un frumos şi mare eşec în rolul „idiotului” lui Dostoievski.

Îţi poţi cuceri o glorie şi printr-un mare eşec – ca să reiau o idee mai veche a mea. Sau poate că nu e a mea?

I se mai spunea – actorului Mîşkin-Ionescu – şi Mîşkin-Vampiru, din pricină că o vreme condusese ca un veritabil satrap „Trupa de Comedii şi Farse”.

Deci, pe scurt, Ionescu-Mîşkin-Vampiru. Dumnealui va juca un rol neimportant, însă... esenţial.

Şi despre ce vorbea dumnealui? Despre blamul ce se va abate asupra acelor nobile capete, cu toate foste glorii ale scenelor româneşti, când opinia publică va afla, pe calea presei şi pe alte căi, că sub acoperişul demn al „*Casei de Retragere*” îşi găsiseră adăpost, ce e drept vremelnic, nişte dezertori!!!

Ionescu-Mîşkin-Vampiru, influenţat, în sens negativ probabil, de către marile filme ale *Westului-Far*, propuse la capătul avântatei sale alocuţiuni, nici mai mult, nici mai puţin decât alcătuirea unei potere, înjghebată din voluntari, sub conducerea sa, fireşte, şi, grăind astfel, agită în văzduh faimoasa lui armă de vânătoare tip *Purdy-Lame*, de fabricaţie pur britanică, dacă nu şi mai mult, de este cumva posibil mai mult, armă cu care nu vânase nici măcar un iepure miop. Agitând scula cu pricina, scoase din gâtlej un foarte cabotin „Huuuraaaa!!!”, dar cum aproape tot ce este cabotin are mai mult priză decât îşi închipuie dumnealor, filozofii, şi chiar nefilozofii, „băieţii şi fetele” din sală reacţionară suficient de prompt – deşi sunetele reunite ale entuziasmului lor octogenar abia dacă atingeau intensitatea bâzâitului unui bondar melancolic. Mîşkin înregistră cu satisfacţie efectul cuvintelor sale, iar apoi, ridicând puţin bărbia, şi de asemenea glasul, se adresă unui personaj singuratec din fundul sălii:

— Nu e aşa că am dreptate, *doctohe*?

(Am omis micul amănunt că Vampiru graseia, dar nu totdeauna, ci numai când îşi amintea că *trebuie* să graseieze).

Doctorul Bercoviciu stătea acolo în umbră, trăgând în-cetişor din pipa lui tăcută, din care se ridica o spirală de fum – şi acesta silenţios – îşi scoase de pe nas ochelarii în lentilele cărora se întipărise pentru vecie sclipirea ebraică a ochilor săi, îi şterse tacticos, deşi nu era cazul, păstră un moment de ezitare tactică, fără să fie absolut necesar, părăsi fotoliul său comod şi înainta către Vampiru, fără să fie neapărată nevoie. Însă el ştia din instinct sau *dracumaiştiedeunde* că toate aceste mici gesturi-trucuri dau gravitate şi greutate persoanei sale.

— Dragă „conte”, vorbi el, adresându-i-se lui Mîşkin-Vampiru, am admirat şi admir în continuare nobleţea aus-teră a sentimentelor tale. Dacă n-ai avea dreptate într-o proporţie măgulitoare, aş zice că n-ai dreptate, în aceeaşi proporţie? Ei, vezi?

Cu aceste cuvinte, care spuneau totul sau nimic, doctorul

„*Casei de Retragere*” tuşi cu înţelepciune şi trase cortina. Deveni invizibil. Mai pe scurt, ieşi pur şi simplu din sala clubului.

9.

Un fel de coleg îmi spunea odată că „cititorul trebuie ţinut la respect”. Adică nu trebuie să i te destăinuieşti total. Trebuie să-l ţii puţin la distanţă, să păstrezi o rezervă – la care domnia sa cititorul să n-aibă acces. Întrucât nu împărtăşesc aceste puncte de vedere, voi mărturisi că aceste prime pagini, a căror importanţă oricum nu poate fi neglijată, ele punându-l în temă pe eventualul cititor şi deschizându-i apetitul pentru lectură, sau dimpotrivă, dezgustându-l, aceste prime foi, deci, au fost redactate dintr-o suflare, pentru motivul simplu că, înainte de a fi aşternute pe hârtie, ele se aflau de multă vreme întipărite în mintea noastră, constituind, oarecum, continuarea unei cărţi mai vechi, „*Speranţă pentru marele vis*”, în care, după cum aţi înţeles desigur, în urma unei catastrofe de avion, au rămas în viaţă doi supravieţuitori, Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela.

Aceşti bărbaţi, tineri încă, trecuţi prin multe, prin multe necazuri şi prin mai puţine bucurii, nu-şi făceau iluzii deosebite cu privire la viitorul lor: într-adevăr, scăpaseră cu viaţă când cu prăbuşirea aparatului *Honduras-Fokker* T-LL, iar apoi izbutiseră să iasă din văgăuna îngheţată în care se rostogolise epava, în vreme ce toţi ceilalţi camarazi de călătorie acolo-şi aflaseră sfârşitul. Pe urmă Ceclan şi cu Balamela îşi găsiseră adăpost la „*Casa de Retragere*”, izbutind să fugă de acolo în ultima clipă, când, în urma unor incidente, câţiva dintre bătrânii actori se deciseseră să-i predea autorităţilor.

Ce le rezerva însă viitorul?

Ce ar fi făcut Ceclan şi Balamela dacă printr-un miracol ar fi aflat în acel moment, când traversau o pădurice, îndreptându-se către nord, că Direcţia Centrală a Siguranţei Reichului (R.S.H.A.) îl expediase în România pe *Standartenführerul* Knochen – alias domnul Ionescu – pentru a conduce operaţia capturării lor?

Domnul Ionescu nu era bineînţeles singur. Împreună cu el veniseră încă trei oameni din *Gestapo*, aleşi pe sprânceană de către Heinrich Müller, şeful acestei faimoase instituţii, trei oameni, trei detectivi duri şi incisivi, dintre care rolul cel mai important avea să-i joace maiorul SS Eduard Lohausen.

Ce ar fi gândit şi făcut Balamela şi Ceclan de ar fi ştiut că acelaşi domn Ionescu expediase în căutarea lor pe detectivul particular David Clementi, om cu care nu era de glumit, că maiorul Maximilian Cornea, unul dintre cei mai abili poliţişti români, primise de asemenea ordinul de a tropăi neîntârziat pe urmele lor, că fuseseră alertate toate posturile de jandarmi şi că, în fine, *dar nu în fine de tot*, „potera” alcătuită din bătrânii actori – foşti idoli, sau cum se zice, ai scenei româneşti – Ionescu-Mîşkin-Vampiru. Ceapă-Focşani, şi Cristophor Columb (poreclă desigur), efectua spectaculoase pregătiri spre a porni pe urmele celor ce furaseră avionul german *H.-F*.

Cum ar fi reacţionat Ceclan şi Balamela cunoscând că *Reichführerul* Himmler în persoană se interesa de cazul lor şi întărise cu cuvântul său atotputernic ordinul ca indezirabilii cei doi să fie capturaţi cu orice preţ şi aduşi la Berlin, şi să li se smulgă, indiferent de mijloace, nu limbile (limbile ceva mai târziu – după ce vor fi vorbit), ci adevărul total cu privire la călătoria lor.

Cărui complot, cărei grupări de inamici ai Reichului şi ai *Führerului* urmau să se alăture? Ce liste, ce documente transportau şi cui trebuiau să fie transmise acestea? Unde trebuiau să aterizeze şi cine îi aştepta acolo? Etc. etc. etc.

Mă gândesc că, de vor fi cunoscut aceste amănunte, şi altele desigur, Ceclan şi Balamela, s-ar fi aşezat pur şi simplu în zăpadă, aşteptând ca blândul ger al munţilor, sau o binevoitoare haită de lupi să-şi facă datoria. Poate.

Însă cred – cred, zic – că, să fi cunoscut adevărul întreg, iar pe deasupra să fi aflat că două escadroane de canibali galopează pe urmele lor, şi toţi gangsterii din Chicago şi împrejurimi înarmaţi până-n dinţi cu Colturile lor afurisite *carenudaugreşniciodată* îi vânează de asemenea ca-n codru – căci se şi găseau în codru! – Ceclan şi Balamela tot nu s-ar fi aşezat în zăpadă ca să moară de bunăvoie.

Şansa celor doi prieteni, ce e drept infimă, era că, dacă se întâmpla ca unul din ei să-şi piardă curajul, atunci celălalt era cuprins de exaltare, furie, îndrăzneală, şi astfel, pe rând, se scoteau unul pe celălalt din impas.

Dar, stabilit fiind că situaţia celor doi, Ceclan şi Balamela, nu e bună, mă văd silit să mărturisesc cu umilinţă că nici autorul nu stă pe roze, ci, mai curând pe ghimpii rozelor, dat fiind că schema prezentată mai sus e numai o simplificare sau enumerare a unor situaţii fiecare în parte cu mult mai complicată. Să nu uităm că Uggo Könike, alias Fischer, îl lansase pe urmele colonelului SS Knochen, alias domnul Ionescu, pe ucigaşul Cornel Balea, cu scopul precis de a-l lichida, iar nu de a-i presăra cărarea cu trandafiri. Chiar şi această stare de lucruri, aparent limpede, poate naşte o serie de încurcături.

De pildă, acest Cornel Balea îl poate acosta pe domnul Ionescu, zicând: „Stimate domn, patronul meu, papá Fischer, mi-a vărsat atâţia gologani ca să-ţi umplu burdihanul cu plumbi. Dă şi dumneata ceva peste, şi fac invers, adică îl rad pe Fischer.” Dacă ar fi avut destulă imaginaţie „micuţul” Cornel ar fi mers şi mai departe cu planurile: Iau fofolocii şi de la unul, şi de la celălalt, şi-i curăţ pe amândoi. Lucru curat! Nu?

Îmi va fi de asemenea, aproape imposibil să ţin o cronologie strictă a mişcărilor fiecăruia dintre aceste personaje, ale căror drumuri, fatal, se taie, se întretaie şi se *întreîntretatataie*.

Deocamdată mă mulţumesc să continui în felul următor. Balamela zise:

— Mă Sergiu, spune-mi ceva vesel, ca să mai prind puteri!

— N-am idee cu ce te-aş putea înveseli, Bala, tărăgănă Ceclan. Eu, până acum, n-am avut cu poliţia, cu nici un fel de poliţie, serioase încurcături. Dar nici descurcături.

10.

După un marş prelungit prin blestemate coclauri pustii, Ceclan şi Balamela se opriră, sfârşiţi de oboseală. Cădea o înserare rece şi orbitoare – stâncile, zăpada, cerul, iradiau violent lumina acumulată în timpul zilei – aşa cum se întâmplă sus în munţi. Deasupra unui pisc, gata să se izbească de el, soarele se înfoia ca un păun ameţit de propria-i vitalitate. Mari umbre vinete se aşterneau pe văi, ceţuri izvorau nu se ştie de unde, o pasăre izbea cu ciocul în coaja unui copac, prin apropiere, apoi un profil îndrăzneţ începu să se rotească pe deasupra lor, însă nu era avion, ci un şoim. Sergiu Ceclan crezu, şi imediat fu sigur, că-l recunoaşte. Era aceeaşi pasăre cu ochii roşii sfredelitori, cu privirea ageră şi dispreţuitoare, cu aripile larg deschise, uşor arcuite, de culoare albastră-străvezie ca a oţelului.

— Doamne! E pasărea *mea*! murmură Ceclan.

— Ce spui, Sergiu? tresări Bala.

— Ei bine, priveşte, e pasărea mea..., vulturul meu, sau şoimul meu carpatin... nu ştiu exact... Cândva i-am propus acestei păsări să ne schimbăm destinele, şi şoimul meu a acceptat, însă apoi eu am abrogat convenţia, şi de atunci mă urmăreşte mereu. Biata pasăre! Pesemne vrea şi ea să fie om... măcar câtva timp!

— Ascultă-mă, prietene, murmură Balamela, şi glasul îi tremura, ascultă Xilliphant, sper că n-ai înnebunit iar!

— Fii pe pace. Ce ţi se pare anormal în faptul că un şoim ar dori să fie om? Ia stai!... Dacă priveşti cu atenţie în direcţia aceea, ce observi?

— Câteva luminiţe.

— Corect. Un cătun. Nu le pasă de camuflaj…

— Şi nouă, la ce ne foloseşte?

— Cum la ce? Iată la ce, Bala: de obicei prin sate există vaci, sper că acest frumos obicei mai persistă. Unde sunt vaci, e firesc să fie şi grajduri. Cu toată ruşinea care ne va cuprinde pe noi, oameni în esenţă cinstiţi, vom fura nişte lapte – ce înseamnă furtul unui bidon de lapte, faţă de furtul unui avion? – iar apoi ne vom odihni în iesle…

— Da, Xill, acceptă Bala, ai dreptate, însă ai uitat că acolo unde există vaci, lapte, grajduri, iesle, se prăsesc şi ăştia… cum i-o zice… câini, iar câinii au prostul obicei să latre. Asta iţi spune ceva?

— E un risc, ridică din umeri Ceclan, de multă vreme viaţa noastră e un risc permanent. Însă şi tu ai uitat ceva: că de obicei pe mine câinii nu mă latră.

— Pe tine. Dar pe mine?

— Am să te iau sub pulpana hainei. Să mergem.

Şi merseră. Cărau în spate grele raniţe în care bucătarul „*Casei de Retragere*”, descurcăreţul Ion Duşa, zis, din motive misterioase, John, îndesase provizii care să le ţină câtăva vreme, precum slănină, peşte afumat, uscat ca o iască, dar cu atât mai preţios, fiind uşor, câteva cutii cu sardele, pâine, dar mai ales pesmeţi, usturoi, boia de ardei, şi chiar o conservă de *pemmican*, preparatul acela foarte hrănitor, al Pieilor Roşii, autentic, şi pe care, să dezvăluim acest secret, Duşa îl căpătase de la un chilipirgiu ploieştean, care, la rându-i, îl avea de la un pilot-locotenent, al cărui aparat de vânătoare-bombardament *Thunderbolt* (supranumit *Jabo*) fusese doborât pe teritoriul României de către *Flak*[3]-ul german ce avea tot interesul să apere cu străşnicie Ploieştiul. Bala şi Ceclan-Xilliphant purtau bocanci de ski, iar în spate cărau câte o pereche de skiuri, cu beţele aferente.

Posedau, de asemenea acte false. Tot prin Ion Duşa. Să nu vă închipuiţi că Ion Duşa, zis John, îi echipase astfel în numele omeniei şi generozităţii. Nici vorbă. În numele adevărului, trebuie să explic aici că aproape toţi banii, şi

[3] Artileria a.a.

bijuteriile, şi ceasurile pe care le avuseseră Ceclan şi Balamela, trecuseră în buzunarele încăpătoare ale bucătarului „*Casei de Retragere*”. Sub acest unghi, şi în acest sens, poate fi el aspru judecat? Poate da, poate nu... Câţi şi câţi n-ar fi făcut la fel!

Tot în acest sens, şi tot sub acest unghi, şi poate chiar şi sub alte unghiuri şi sensuri, mai melancolice, nostalgice, triste şi *mainuştiucum*, trebuie relatată o mică discuţie între prietenii Bala şi Xill, deci între Silviu Balamela şi Sergiu Ceclan Xilliphant.

Balamela pusese întrebări, oarecum inutile, asupra situaţiei lor financiare: câţi bani mai au, cât aur?

Ceclan făcuse *monetarul*: atâţia bani, atâta aur. Puţini bani, foarte puţin aur. Aur, adică bijuterii. Majoritatea bijuteriilor aparţinuseră Ceciliei Vidraru-Olaffson, decedată în accidentul aviatic. Ele se aflau în prezent în stăpânirea lui Ion Duşa.

Silviu Balamela aruncase încă o întrebare de prisos, stranie totuşi:

— Dar inelul acela de platină, cu saphir al Ceciliei, şi pe-acela i l-ai dat ticălosului de John?

Ceclan îl privise oblic pe vechiul său amic. În ochii lui plini de ceaţă, posomorâţi, aproape disperaţi, se aprinsese o luminiţă de mânie. Totuşi, vocea lui sunase aproape normal:

— Nu, Bala. Inelul cu saphir al Ceciliei a rămas la locul său.

— Adică?

— Nici un fel de adică. Nu i l-am scos de pe deget. Nu pretind că n-aş fi încercat. Însă inelul *s-a opus*. Sau poate degetul *s-a opus*. Sau poate că ea. Cecilia, moartă, *s-a opus*. Nu voia pur şi simplu să ne dăruiască şi inelul. Aşa că i l-am lăsat pe deget. Şi să nu-ţi treacă acum prin cap să-mi faci morală!

— Nici nu-mi trece prin cap, Xilliphant. Dacă S-A OPUS, fireşte că trebuia să i-l laşi. Fiecare dintre noi a fost, mai mult sau mai puţin, îndrăgostit de Ceci. Ce ar fi să pornim mai departe?

Şi porniseră.

11.

Comuna Miriştea-Cristurului, aproximativ o sută de fumuri, vreo patru sute de locuitori, să zicem patru capete de om pentru una bucată fum, localitate submontană, puţin cunoscută pe plan naţional şi necunoscută pe plan internaţional, posturi telefonice două, acţionate probabil pe bază de baterii sau acumulatori, sau numai pe bază de bunăvoinţă, unul la Primărie, altul alături la jandarmerie, ambele de obicei în stare de defecţiune, amănunt care nu îngrijora prea tare pe nimeni.

Biserica e mică, durată din bârne grele, înnegrite de timp, cu turlă înaltă, subţire, de o aparenţă fragilă; oamenii vorbesc că, pe timp de furtună, poate fi observată vibraţia, sau chiar legănatul ei, că în schimb, fulgerele o ocolesc, deşi n-are paratrăznet. În spatele sfântului lăcaş, pe mai multe coline – nu ştiu dacă şapte, însă aceasta ar fi unica asemănare cu Roma cea antică şi neantică – îţi atrage atenţia un bizar amestec de vegetaţie, de şes, de munte, de *numaiştiuce*, molizii monumentali se amestecă fără nici un fel de regulă cu fagii, plopii, stejarii foşnitori, mai întâlneşti şi tisa, feriga, scoruşul şi chiar măceşul. Prin iarba înaltă fulgeră şopârle, şerpi inofensivi, dar se spune că nici vipera n-ar fi cu totul streină de acest meleag.

La prima vedere nici n-ai bănui că aici e locul de veci al Miriştei-Cristurului: în umbra marilor arbori, în clătinatul frunzelor de ferigă, mormintele rare se pierd, se scufundă, năpădite de flori sălbatice şi buruieni domestice, crucile se apleacă, iute dispar, repede se uită cine a zăcut sau zace acolo, oamenii au, dar mai mult nu au, cultul morţilor. Pe acele coline zăpada se topeşte de timpuriu, e un versant mult bătut de soare, primii ghiocei acolo răsar.

Singurul automobil din sat zace în şopronul primarului

Zgânhu Toader, pe butuci, automobilul, nu primarul, şi aparţine, în principiu, unui ins care a dispărut de multă vreme din localitate, nu se ştie ce e cu el, a ajuns la o casă de bolunzi, sau oareceva ministru. În ambele cazuri, şi la ospiciu, şi la minister, insul acesta enigmatic nu mai are nevoie de rabla din şopronul primarului care – rabla, nu primarul – pe măsură ce se scurge timpul, se defalchează din ce în ce: acum a rămas caroseria, sub caroserie un culbutor ruginit şi o jumătate de anvelopă. Unde sunt celelalte trei cauciucuri? Nu ştiu. Ba ştiu. Au fost transformate în opinci. În opincuţe. În opincele. În funcţie de picioroange, picioare, picioruşe şi piciorele.

Iată-l şi pe primar: dacă o ia la stânga, intră în biserică, iar dacă alege dreapta, intră în crâşmă, care este chiar peste drum de sfântul lăcaş. Zăbovind între aceste două ispite, mâna primarului scotoceşte în buzunarul adânc şi cald al sumanului, de unde extrage un *Plugar*. Aprinde ţigara, absoarbe un fum reconfortant, acum dilema e rezolvată, cu mahorca aprinsă nu poţi intra în biserică, dar la cârciumă, da.

Cârciuma se numeşte „*Bodegă*”, fiindcă ne aflăm într-un ţinut civilizat, iar nu în Texas unde, evident, ar fi purtat un nume ceva mai convingător, precum „*Copita de aur*”, unde serveşte Jim şi concertează Mya, specialitatea casei fiind „*Buffallo-tongue*” (limbă de bizon).

Domnul Lucian Vancea, fost director al şcolii, în prezent pensionar onorabil, şede la masă într-un colţişor al *Bodegii* şi se distrează cu binoclul. Cândva, dumnealui a fost un vânător iscusit şi cu ajutorul ocheanului descoperea caprele negre pe muchiile albe, de piatră, ale munţilor. Acum nu mai descoperă nimic, decât arareori, câte un lup, sus, sub streaşină pădurii, câte un lup care, o clipă, îşi arată botul hrăpăreţ şi se face nevăzut, dar, asta mai ales în anotimpul cald, câte o căprioară, două, ieşind cu timiditate din codru. Fostul director bea vin cald, cu scorţişoară şi piper, fumează ţigări pe care şi le prepară singur, cu tutun presărat pe foiţă. Astăzi s-ar părea că îi surâde norocul, e un fel de a spune, mai ’nainte a văzut pe o potecă subţire ce şer-

puieşte dinspre munte către vale, şi chiar viceversa, trei profiluri ce se apropiau din ce în ce, nu repede, ci inevitabil, precum... precum amurgul.

Da, binarul mecanism înjghebat întru recuperarea celor doi fugari, a celor doi răpitori de avioane, intrase în funcţiune, iar cei dintâi care se înfiinţau la datorie nu erau, cum aţi crede, oamenii poliţiei secrete de stat germane, nici maiorul Cornea. nici oareşiceva jindari, nici „particularul" David Clementi, şi nici măcar *Standartenführerul* SS Knochen, alias domnul Ionescu.

Cei trei pe care ocheanul directorului Vancea îi reperase pe linia ondulată a orizontului erau bătrânii actori Mîşkin-Vampiru, Ceapă-Focşani, *and* Cristophor Columb, pe scurt potera „*Casei de Retragere*". Ei, fiind cei mai bătrâni, deci mai întârziaţi, soseau primii la faţa locului, deşi faţa locului e un fel de a zice, neexistând nici faţă exactă, nici loc precis. Paradox – dar mai curând dox (a nu se confunda cu submarinul Dox. cel pe care unii dintre noi, şi anume cei care ne învârtim în jurul vârstei de 45 ani, l-am *degustat* prin anul 1945, pentru a-l *desgusta* ceva mai apoi, după ce am luat contact cu-alţi autori...). Am pronunţat *dox* fiindcă e un paradox mai mic, şi pentru ce anume e mai mic? Pentru că numita „*Casă de Retragere*" se afla numai la câţiva kilometri distanţă de Miriştea-Cristurului, iar drumul de la „*Casă*" către sat *cobora*, deci era lesne să-l parcurgi, la nevoie dându-te de-a tumba, că zăpada e moale şi bună, iar uneori ţine şi de căldură – mai ales înainte de a se produce moartea prin îngheţ.

Sub oblăduirea administrativă şi gospodărească a aceluiaşi Ion Duşa bucătarul, zis John, care le umflase şi bătrânilor actori, fără pic de ruşine pitarii, echipându-i ca pentru o expediţie în Groenlanda, purtând în raniţe provizii şi poate câte un baston de mareşal, cei trei actori ajungeau la Miriştea înaintea tuturor forţelor detectiviceşti, ţanţoşi de nu-şi mai încăpeau în piele. Vampiru legăna pe umăr arma sa *Purdy-Lume* şi nu mai puţin de şaptesprezece patroane. Ceapă-Focşani şi Columb erau şi ei înarmaţi. Cu câte o bâtă.

Şi astfel, ca să scurtăm povestea, potera descinse pe

uliţa satului şi, urmărită de priviri curioase, necurioase şi chiar semicurioase, ajunse la postul de jandarmi, situat întro latură a Primăriei. Biserica, Primăria şi Bodega se aflau, din punct de vedere geometric, în perimetrul unui triunghiu isoscel, al cărui unghi ascuţit sfârşea exact pe masa de lucru a plutonierului Gavrilă, şeful postului. De am fi cumva nişte pedanţi, am preciza că unghiul ascuţit pică tocmai pe locul unde acest domn de mare importanţă locală îşi instalase carâmbii cizmelor, de birou, după *modadepesteocean*, cu toate că el nu cunoştea moda.

În camera bine încălzită de o sobiţă de tuci se mai afla şi jandarmul Ion, numai că el, din respect faţă de superior, nu-şi ridicase picioarele pe birou, ci le aşezase doar pe un taburet.

Răsună o bătaie energică în uşă. Jandarmul Ion coborî cizmele de pe taburet, plutonierul îşi azvârli lăboacele de pe birou şi avu timp să ascundă iute glaja cu ţuică din care-şi amăgeau plictiseala acelei zile. Nu se ştia pe cine adusese Satana, poate pe vreun ministru, deşi puţin probabil. Oricum, o precauţiune nu e niciodată de prisos!

— Bagă-te! strigă gros jandarmul Ion, mai puţin versat în ale politeţurilor, în loc să meargă la uşă şi s-o deschidă el cu mâna lui.

Ambii poliţai ai satului îi recunoscură pe loc pe cei trei pensionari ai „*Casei de Retragere*”. Nu-i respectau, însă nici nu-i nerespectau. Nu-i iubeau, dar nici nu-i neiubeau. Pur şi simplu nu se amestecau în afacerile lor, aşa cum le ordonase cândva un şef mai mare. Aceştia toţi sunt un fel de ţicniţi, remarcase şeful, lăsaţi-i în treaba lor, orişice ar face.

Iată motivul pentru care plutonierul Gavrilă nu se lăsă impresionat de tonul autoritar al lui Ionescu-Mîşkin-Vampiru. Acesta, după ce-şi rezemă cu importanţă arma sa englezească, alături de puştile austriece ale jindarilor, model 1918, pesemne ceva pradă de război, îi luă la rost cu privire la cei doi fugari, Ceclan şi Balamela.

Plutonierul se instală iarăşi pe scaun, nu-şi puse cizmele pe birou – ar fi fost, totuşi, prea mult – în schimb scoase de sub masă sticloanţa, luă o duşcă, îl lăsă pe ajutorul său să

se mai dreagă şi el, apoi, blajin, întinse glaja către Vampiru care urmărea cu ochi galbeni, ochi ce se îngălbeneau din ce în ce, manifestarea de impoliteţe a jindarilor.

Vampiru, după ce-şi drese glasul aproape la fel de baritonal ca şi odinioară, îl întrebă pe şeful postului dacă are de gând să-i dea explicaţii, la care Gavrilă, la fel de blajin, îl întrebă pe „conte”, dacă posedă permis port-armă, iar dacă da, să i-l arate.

Ca să se afle în treabă, ca să demonstreze că el nu e de prisos acolo şi că nu e nici pe departe un oarecare, actorul Ceapă-Focşani, durduliu, scund, cu obrazul înroşit de aerul sănătos al munţilor, dar mai ales de frumoasele cantităţi de vin rubiniu îngurgitate cu nesaţiu în tot timpul vieţii, întrebă ce are... cu prefectura.

Pentru a stabili cu claritate că nici el nu e de prisos acolo, fostul as al situaţiilor tragicomice, Cristophor Columb se interesă dacă dumnealor, domnii jandarmi, ştiu cu cine au onoarea de-a face.

Dumnealor, domnii jindari, ştiau prea bine cu cine au de-a face, şi-i lăsa la fel de rece ca o glumă cu scoţieni şoptită la urechiuşa unui elefant. Cu toate că nu prea mai avea chef de băut, plutonierul Gavrilă mai folosi un gât de palincă, numai aşa. de *sâc*, apoi se decise să culeagă, de pe un raft prăfuit, un tom la fel de prăfuit. *Codul Penal*.

Jandarmul Ion îşi aminti brusc că în acea dimineaţă culesese câţiva ghiocei şi că se vor ofili dacă nu vor fi puşi imediat în apă. Răsfoind cartea legii, Gavrilă se pregătea să-i citească lui Vampiru, şi chiar şi celorlalţi doi, paragrafele de lege cu privire la pedepsele la care riscă acela care se plimbă înarmat cu un puşcoi, fără a avea documentele necesare, iar mai tânărul său ajutor căuta apă pentru floricelele sale – când se produse neprevăzutul. Era şi cazul.

Plutonierul Gavrilă rămase încremenit, cu ochii la fereastră. Observându-l, Ion privi şi el într-acolo şi deveni stană. Chiar şi ghioceii din mâinile sale se pietrificară.

Pe uliţa încă acoperită de zăpadă, luneca silenţios, lent, posomorât, un *Mercedes-Benz* negru, a cărui apariţie în

acest ţinut izolat era evident inexplicabilă. La volan şedea un ins cu o falcă lungă, ascuţită, pe capul său ţuguiat era înfiptă o şapcă de catifea neagră, cu cozoroc foarte lung, iar din centrul feţei răsărea un nas mare.

Automobilul stopă în faţa Primăriei, şoferul izbucni afară, nu înainte de a se izbi cu nasul de rama portierei, iar apoi deschise portiera din spate. Descinse un personaj cu pălărie neagră, palton negru, fular cenuşiu, şi, amănunt în fond de prisos, fără ochelari. Domnul Ionescu în persoană. Plutonierul Gavrilă şi jandarmul Ion îşi aranjară într-o clipită centiroanele. O zbughiră afară. Înainte ca domnul Ionescu să-şi fi pus al doilea picior pe zăpadă, cei doi, aliniindu-se milităreşte, salutară, tot milităreşte:

— Să trăiţi, dom şef!

Standartenführerul SS Knochen, de la Direcţia Centrală a Siguranţei Reichului, fost *Kreisleiter*, La un pas de a ajunge *Gauleiter*, prin anul ’35, pedepsit la un moment dat pentru nişte „inovaţii”, însă acum din nou în ascensiune, îi privi calm, nu zâmbi nici măcar din sprânceană, îşi îndreptă torsul voluminos, îşi netezi paltonul, îşi trase mănuşile. Tot negre. Astfel înmănuşat, luă din pachetul cu ţigarete *Orinocos*, pe care tocmai i-l întindea şoferul, una, acceptă focul, trase un fum şi în sfârşit vorbi:

— E pace şi linişte pe-aici pe la voi, băieţi?

— Pace şi linişte, dom şef! raportă Gavrilă. Dar cum? Să-l anunţ pe domnul primar?

— Hm! Unde e dumnealui?

— La... la biserică.

— La biserică! În zi de lucru! Nu e rău! Bun, lasă-l să-şi isprăvească rugăciunile. Până atunci vreau să schimb cu voi vreo două, trei cuvinte.

— Poftiţi! Casa mea e la doi paşi, nevastă-mea tocmai…, începu Gavrilă, încercând probabil să explice că muierea sa a tăiat găina cea grasă, dar colonelul SS scutură încetişor, din cap.

— Nu. Mergem la post. Aşa e corect.

Îngrozit, plutonierul îi arătă calea. Pe biroul său trona sticla cu pălincă temeinică (un milion de grade!), al cărei

parfum „discret” era în stare să ameţească un stol de hipopotami – admiţând că hipopotamii sunt în stare să şi zboare,

În afară de asta, la postul de jandarmi se mai găseau şi cei trei aiuriţi de la „*Casa de Retragere*”, dintre care cel puţin unul venise prevăzut cu o pocnitoare din care nu avea dreptul să pocnească.

Plutonierul Gavrilă, speriat de moarte de apariţia intempestivă a acestui şef *desprecaredefaptnuştiacineeste*, făcu trei paşi, dar nu mai apucă să-l mai facă şi pe al patrulea. Ochii reci şi pustii ai domnului Ionescu, ochi ce uneori păreau că nu observă nimic, dar în realitate înregistrau totul, lunecară o clipă asupra unui personaj a cărui înfăţişare contrasta vădit cu *contextul* anonim al satului. Un zdrahon lunecă pe lângă ei, fluierând. Ţinea în echilibru pe umăr, ca pe nişte scobitori, o pereche de schiuri enorme: Cornel Balea. Arăta exact ca un manechin din acele filme ce fac reclamă, iar câteodată antireclamă, pârtiilor celebre de la Insbruck, Grenoble, sau mă rog, de oriunde.

Insul trecu fluierând, fără a se deranja să imite un salut, şi se duse mai departe, *dracuştieîncotro*.

În legătură cu vestimentaţia ţipătoare a ucigaşului ar fi câteva nedumeriri. Oare vicleanul Uggo Könike, hârşit prin toate hârşâielile posibile, uitase să-i dea indicaţia să se îmbrace aşa fel ca să treacă, pe cât era posibil, neobservat? Eventual să-l deghizeze în ţăran, şi chiar în ţăran surdo-mut, pentru ca vorbirea lui slinoasă de mahalagiu să nu-l dea de gol? Pe de altă parte, posibil că Balea era prea cretin ca să fie în stare să joace un rol, chiar şi de surdo-mut, fiindcă şi pentru aşa ceva se cere talent – şi cât încă!

Domnul Ionescu îl interogă pe *plontonier* cine-i omul, iar Gavrilă mărturisi că habar n-are. Habar n-ai, habar n-ai, frumos, frumos, murmură ca pentru sine colonelul SS, şi deschise uşa.

— Dumneavoastră puteţi pleca! se răsti jandarmul-şef către cei trei bătrâni actori, schiţând un gest nu dintre cele mai delicate.

Mîşkin-Vampiru dădu să-şi recupereze arma, dar simţul

datoriei nu-l părăsise chiar cu totul pe plutonier.

— Scula aia rămâne deocamdată aici! se răsti el. Iar după ce potera „*Casei de Retragere*” se făcu nevăzută, explică moale: Nişte nenorociţi de actori nebuni... fac pe *brigandierii*...

— Poftim? ridică sprânceana domnul Ionescu, apropiindu-se insesizabil de glaja cu trascău.

— Adică, dom şef, ei încearcă să meargă la vânătoare fără permise în regulă.

— În acest caz, braconieri, îl corectă, cu pedanterie, *Standartenführerul*.

— Aşa cum ziceţi, dom şef, *branconieri*. Avem noi grijă de ei!

— Dar, reluă cu un glas atât de catifelat, că ţi-ai fi putut lustrui cu el papucii de gală, dar, vorbi domnul Ionescu, privind fix şi fără de echivoc clondirul de pe birou, ceva pentru a încălzi sufletul unui om ce pică de la drum nu se găseşte pe-aici?

— Dar cum să nu! răcni brusc destins şi înveselit Gavrilă. Şi glăsui către ajutorul său: Ioane! Ce căşti gura?! Că de dimineaţă vrem şi noi să ne încălzim sufletele, însă din lipsă de pahare n-o facem, că altfeliu, cum să bei, dacă n-ai pah...?

— Ei, lasă! mormăi binevoitor *Standartenführerul* SS şi comise un gest de-a dreptul incredibil. El, care refuzase să guste din pocale de cristal licorile alese oferite de papá Fischer, apucă decis glaja cu horincă, o clătină examinând în zarea ferestrei mărgeluţele ce atestau tăria şi autenticitatea acelei zeame curate de prună, o ridică deasupra capului şi turnă în gură o cantitate bună, gâlgâind-o cu poftă, de parcă întreaga viaţă nu s-ar fi dedat decât unui astfel de exerciţiu.

Plutonierul Gavrilă şi jandarmul Ion simţiră cum li se înmoaie inimile şi cugetară simultan şi aproape cu aceleaşi cuvinte: uite, dom’le, un adevărat boier popular, cu ăsta ne-om înţelege bine noi!

Domnul Ionescu, după ce savura plăcuta arsură a ţuicii, pasă sticla lui Gavrilă, iar acesta la rându-i, subordonatului

său Ion, făcându-i şi un semn discret, încă nu suficient de discret ca să-i scape colonelului Knochen, să se îngrijească de apariţia unei noi cantităţi din acelaşi serafic produs, precum şi de pregătirea unui elegant ospăţ în onoarea distinsului oaspete, despre care nici acum nu ştiau *cinedracue*.

Ziua aceea însă era sortită de zei să fie bogată în evenimente. De necrezut! În faţa Primăriei apăru ca din neant un al doilea automobil. E adevărat, nu era un imaculat *Mercedes* negru, ci o rablă peticită, de pe care noroaiele toamnei trecute şi a celorlalte nenumărate toamne nu fuseseră şterse încă nici măcar prin intenţie, iar maşina aducea a râşniţă la serviciile căreia s-a renunţat de mult.

În schimb persoanele ce descinseră din acest rablament contrastau flagrant cu râşniţa. Doi ofiţeri de jandarmi, un căpitan şi un locotenent, tineri încă, arătoşi, spilcuiţi până la micul amănunt, după buna tradiţie a jandarmeriei române, oameni solizi şi fiziceşte şi moraliceşte, despre care ai fi putut afirma liniştit că se simt bine oriunde. chiar şi-n infern. Un subofiţer, care făcea pe şoferul, coborî de la volan, îşi aprinse o ţigară, rămânând acolo liniştit ca omul ce şi-a îndeplinit datoria. După modul în care examina casele, livezile, nu era greu să deduci obârşia sa rurală.

Căpitanul şi locotenentul, fără să piardă un moment, dădură cotul Primăriei, intrând la postul de jandarmi, luându-l cu totul prin surprindere pe plutonierul Gavrilă, Acesta rămăsese pentru moment singur, împreună cu domnul Ionescu; ajutorul său Ion plecase după altă provizie de ţuică, şi, cum am zis, pentru a da dispoziţii cu privire la ospăţ.

De bine, de rău, şeful de post luă o poziţie aproximativă, şi dădu raportul, iar apoi, cu un gest respectuos în direcţia musafirului în negru, adăugă:

— Domnia-Sa este domnul şef Ionescu.

Căpitanul, mai întâi amirosi aburul dur al băuturii care aproape se stratificase vizibil în încăpere, între straturile de fum de ţigară, îl scrută până-n rărunchi pe Gavrilă, şi o serie de elemente din aspectul acestuia de bună seamă nu-

i produseră o impresie favorabilă. Acordă un dram de atenţie sticlei de pe birou în care mai licărea doar atâta băutură cât să creeze o mică stare euforică unui şoarece minor, şi abia după aceea acordă atenţie „domnului şef Ionescu”.

În acelaşi interval, locotenentul cel june şi elegant, efectua şi el, paralel, o inspecţie sumară. Constată rapid dezordinea din birou, hârţoagele vraişte, praful de-un deget, ferestrele aproape opace, precum şi adevărul de necontestat că pe duşumele nu se mai plimbase vreo mătură de milenii, dacă nu şi mai de mult.

Căpitanul, măsurându-l pe domnul Ionescu, avea în privire întreaga mândrie a unui ardelean care se trage dintr-o localitate de grăniceri? El vorbi distant, dacă nu chiar dispreţuitor:

— Domnul şef Ionescu?! Ce fel de şef?

Cu faţa rigidă ca a Sfinxului, celălalt se prezentă:

— Colonel Frantz Knochen, din armata germană.

Plutonierul Gavrilă simţi o apăsare cumplită în tâmple şi simţi cum, literalmente, se micoşte cu cel puţin zece centimetri. Dacă şi-ar fi putut exprima vreo dorinţă faţă de un *peştişorargintiufăcătordeminuni*, aceea ar fi fost ca el să adoarmă imediat, şi să se trezească abia peste vreun an. Ca pentru a amplifica deruta şi confuzia acestui moment delicat, în încăpere erupse jandarmul Ion, îmbujorat, vesel, agitând în mână o altă sticlă. Cum venise prin spate, n-avusese cum să observe apariţia celui de-al doilea automobil. El urlă:

— Gata! Peste un sfert de ceas..., şi abia atunci îi sări în ochi tresa căpitanului şi diagonala cu eghileţi a locotenentului.

— Peste un sfert de ceas – ce? se interesă acesta din urmă.

— Dacă sunteţi colonel, de ce nu purtaţi uniformă? întrebă la rându-i căpitanul, adresându-i-se lui Ionescu-Knochen.

— Observ, glăsui maliţios locotenentul, că am nimerit aici peste ceea ce se cheamă, nici mai mult, nici mai puţin, decât o beţie!

Standartenführerul SS luă cuvântul:

— Aş vrea să ştiu cu cine am onoarea, domnilor!

— Nu e nici un secret, rosti primul dintre ofiţerii români. De altfel, de pe tresele uniformelor noastre se pot deduce cu uşurinţă gradul şi arma. Sunt căpitanul Barbu Dan, din jandarmerie.

— Locotenent Căpitănescu Liviu, se prezentă sobru celălalt ofiţer. *Tot* din jandarmerie.

— Repet întrebarea, de ce nu purtaţi uniformă, domnule...

— Colonel Knochen.

— Domnule Knochen... de ce nu purtaţi uniformă.

— *Colonel* Knochen, îl corectă *Standartenführerul*. Fiindcă mă aflu într-o misiune secretă.

— Secretă, secretă, dar s-o cunoaştem şi noi, îl parafrază involuntar, sau poate că voluntar, pe Caragiale, căpitanul. Vreau să văd împuternicirile dumneavoastră!

Negru, cu aceeaşi faţă de piatră, cu ochii încărcaţi de energii ţinute în frâu. Knochen îi întinse nişte hârtii. Ofiţerul le preluă, fără a se mişca din loc, aşteptând ca „omul în misiune secretă” să înainteze către el. Jandarmii Gavrilă şi Ion, în poziţie de drepţi, urmăreau scena, şi nu-şi credeau nici ochilor şi nici urechilor. Dacă ar mai fi avut puterea să gândească, plutonierul desigur ar fi gândit: ce năpastă pe capul nostru, sfinte Anton! Şi ce trai blând duceam! De notat că, tot în poziţie de drepţi, Ion încă mai ţinea în mână sticla cu trascău. E drept, şi mâna şi sticla, cam tremurau. Mărgeluţele pălincii deveniseră mai apetisante ca oricând.

Până ce locotenentul Căpitănescu bombăni:

— Aşează, băiete *obiectul* acela undeva, că nu e regle-mentar să-l ţii în mână în prezenţa noastră. Şi deocamdată uită de el.

Căpitanul cerceta pe îndelete împuternicirile domnului Ionescu. Zise:

— De aici reiese că aveţi permisiunea de *a sprijini*, autorităţile româneşti pentru a captura pe numiţii Ceclan şi Balamela care s-au făcut vinovaţi de... cutare... cutare... şi cutare... M-de!

— Formularea aceasta este doar o convenţie, se opuse colonelul. În realitate, *eu conduc* cercetările, iar dumneavoastră, cu toate forţele de care dispuneţi, sunteţi obligaţi de a mă ajuta.

— Aici nu scrie nimic despre nici un fel de convenţie, şi cu atât mai puţin despre vreo obligaţie, ripostă căpitanul Barbu Dan. Este un ordin, un ordin scris, ştampilat şi iscălit de superiorii mei. Mă voi conforma întocmai acestui ordin.

— Vă sunt superior în grad, domnule căpitan!

— În grad poate..., *mai ales* în armata germană, dar nu-mi sunteţi superior în funcţie. Şi eu am primit, la fel, ordinul de a pune mâna pe numiţii Ceclan şi Balamela, în acest scop m-am deplasat aici, pentru a începe cercetările, înţeleg că nişte militari români care au comis cutare sau cutare delict trebuie să fie predaţi instanţelor româneşti, şi nici Papa de la Roma nu m-ar putea scoate din această convingere.

— *Noi* suntem mai puternici docil Papa, mormăi surd Knochen.

Căpitanul nici nu tresări. În schimb, zise:

— Dumneavoastră mă veţi sprijini în măsura capacităţii de care dispuneţi, dar, să fie clar de la început – şi abia acum căpitanul îşi permise un vag zâmbet ironic – *dansul îl conducem noi*.

12.

Sus la munte primăvara nu-şi arătase încă *ţepii*, ca să mă exprim invers. Nici tu ghiocei, nici şuvoaie provenind din zăpada topită, murmurând melancolic în direcţia marilor albii ale nurilor, fluviilor şi superfluviilor. E adevărat că se iviseră unele semne de primăvară, însă ele scăpau de cele mai multe ori neiniţiaţilor. În preajma „*Casei de Retragere*” amprentele uricioşilor lupi se iveau tot mai rar, iar pâlcul

molizilor de deasupra îşi schimbase imperceptibil coloritul.

Către ceasul amiezii, un număr de bătrânei şi de bătrânele ieşeau pe terasa însorită, bine înfofoliţi, pentru a-şi expune în lumină bărbiile uscate – cum s-a întâmplat şi azi.

Priveliştea se deschidea largă şi frumoasă, tăiată de un drum ce se înfunda în pădure, iar apoi în infinit. Pe drum se ivi un punct. Punctul se mai apropie şi deveni punct-virgulă. Punctul-virgulă mai înaintă, transformându-se în punct-virgulă cu ghilimele. Cei de pe terasă trimiseră îndată după Marius Lupşa, care poseda o lunetă străveche, de pe vremea când, înainte de a deveni actor, se ocupase de astronomie şi descoperise chiar şi o cometă. Acesta-şi instală instrumentul pe un fel de trepied, îşi suflă în mâini, privi şi explică:

— Nu e decât o sanie trasă de doi cai…

Bătrânii actori se simţiră cuprinşi de o stare febrilă, sau cum să-i zic? Cine putea să fie? Nimeni altul decât marele patron George Stamatiu-Salamandră, din ale cărui subvenţii vieţuiau ei acolo în pace şi relativ belşug. Venea cu veşti. Bune? Rele? Dar dacă-i anunţă că a dat faliment şi „*Casa de Retragere*” e scoasă la licitaţie?

Marius Lupşa, fostul astronom, mai potrivi niţel distanţa focală, sau cum îi zice, a bătrânului *obiectdevăzutlamaridistanţe*, şi preciză:

— Pe capră e un vizitiu... (lucru de altfel foarte firesc), însă persoana din spate, fiindcă e o singură persoană, nu e bărbat, ci femeie, aşa să ştiţi...

Altă agitaţie printre bătrânei, şi mai ales printre bătrânele: ce femeie, poate o nouă pensionară a „*Casei*”! Dar cum? Nu există nici un loc vacant, nimeni n-a murit, cine va fi dat afară?

Apropiindu-se din ce în ce sania trasă de cei doi căluţi, Marius Lupşa constată că inopinata vizitatoare e o doamnă tânără, elegantă, frumoasă. Acum o vedeau şi cu ochii liberi.

Una dintre babornite observă:

— Ce urâtă e individa! Şi cât e de bătrână!

— Cred că are anii noştri, ai tuturora, la un loc... Dar ce împopoţonată e, la vârsta ei, ricană o a doua babornIţă.

— Ia mai tăceţi din gură, spuse liniştit Marius Lupşa. Am recunoscut-o. E Mariela Simionescu, de la Naţional.

— A, Mariela Simionescu! strigă o a treia babă. *Mai trăieşte?* Păi a trecut de nouăzeci de ani!

— Ce tâmpenie! mârâi un bătrân actor. George Strehaia. Mariela Simionescu abia dacă a împlinit douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani. Gurile astea ale voastre spurcate şi rele!...

— Ce?! răsună ascuţit vocea uneia dintre babe, ai văzut prospătură şi ţi s-au aprins călcâiele!

— S-ar aprinde ele, s-ar aprinde, dacă..., bombăni Strehaia şi, părăsind terasa, coborî cu precauţiune treptele. Era bătrân şi trist...

Vizitiul trosni o ultimă dată din biciuşca sa isteaţă şi căluţii se opriră scoţând aburi pe nări, sau pe unde scot aburi caii. Biciuşca ţăranului de pe capră părea să fie o biciuşcă reală, iar nu o mitralieră *Spandau*, sau cine ştie ce armă secretă despre care ştie toată lumea: ţăranul avea şi el o aparenţă perfect reală, şi cu greu ai fi admis că e *Reichsmarshall*-ul Goering, stăpânul *Luftwaffei*, sau chiar Hitler, în deghizament. Caii, regret că mă repet, erau de asemenea reali, în mod cert cai, şi nu tancuri englezeşti *Stuart* – dar, elementul, ca să zic aşa, *celmaireal*, era actriţa Mariela Simionescu, de la *Naţional*, în ciuda faptului că frumuseţea ei *ireală* te transpunea într-o stare de vis.

Doresc cu orice preţ să nu devin siropos făcând o foarte succintă descriere a acestei persoane, suplă, cu ochi albaştri, alungiţi, buni şi răi în acelaşi timp, şi cu un păr blond, absurd. Spun absurd, fiindcă alt cuvânt nu găsesc. Pletele foarte lungi şi prea puţin ondulate, mai ales către capăt, emanau o lumină, însă nu o lumină solară, ci acea anumită văpaie de vrajă a lunii, pe o noapte înnourată, când Selena se iveşte brusc între aripile negre ale norilor.

Ea, M.S.[4], săli uşor din sanie, scoase căciuliţa de

---

[4] Sau *Planeta Trandafir Negru*, misterioasa prietenă a lui Sergiu Ceclan Xilliphant.

astrahan, îşi scutură acele plete neverosimile, privi împrejur şi zâmbi.

Zâmbetul ei a fost interpretat în chip diferit, de toţi mai cu seamă de *toate*.

George Strehaia, bătrân şi vechi galanton, se înclină ceremonios în faţa tinerei vedete, după care o conduse pe terasă şi o prezentă celorlalţi, găsind cele mai potrivite cuvinte, şi cele mai măgulitoare. Din spusele sale reieşea că, încă de pe acum, Mariela Simionescu e o puternică personalitate a scenei, şi că ea continuă glorios tradiţia altor mari actriţe, dintre care unele se află aici de faţă şi, zicând aşa, diplomat, se înclină în stilul său inimitabil în direcţia celor vreo trei octogenare, aceleaşi care, cu un minut mai devreme, o denigraseră pe tânăra actriţă. Babornițele zâmbiră acru.

Bucătarul Ion Duşa, prompt, se înfiinţă, îşi stăpâni un început de strâmbătură amabilă şi uşor libi… – dar nu, nu doresc să pronunţ acest odios şi freudian termen – şi o întrebă pe vedetă cam cu ce ar putea să-i fie de folos: o cafeluţă, o gustărică, o beutură?

Actriţa mulţumi, mărturisind fără ifose că are într-adevăr o foame de lup, mai exact de lupoaică, Ion Duşa, zis John, zise că e limpede, ştie el ce are de făcut. Şi, într-adevăr, ştia, şi mai ştia că apariţia faimoasei actriţe ar trebui exploatată cumva şi în folosul său – însă cum? Iată o problemă. Bucătarul învăţase de la viaţă, şi de la neviaţă, că e musai să tragă foloase din orice!

De după o perdea îl pândise tot timpul tânăra Gerti, fata doamnei Haller, aşa că mai jos, în bucătărie, John-profitorul avu parte de un binemeritat scandal. Gerti îi declară pe şleau că nu mai împarte niciodată cu el patul şi toate celelalte, deci n-are decât… etc.

În acest timp, urmată de suita de bătrâni şi bătrânele, *Planeta Trandafir Negru* intră în sala clubului, unde se debarasă de blana ei elegantă, şi continuă să viziteze „*Casa de Retragere*”, explicând că însuşi George Stamatiu-Salamandră o îndemnase să se plimbe către acest meleag de basm, pentru a se odihni puţin, pentru a descreţi frunţile

pensionarilor cu verva ei sclipitoare, sfat ce se dovedea neavenit, căci, după cum observă ea, frunţile tuturor sunt cât se poate de descreţite, şi, în sfârşit, pentru..., ei bine da, de ce să ocolim adevărul crud, pentru a cunoaşte de pe acum locul unde şi ea se va retrage curând, curând...

La aceste vorbe nesocotite, corul bărbaţilor protestă VAAAI!!! Se poate? Ce înseamnă „curând” pentru o femeie *atât de* înfloritoare?! Corul, ce e drept, mut, al babelor, în schimb cântă: *Da-da! Da-da!* De pe acum ar trebui să te instalezi aici, fâţâită stafidită şi neruşinată!

În vreme ce Ion Duşa pregătea o gustărică suculentă, în timp ce fecioara Gerti torăia fără încetare despre cât este de răi şi spurcaţi bărbaţii, şi în speţă el, de faţă, care şi căzuse în mrejele acelei... din Capitală, în timp ce mama ei, doamna Haller pregătea odaia specială pentru oaspeţi, Mariela Simionescu îşi continua plimbarea de-a lungul şi de-a latul „*Casei*”, însoţită de George Strehaia, Marius Lupşa, şi de alţi foşti actori, precum Dinuleţ-Ari, Pierre le Fou şi Marcel Fliegerman. Aceştia se interesau ce mai e nou prin Bucureşti, cum înaintează stagiunea şi cum sunt suportate bombardamentele.

Babele, inutil să spun, se volatilizaseră – deşi acest fenomen curios, volatilizarea unei babe, aş dori să-l văd şi eu (însă cine n-ar dori?).

Actriţa răspundea cu amabilitate şi precizie la întrebări, însă un observator atent, de pildă unul de talia maiorului Maximilian Cornea (şi să ştiţi, nu întâmplător plasez aici numele său), ar fi remarcat că, vizitând „*Casa de Retragere*”, *Planeta Trandafir Negru* părea să caute ceva anume. Şi într-adevăr, căuta. La un moment dat puse şi ea o întrebare:

— Dar unde e amicul meu, „contele” Ionescu-Mîşkin-Vampiru?

— Ooooh! ohăiră într-un glas bătrânii actori. Aici e o treabă tare încâlcită!

— Da, încâlcită. repetă Marcel Fliegerman. Dumnealui, Vampiru, împreună cu Ceapă-Focşani şi cu Cristophor Columb, au format, cum îi zice, o poteră şi s-au dus...

— Allah el akbar, o poteră! exclamă tânăra doamnă. Dar ce ne aflăm pe vremea lui Billy the Kid, sau a lui Wyatt Earp, la Long Branch Saloon, din Dodge-City?

— Nu, domniţă, mârâi cu tristeţe Pietre le Fou, nu ne aflăm la Dodge-City – din păcate. Pe ăia trei colegi ai noştri i-a apucat un fel de sminteală senilă şi s-au dus să prindă doi oameni simpatici care, mai mult de dragul hazului, au şterpelit un avion nemţesc!

— Ca glumă – merge, acceptă Mariela Simionescu. Bănuiesc că e vorba de un avion-jucărie...

— Ba dimpotrivă, obiectă Dinuleţ-Ari, parcă mândrindu-se, e vorba de un avion de luptă, care chiar şi zbura!

— Doar nu vrei să spui, stimate coleg, că Vampiru şi echipa lui au încălecat pe un alt avion şi au pornit să-i prindă pe ăia. Nu bănuiam că dumnealui, „contele”, cunoaşte arta pilotajului.

— Da de unde, au plecat pe jos, doamnă... Fiindcă avionul acela nenorocit a căzut undeva în munţi, iar supravieţuitorii... înţelegeţi...

— Ce lucruri faine se petrec aici, murmură Mariela Simionescu, puţin palidă, puţin transpirată la rădăcina părului ei absurd – însă nimeni nu observă emoţia tinerei femei – şi deodată se opri, aparent fără motiv, în faţa unei uşi capitonate. Umerii îi căzuseră, dar ochii, mari, se dublaseră, şi întreaga ei atitudine exprima un anumit punct între deznădejde şi speranţă. Poate că numai marile iubiri, de vor fi existând, îţi creează o asemenea stare de spirit aproape inanalizabilă. Însă nici acum, nimeni din cei prezenţi nu remarcă starea în care se găsea actriţa – ea rămânea pentru ei pasărea aibă oprită din zborul ei înalt, pentru numai o clipă, şi întâmplător, în acest bârlog cald, însă cu totul nepotrivit cu păsările albe.

Actriţei, pornită să viziteze *în întregime „Casa*”, aştepta, cum e şi firesc, ca unul dintre însoţitorii ei să binevoiască a deschide uşa capitonată.

— Ch, ch, tuşi teatral Pierre le Fou. cum să vă spun, poate că n-ar fi conzult să intrăm aici...

— Într-adevăr, hm, cred că nici nu avem cheia, bâigui

Fliegerman.

— E o cameră rău famată, se încurcă în cuvinte Dinuleţ-Ari.

— Nu chiar rău famată – însă, ch, ch, e locuinţa privată a patronului.

— Ei şi ce, replică actriţa, iar vocea îi suna ferm, în ciuda slăbiciunii de moment, domnul Stamatiu mi-a spus că am acces în toată clădirea, din pod, până-n pivniţa cu vinuri...

— Mai este ceva, încercă să fie convingător Marcel Fliegerman. În acest-moment odaia e ocupată de un neamţ...

— Un neamţ? se miră Mariela Simionescu. Un actor neamţ? Nu ştiam că acest loc de retragere este accesibil şi pentru...!

— Nu e vorba de un actor, domniţă, ci de un ofiţer neamţ. Un maior. Pun pariu că e din SS.

— Ohooo!... Mă tem că am să fug de aici..., nu-mi place, murmură M.S. Apoi, deodată, reveni: De ce să fug? Trebuie să profit de ocazie! Voi avea cu cine să fac o conversaţie în limba germană!

Foarte decisă, actriţa împinse uşa cea grea şi capitonată. Nici unul dintre bătrâni n-o urmă, sărmanii, se temeau de maiorul neamţ, acesta zbierase la ei fără jenă, în ciuda diferenţei de vârstă, numindu-i în fel şi chip pentru că-i adăpostiseră pe răpitorii de avioane (cu toate că era vorba numai de un singur avion!), şi-i ameninţase cu arderea pe rug – şi asta în caz că vor fi trataţi cu o anumită clemenţă. Altfel, mai întâi, li se va smulge limba, unghiile şi alte organe esenţiale.

12+1.

Planeta Trandafir Negru pătrunse în cabinetul foarte plăcut amenajat de către Stamatiu-Salamandră. Draperii de

catifea, de un galben paşnic şi puţin trist, încadrau cele două ferestre, un covor gros cu păsări, tigri şi femei, poate un „kelim” autentic, ascundea parchetul bine ceruit. Cei patru pereţi, calccio vechio, *saucumdracuispune*, se prezentau în culori felurite, toate pline de un fel de melancolie.

Câteva tablouri atârnau discret, pe-aici şi pe-acolo, aşezate în aşa fel ca să nu le observi dacă n-ai chef – iar dacă ai chef, să-ţi sară pur şi simplu în ochi. O bibliotecă de format vag excentric ocupa o parte din spaţiu, iar rafturile erau ocupate mai mult de bibelouri şi mici statuete, de marmură sau poate chiar sculptate în fildeş – însă cel mai constrastant şi de neînţeles element din acea paşnică şi dulce încăpere era, desigur, insul în uniformă, insul ce sforăia pe unul din largile fotolii de piele neagră, rezemându-şi cizmele negre, chinuitor de strălucitoare, de o margine, iar ceafa de cealaltă margine a fotoliului.

Îşi acoperise faţa cu un ziar, un ziar nemţesc, spre a nu-l supăra lumina. Obicei mitocănesc. Să-ţi acoperi mutra cu un ziar! Cascheta lui se odihnea pe un colţ al splendidului covor. Lângă caschetă, o scrumieră, o brichetă, un pachet de ţigarete *Baden*.

Greu să-ţi dai seama dacă militarul dormea de somn natural sau de beţie – tot naturală. *Planeta Trandafir Negru* îşi recapătă energia, ridică umerii, ochii i se subţiară ca ai unei pisici când intră în lumină, un zâmbet insuportabil de echivoc îi înflori pe figură, inspiră adânc şi strigă din toate puterile:

— *Heil Hitler!*

Ofiţerul azvârli cât colo-ziarul, sări în picioare, îşi drese într-o secundă ţinuta şi răspunse la salut. Avea o faţă *aproape* frumoasă, cu două minuscule aluniţe pe obraz, vârsta lui oscila între treizeci şi doi-treizeci şi şapte, părul castaniu nu-şi pierduse în timpul somnului cărarea ca trasă cu rigla, iar ochii, nu foarte albaştri, însă nici nefoarte, nu păreau să fie împăienjeniţi de somn şi nici măcar de alcool. El se prezentă într-o foarte corectă limbă românească:

— Maior Eduard Lohausen, la dispoziţia dumneavoastră,

doamnă!

Mariela Simionescu, îi spuse, cu un fel de neglijenţă cine este, şi cu ce ocazie se află la „*Casa de Retragere*”, după care adăugă, în nemţeşte de data aceasta:

— Vorbiţi prea bine limba mea, ca să cred că sunteţi într-adevăr un german...

La care maiorul Lohausen dădu o replică aproape subtilă:

— Iar dumneavoastră vorbiţi prea bine germana, ca să cred că sunteţi o actriţă română, doamnă!

Ambii râseră, scurt, rezervat, politicos. Maiorul culese de pe covor cascheta, ţigările şi bricheta, împinse un fotoliu de trestie către M.S., ceru permisiunea de a aprinde un trabuc, şi-l aprinse, şi făcu remarca:

— Studiourile noastre U.F.A., despre care desigur aţi auzit, şi unde *turnează* cei mai buni actori din lume, ar plăti mult să poată face filme cu o frumuseţe atât de strălucită, de distinsă, cum sunteţi dumneavoastră!

Actriţa surâse, însă numai un micron dintr-o secundă.

— Iar Goebbels, supranumit „Tăuraşul din Babelsberg”, ar da de asemenea mult ca să mă ademenească la vilişoara lui ultrasecretă despre care ştie toată lumea.

Maiorul înclină puţin capul şi deveni foarte grav.

— În situaţia mea de ofiţer al armatei germane nu-mi pot permite să fac comentarii pe această temă, doamnă.

— Înţeleg prea bine, domnule maior. Domnule *Sturmbannführer* SS Lohausen, preciză actriţa. Ofiţerul o privi drept în ochi, dar nu zise nimic. *Planeta Trandafir Negru* continuă: Ei bine, am să vă uimesc! În mai puţin de o lună mă voi plimba pe *Unter den Linden*, la Berlin, fiindcă, într-adevăr, am un contract cu U.F.A.

— E formidabil! Nu pot decât să-l felicit pe regizorul care v-a remarcat personalitatea. Sunt convins că veţi străluci în filmele noastre, ca o stea!

— Personalitatea mea a fost remarcată mai de mult de către regizorii şi spectatorii noştri, domnule maior.

— Se înţelege. Scuzaţi-mă! Deci, mergeţi la Berlin! Ce n-aş da să fiu şi eu acolo!...

— Fie vorba între noi, se spune că Berlinul nu e decât o

grămadă de moloz...

— Vă daţi seama că nici despre asta nu pot vorbi, însă vă asigur că se exagerează. Propaganda britanică, pro...

În acest moment cineva *nu* ciocăni la uşă, pentru că la o uşă capitonată e inutil să ciocăneşti, în schimb apăru capul negricios al lui Ion Duşa-John care, cu o reverenţă, o anunţă pe doamna că prânzul ei este servit.

— Îmi acordaţi plăcerea de a dejuna cu mine, domnule maior?

— Plăcerea este numai a mea, prea stimată *Frau* Simionescu! Permiteţi să vă ofer braţul?

Maiorul Eduard Lohausen şi *Frau* Simionescu defilară la braţ pe largile coridoare, către salonaşul intim (de asemenea rezervat exclusiv lui Salamandră), unde Ion Duşa aşternuse o faţă de masă albă, cu broderii şi alte fartafaslâcuri. Trecerea ofiţerului german şi a actriţei române nu rămase, evident, neremarcată.

— Ai văzut, băbuiau babele, l-a şi acăţat! Ce ruşine!…

Bătrânii actori ridicau din umeri: doar nu era să se încurce cu vreunul din noi. Ce să-i faci, suspina câte unul, de-aş avea acum doar şaizeci de ani!…

14.

La ceasurile zece dimineaţa deasupra comunei Miriştea-Cristurului strălucea un soare primăvăratec de martie, transformând uliţa într-o băltoacă prelungă, spre deliciul raţelor care încă mai forfoteau pe acolo.

Mercedesul negru al colonelului Knochen, condus de insul cu nas kilometric, trecu în viteză stropind pantalonii primarului Zgânhu care înjură pe chestia asta şi trimise pe urma automobilului o flegmă din adâncul gâtului.

Maşina peticită a celor doi ofiţeri din jandarmerie lunecă în direcţie inversă; pentru ca situaţia să devină de-a dreptul

dramatică, dacă nu chiar comică, în paşnica localitate apăru o a treia maşină, un automobil cum nu se mai văzuse prin ţinut, pe care poetul şi cântăreţul popular local, badea Goron, îl compară imediat cu o ploşniţă pe roate – era vorba de un Volkswagen.

Uluit de o circulaţie atât de intensă, ca şi de avalanşa de evenimente, primarul Zgânhu renunţă să mai meargă acasă pentru a-şi curăţa pantalonii şi a-şi lustrui bocancii stropiţi, renunţă să se mai ducă la Primărie, ci trase la Bodegă, care, într-un fel, tot de Primărie ţinea. Acolo îl întâmpină fostul director, domnul Vancea.

— Ce zici, primarule, sătucul nostru văz că a devenit localitate rezidenţială!

Primarul se răsti către cârciumar:

— Ia dă-mi, Vasile, o litră din vinul acela tămâios Nebotezat! Apoi se întoarse către domnul Vancea; în ochi îi sclipea un fel de mânie uimită, ca şi cum celălalt l-ar fi jignit cu ceva: – Adică, ce vrei să spui, dom derector? Azi toată lumea vrea neapărat să mă supere?

În ăst timp, jandarmul Ion îşi lustruia cu mare sârg cizmele de parcă s-ar fi pregătit pentru propria sa nuntă. La sediul postului domnea o curăţenie neverosimilă, duşumeaua mirosea a petrol, a păcură, şi chiar a odicolon, nicăieri nu zăceau hârtii mototolite, mucuri de ţigară, coji de seminţe ori vreun cocean de măr. Pe birou se aflau două dosare nou-nouţe, frumos aliniate (e adevărat, fără să conţină ceva). *Procedura Penala, Codul penal* şi încă vreo două cărţi ale Legii.

La ora aceea, plutonierul Gavrilă, în fruntea unei duzini de jindari aduşi la faţa locului printr-un ordin de sus, cu toţii înjurând de mama focului, se înţelege că numai în gând, bătea coclaurile cele sălbatice şi umede în căutarea numiţilor Ceclan şi Balamela. Se opreau prin cătunele răzleţe, prin gospodăriile izolate ce năluceau aici sau dincolo, întrebau, nimeni nu ştia nimic, nu văzuse nimic. Veche datină ţărănească, nu ştiu, n-am văzut. Fără decât numa poate-n altă parte... Plutonierul Gavrilă, şi el rural din moşi-strămoşi, ştia prea bine că în felul acesta, executând

ordinul domnului căpitan Barbu Dan, nu va ajunge la nici un fel de rezultat.

De altfel, instinctul sănătos al lui Gavrilă îi avertiza că domnul căpitan, ca şi domnul locotenent Căpitănescu Liviu nu pun mare greutate şi râvnă în aceste cercetări, ci mai mult un fel de silă, destul de bine ascunsă, probabil din cauză că aici se amestecase şi poliţia cea nemţească. Oare de ce se amestecase, cu ce drept? Plutonierul cunoştea satele şi ţinutul, îi cunoştea pe borfaşi, pe beţivani, le ştia chiar şi pe muierile ce calcă pe bec. Dacă se întâmpla un furtişag, o încăierare, sau *cinemaiştiece*, el ştia unde să meargă, la ţanc, şi ce pedeapsă să aplice, fără a se încurca cercetând prea adânc legea scrisă, însă ei, acum, căutau nişte oameni care şterpeliseră un avion german, aşa cum ai fura o găină... Cazul îl depăşea. Zăpada se făcuse moale, soarele bătea puternic. Câte un gospodar mai aşezat la care poposeau în timpul *cercetării*, dispărea în *pimniţă*, de unde revenea cu câte o *cantă* de vin acru dar sănătos; acru, fiind, stors din struguri „Delavari”, ce arareori apucau să se coacă de-a binelea, sănătos, fiind totuşi de struguri. Plutonierul n-avea nimica împotrivă, însă îl deranja gândul, aşa cum te deranjează o musculiţă ce ai prins-o în ochi şi n-o poţi nicicum dibui, că în cele din urmă va raporta negativ domnilor ofiţeri care, cum le şi cerea datoria, or să se supere şi or să-l mustre...

Căpitanul Dan şi locotenentul Căpitănescu jucau table în cea mai luminoasă şi mai bine încălzită odaie din casa primarului Zgânhu. Cel puţin o sută cincizeci de mii de farfurii, de toate formele şi zugrăvite în toate feliurile, împodobeau pereţii acestei încăperi, dar important era că, pe masa vastă, doamna primărească aranjase o copioasă gustare, alcătuită din felioare de slană, costiţă afumată, ouă fierte, tari, curăţate de coajă, despicate în două, presărate cu piper şi cu fire de mărar, verzi şi aromate, conservate cine ştie cum, jumări de porc înconjurate de felii de ceapă, de ardei roşii muraţi, şi chiar de mici lubeniţe murate; în mijlocul acestor bunătăţi trona o sticlă.

Căpitanul dădu şase-şase, îl făcu *marţi* pe locotenent şi

zise:

— ...(înjurătura în cauză), ce mama dracului, noi suntem supuşi austrieci?! Şi întinse o mână lungă spre clondir. Locotenentul Căpitănescu întinse o mână mai scurtă (fiind mai mic în grad) către păhărele. – Tu ce zici, măi Liviule, vorbi mai departe căpitanul Barbu Dan, de toată afacerea asta?

— Domnule căpitan, dacă-mi permiteţi...

— Păi sigur că-ţi permit, că de-aia te-am şi întrebat! Servus!

Goliră paharele. Mireasma toamnelor, aproape întotdeauna prea scurte, dar poate prin aceea mai perfidă, li se plimbă pe limbă.

— Dacă-mi permiteţi să fiu sincer, mie afacerea asta nu-mi...

Se auzi o bătaie în uşă şi intră primăreasa. N-am spaţiu şi nici chef s-o descriu pe nevasta lui Zgânhu, nici pe verticală, nici pe orizontală, nici măcar din punct de vedere transcedental – deşi sunt serios convins şi conştient că un autor care se respectă ar cheltui în acest sens spaţiu cu nemiluita.

— Domnilor ofiţeri, spuse femeia, vă caută jandarmul.

— Care din ei?

— Ajutorul şefului de post, Ion.

— Să intre! decise căpitanul.

Jandarmul Ion pătrunse, se descoperi şi începu să raporteze. Barbu Dan îi tăie avântul cu o mişcare a palmei.

— Nu-mi sparge timpanele, băiete. Vino mai aproape. Aşează-te.

— Păi nu-mi permit în prezenţa dumneavoastră să...

— Aşează-te. Ordin. Ce zici, locotenente, se întoarse căpitanul către Căpitănescu, îl omenim cu un păhărel? Îl omenin. Bea, Ioane!

— Domnu' şef, nu-mi permit să...

— Lasă. Ordin. Bea. Şi spune ce ai de spus, însă pe scurt şi cu glas mulcom...

Jandarmul Ion dădu pe gât păhărelul, şi din avânt îl sorbi şi pe-al doilea, apoi raportă că în sat apăruse un ofiţer

neamţ. Căpitanul îşi arcui sprâncenele, iar locotenentul observă, nemulţumit şi el, că ofiţerul neamţ apăruse încă ieri, domnul acela negru, cu palton negru şi pălărie neagră, jandarmul Ion însă, încălzit de şnaps, preciză că de data aceasta e vorba de un ofiţer german adevărat, adică în uniformă, şi asta nu e tot, dar acest maior neamţ venise cu o sanie din direcţia „casei de bolunzi” a domnului Stamatiu, iar în sanie se mai afla şi o doamnă cu păr blond şi lung şi foarte frumoasă, atâta de frumoasă că până şi dom părinte Neamţu, adică popa din sat, cam belise lung ochii după dumneaei. Probabil tot o nemţoaică.

La întrebarea unde se află aceştia doi în prezent, jandarmul Ion raportă că au tras direct la Bodegă, iar ofiţerul neamţ îi ceruse cârciumarului Vasile, pe *româneşte*, să-i pregătească nişte pui la frigare cum ştie el mai bine, că altfel..., şi că în aşteptarea mâncării, neamţul şi nemţoaica se cinstesc cu vin tămâios din cel scump şi nebotezat. În cârciumă, toată lumea se hoalbă la ei, însă lor nici nu le pasă.

— Mă băiete, eşti bine informat, te felicit, vorbi căpitanul şi-i mai puse rachiu în pahar jandarmului Ion. Acesta sorbi, cu şi mai puţină timiditate, iar apoi spuse că n-a isprăvit raportul decât pe jumătate.

— Ei, drăcie, de s-a mai întâmplat, a explodat vreun taur? întrebă locotenentul Căpitănescu.

Ion răspunse că *încă* nu explodase vreun taur – cine a mai pomenit una ca asta? – în schimb în sat mai apăruse un automobil, cu înfăţişare de gândac şi că din automobilul-gândac coborâse un ofiţer român cu gradul de maior în *antilerie*. Şi ce făcuse, deci, maiorul român? Nu mare lucru, se dusese direct la casa lui badea Şopterean, acolo unde-şi are găzduire şeful acela, colonelul acela german, în civil. Asta am avut de raportat, încheie jandarmul Ion, se ridică, bătu din călcâie, mormăi „să trăiţi” şi dispăru iute, de teamă ca superiorii să nu-i mai toarne rachiu, – dacă e de crezut una ca asta...

Cei doi ofiţeri de jandarmi se apucară să mănânce, gânditori.

— Mă Liviule, zise căpitanul, trebuie să acţionăm!
— Aveţi perfectă dreptate! Dar cum?
— Să începem cu asta: îi facem curte nemţoaicei, şi pe urmă vedem ce iese.
— Iese dandana, observă, nu fără rezon, locotenentul. Când într-o afacere şi aşa destul de încâlcită se vâră şi o damă...

15.

O seară blândă se aşternea peste anonima localitate Miriştea-Cristurului.

Standartenführerul SS Franz Knochen, alias domnul Ionescu, se delecta cu o farfurie de lapte acru, rece, bun, în casa lui badea Şopterean, care bade Şopterean se simţea extrem de onorat de un aşa mosafir distins, şi el, şi nevastă-sa Rozina, şi chiar fiica lor, tot Rozina, în vârstă de 19 ani. Acum, dacă nădăjduiţi că voi îndesa între aceste pagini şi o istorioară de amor sau de seducere, cu colonelul Knochen şi cu virginala Rozina (cea tânără), vă previn de pe acum că aşa ceva nu are să se întâmple.

Înserarea căzuse în proporţie de cincizeci la sută, când *Volkswagenul*-ploşniţă opri în faţa gospodăriei lui badea Şopterean, iar de la volan coborî un ofiţer în uniformă românească. Un maior, tânăr încă, zvelt, cu faţa prelungă şi dantură perfectă – dacă aceste amănunte pot ţine locul unui portret fizic.

Din nou e necesar să fac o paranteză. Jandarmul Ion raportase superiorilor săi că „ploşniţa” ce-l adusese pe ofiţerul român descinsese în sat în cursul dimineţii – ori, iată, că acum e seară...

Ofiţerul român, cu grad de maior, îşi revizui ţinuta, luă de sub scaunul automobilului cârpa ce-i folosea la lustruitul geamurilor, şi-şi lustrui de data asta cizmele. Aprinse

beculeţul din „ploşniţă” şi se pieptănă cu grijă în oglinda retrovizoare, meticulos, fără grabă urmărit de după gard de către Rozina, de mama ei, tot Rozina, şi chiar de către badea Şopterean în persoană.

Maiorul român intră în ogradă, cam ţeapăn, dădu bună seara, se interesă de uşa care dă la domnul Ionescu, ciocăni în uşă, căpătă permisiunea de a intra, ceea ce şi făcu, iar odată pătruns acolo, mai ţeapăn ca oricând dădu salutul nazist, ce e drept, cu voce joasă, să nu fie auzit!

— *Heil Hitler!* După care, cu glas ceva mai sonor, adăugă: Maiorul Maximilian Cornea, la dispoziţia dumneavoastră, domnule Ionescu!

Standartenführerul Knochen tocmai îşi ştergea buzele cu un şerveţel alb, neprihănit ca şi Rozina cea tânără. Dacă faţa lui ar fi fost accesibilă unor sentimente precum duioşia, spaima, uimirea, sunt sigur că înfăţişarea lui ar fi suferit o transformare subită. Obrazul colonelului nu se lăsă însă pradă seismelor sufleteşti, deşi poate că, repet, poate că un ochi bine versat ar fi desluşit pe chipul său un început de indignare. De altfel, bine justificată! Vorbi pe un ton calm, liniar, şi, lucru ciudat, în vreme ce vorbea, buzele parcă nici nu i se mişcau:

— *Sturmbannführer* Lohausen! Surpriza pe care mi-ai pregătit-o este de cel mai infam gust! De ce te-ai... „machiat” în uniformă de ofiţer român? Şezi! Acolo! Să vorbim în continuare pe româneşte. Aştept.

— Domnule Ionescu, vorbi maiorul „român”, în realitate detectiv al *Gestapoului*, unul dintre cei mai pricepuţi, om care cunoştea vreo şapte limbi datorită unei memorii ieşite din comun. Domnule colonel, urmă maiorul, de când am pătruns în acest ţinut, trăiesc o senzaţie absurdă de irealitate. Nu m-aş mira dacă în clipa următoare mă voi trezi în locuinţa mea de pe *Westerwaldstrasse*, constatând că totul nu a fost decât un vis, sau, dacă îmi daţi voie, un coşmar. De ce m-am deghizat în ofiţer român? Pentru că prin intermediul agenţilor H-21 şi H-41 am aflat că împuternicitul român al Siguranţei, un anume anonim maior Maximilian Cornea, având misiunea de a-i descoperi pe cei

doi diversionişti Ceclan şi Balamela, el vorbind la perfecţie limba noastră, şi-a pus uniformă de ofiţer german şi se dă drept maiorul Lohausen – adică eu. Un afront pe care l-am suportat greu! Mărturisesc cu toată sinceritatea că nu ştiu dacă am procedat bine, dar un fel de ambiţie, sau să-i spunem vanitate, m-a obligat să le dovedesc acestor români că, dacă un ofiţeraş valah îşi poate permite jocul de-a deghizamentul, cu atât mai mult un poliţist german îi poate da replica – şi încă o replică perfectă.

— Mda, perfectă, mârâi Knochen. De unde ştii?

— Permiteţi-mi să continui. Am încercat sa meditez... Poate că ideea acestui maior Cornea e o mică idee genială, bineînţeles involuntară. Atrăgând în felul acesta atenţia asupra sa, poate că ne dă o şi mai mare libertate nouă de a acţiona şi a-i captura pe Ceclan şi Balamela.

Knochen, abia stăpânindu-se, întrebă:

— Şi cam pe unde se află acum acest individ, maiorul Cornea?

Lohausen, se căută de ţigări, dar privirea pustie, aparent pustie a superiorului său îl opri, la vreme.

— Unde poate fi acest ageamiu, acest cabotin, dacă nu la cârciuma din sat, unde se dă în spectacol...; bea cât şapte, şi înfulecă în compania unei blonde despre care am aflat că e o actriţă destul de cunoscută din Bucureşti şi care naiba mai ştie ce caută aici. Agentul nostru H-21 se află şi el acolo şi nu-l scăpă din ochi.

Din uşă răsună o voce severă:

— Ageamiu şi cabotin este agentul H-21, şi n-aş pune, în locul dumneavoastră, mare bază pe el! Şi întrucât el a băut cât şapte, la ora asta e beat şaptezeci şi cinci la sută, dacă nu chiar optzeci...

— Cum ai deschis uşa fără să te auzim?

— Aşa cum o deschide un ageamiu şi un cabotin, rânji Cornea.

Ofiţerii germani nu spuseră nimic, însă amândoi gândeau că impertinentul ar trebui împuşcat pe loc, dar... era înarmat, şi nu se ştie cât de iute ştia şi el să mânuiască pocnitoarele. Judecând după felul în care apăruse, neauzit...

— Permiteţi să intru? şi maiorul Maximilian Cornea, în uniformă de *Sturmbannführer* SS, înaintă, fără a fi obţinut permisiunea. Se prezentă foarte corect, declarând că e gata să sprijine cu toate capacităţile sale pe colegii germani, iar că travestiul său nu e decât o capcană întinsă periculoşilor indivizi Ceclan şi Balamela care, departe de a fi nişte blânzi naivi, sunt nişte vulpoi bătrâni, fiindcă altfel (maliţioasă remarcă, fie vorba între noi), n-ar fi izbutit să sustragă cogeamite avion *Honduras-Fokker* de pe un aerodrom german – or, după cum se ştie în lumea întreagă, şi poate chiar şi-n alte lumi, o bază militară germană secretă nu e păzită de nişte semidocţi, ci de nişte militari, ceea ce e cu totul altceva.

Standartenführerul Knochen îl examina cu ochii săi versaţi pe falsul *Sturmbannführer* SS Maximilian Cornea, subţirel, însă vânjos, cu o gropiţă în bărbie, în excelent croita uniformă de ofiţer german. Producea o impresie excelentă. La Berlin, şi chiar la Aachen, unele femei ar fi întors capul după el.

Totuşi, bătrânului copoi care era Knochen-Ionescu nu putea să-i iasă din minte o idee, şi fixă şi obsedantă: agentul poliţiei române care se ocupa de aceste afurisite cercetări, n-ar fi trebuit să iasă *la lumină* în uniformă nemţească, şi în general, *în nici un fel de uniformă*! Era ca şi cum, voind să prinzi cu şoarece, te-ai deghiza în mâţă! Şi cu atât mai mult, detectivul Lohausen. atât de apreciat acolo sus, ar fi trebuii să-şi reprime ambiţia absurdă, şi nulă din punct de vedere al „subtilităţii”, de a-i da o replică lui Cornea, deghizându-se în ofiţer al armatei române.

Pentru prima dată în ultima sută de mii de ani, *Standartenführerul* SS Frantz Knochen se găsea în faţa unei situaţii absolut aberante şi nu mai ştia ce să spună. Nu reuşea să ia o decizie – or, trebuia luată urgent una, dacă nu mai multe. Îi examina, pe rând, pe cei doi falşi ofiţeri, sau mai bine zis ofiţeri inverşi, şi se întreba ce este de făcut.

În vreme ce se întreba ce este de făcut, parcă anume pentru a pune capăt frământărilor sale, geamul ferestrei ce

dădea în grădina lui badea Şopterean se făcu ţăndări. Nu fără motiv. Nici un geam nu se face ţăndări fără motiv. Un glonte pătrunse în partea stângă a pieptului, un al doilea în partea dreaptă.

E vorba de pieptul *Standartenführerului* SS Frantz Knochen.

Acela se prăbuşi de pe scaun, moale şi, poate, mort.

Şi atunci avu loc următorul dialog de necrezut. Detectivul *german* Eduard Lohausen zise:

— În calitate de poliţist român, te arestez domnule *Sturmbannführer* pentru asasinarea *Standartenführerului* Knochen!

Maximilian Cornea, detectiv *român*, replică imediat:

— În calitate de agent al *Gestapoului*, te arestez, domnule maior, pentru asasinarea *Standartenführerului* Knochen.

De undeva de jos, se auzi geamătul colonelului Knochen:

— Încă n-am murit! Chemaţi un medic! Arestaţi-vă *reciproc*, foarte bine, dar începeţi de îndată cercetările!

16.

Aşa fusese scris, ca liniştea paşnicului sat Miriştea-Cristurului să fie adânc tulburată de sosirea „şefilor” şi a streinilor, nu numai în timpul zilei, ci şi în puterea nopţii.

Cercetări ulterioare au stabilit că se trăsese cu arma de pe ramificaţia principală a unui bătrân nuc, punct de unde se oferea un unghi excelent către cele două ferestre ale camerei în care fusese găzduit *Standartenführerul* Knochen.

Badea Şopterean, pe care căzuse această nemaipomenită pacoste, proferă în acea noapte, ce nu se mai isprăvea, o suită impresionantă de blesteme şi înjurături, parte din ele remarcabile prin originalitate, însă care, oricum, nu făceau cinste unui bun creştin ortodox... Una dintre aceste

zemoase înjurături era adresată, cu totul inutil, bătrânului nuc, de bună seamă elementul cel mai inocent în acel şir de evenimente regretabile, – dumnealui, secularul arbore, străjuind ca un oştean livada baciului Şopterean şi oferindu-i an de an (iată o suită de rime la care nu mă aşteptam!) recolte cât se poate de mulţumitoare de nuci.

În sat se produse mare vânzoleală, toţi se treziseră, izbucniseră pe la porţi sau chiar în mijlocul uliţei, riscând să fie striviţi de automobilele care şi ele se puseseră în mişcare, în toate direcţiile în acelaşi timp. Dar vânzoleala din sat nu se poate compara cu agitaţia dementă ce se instaura în întreg căminul, liniştit până atunci, al lui badea Şopterean.

În primul rând, nevasta Rozina şi fiica Rozina fură imediat expediate, în lungile lor cămăşoaie de noapte şi cu câte un suman aruncat la repezeală pe umeri, să-şi continue somnul – de mai era posibil aşa ceva, la cumătra – culmea – tot Rozina, o rudă a familiei.

Badea Şopterean fu însă reţinut în propria sa casă, nu că ar fi fost bănuit de a avea vreun amestec în acea stranie tentativă de asasinat, nu, ci din raţiuni adânci şi misterioase, dintre care cea mai puţin misterioasă (e doar un gând perfid al autorului, care avea să se adeverească însă) părea să fie că prezenţa lui era absolut necesară aici pentru a stimula cursivitatea cercetărilor prin dese coborâri în *pimniţă* de unde să nu iasă cu mâinile goale, în speţă cu *canceul* gol.

Prin odăile încăpătoare ale casei lui badea Şopterean, acum cu toate uşile date în lături, se circula intens ca într-o zi de praznic, de nuntă sau de înmormântare.

Se aflau de faţă, convocaţi în graba mare, primarul Zgânhu, foarte prost dispus, căpitanul de jandarmi Barbu Dan, încruntat, locotenentul Liviu Căpitănescu, oarecum bine dispus, fără motiv, jandarmul Ion, aiurit, neştiind ce să facă şi să spună, fostul director Lucian Vancea, care mereu repeta că el „presimţise”, actualul director Doru Macrea, care, în prima tinereţe, voind a deveni mare detectiv şi nereuşindu-i, acum încerca să „prindă” câte ceva, rapsodul

popular Goron, pe care meseria îl obliga să fie de faţă la toate evenimentele importante, spre a le imortaliza, apoi, popa Neamţu, care se echipase în grabă şi venise însoţit de *sfăt*, pregătit să asculte o ultimă spovedanie, să dea o ultimă dezlegare celui rănit, cu toate că nu cunoştea datina în religia streinului, dar, vorba aia, Dumnezeu e acelaşi peste tot şi pentru toţi.

Lipsea plutonierul Gavrilă, aflat pe teren, în schimb veniseră alţii, chemaţi sau nechemaţi, însă piesa cea mai importantă lipsea. Asasinul. Deşi, dacă ar fi fost vorba de un asasin inteligent şi niţel pervers, s-ar fi înghesuit şi el acolo, în primele rânduri, afişându-se aşa, numai de sâc. Însă Cornel Balea nici deştept nu era, şi cu atât mai puţin subtil; el o tulise de urgenţă de la faţa locului, foarte grăbit să-i raporteze lui papá Fischer despre succesul misiunii sale, şi să încaseze restul sumei. Nu se îndoise o clipă de succes, – chiar şi îndoielile cer un anumit grad de inteligenţă, el era convins că domnul cu pălărie neagră, palton negru, privire neagră, e mort: *îl văzuse căzând*. Pentru un idiot atâta e suficient: să vadă căzând, în creierul său microscopic n-are cum să se nască ideea că *nu e suficient să cazi, ca să şi mori*. Individul acesta ştia că ambele proiectile expediate din pistoletul său *Lee-Mansfield*, prevăzut cu amortizor, îl loviseră în plin, adică în piept, pe domnul Ionescu, or, în condiţiile în care două obuze, calibrul 45, îţi perforează cutia toracică – în mod normal, supravieţuirea este imposibilă. Chiar interzisă.

În mod normal.

Mai lipsea un element esenţial în condiţiile în care se produce o tentativă de asasinat: un detectiv care să preia cu energie conducerea anchetei. E adevărat, sub acoperişul casei lui badea Şopterean, se aflau doi detectivi *de excepţie*, Maximilian Cornea, în uniformă de ofiţer german, şi Eduard Lohausen, din *Gestapo*, în uniformă de Ofiţer român; aceştia doi *se arestaseră reciproc* şi nu se pierdeau din ochi în odaia, singura mai liniştită unde *Standartenführerul* SS Knochen, rănit *aproape* de moarte, însă *nu* de moarte, acum întins pe o largă futelniţă, primea

îngrijirile bătrânului doctor Silaghi, asistat de moaşa Mocanu.

Colonelul Knochen, după primele minute de şoc, îşi revenise (ca şi Heydrich, la Praga, în ’42, care, deşi rănit grav, se avântase cu pistoletul în mână pe urma atentatorilor), şi acum era lucid şi nu arăta a muribund.

Doctorul Silaghi, medic onest, fără ambiţii, care trăise şi practicase toată viaţa la ţară, fără să viseze, precum majoritatea confraţilor săi, „strălucirea” marilor oraşe, era unul dintre puţinii oameni care nu-şi pierduse cumpătul. El constată că ambele răni sângerează moderat – semn bun – că, dată fiind starea mulţumitoare psihică a rănitului, probabil că, printr-un noroc, gloanţele nu afectaseră grav vreun centru vital, în speţă inima, că altfel... În sfârşit, mai trase şi concluzia – atât de calm, de parcă ar fi tras cu linearul o linie dreaptă – că ambele proiectile rămăseseră „undeva în trup”.

Zicând aşa, îşi îndreptă torsul greoi şi surâse absent, *nimănui*, urmărit de privirea grea a lui Knochen.

— Ei bine, extrage-le imediat! porunci acesta, pe un ton ce nu admitea replică, numai că bătrânul doctor Silaghi nu accepta nici un fel de ordine în „parohia” lui, şi în plus, cu toată figura lui rotundă şi blajină, mai mult de stareţ decât de medic, nu putea fi influenţat de nimeni şi nu se temea de nimic. Chiar, era unul dintre acei rari oameni care nu se tem de nimic. Ca să nu-ţi fie frică de nimic, trebuie, se zice, în primul rând, să nu-ţi fie frică de moarte, ori „doc” Silaghi, nu se temea de Dumneaei, Moartea. El explică liniştit şi convingător că e vorba de o operaţie dificilă care îl depăşeşte, fiind absolut necesară intervenim unui specialist-chirurg, iar în cazul că vreunul dintre gloanţe „întârziase” undeva în preajma coloanei vertebrale, chiar a unui neuro-chirurg.

— Dar, ridică vocea, atât cât îi stătea în putinţă, *Standartenführerul* Knochen, bărbierii-dentişti din America, ei, cum extrăgeau gloanţele *cow-boy*-lor, fără a îi specialişti, şi fără să dispună de cine ştie ce instrumentar deosebit?

Moaşa Mocanu nu înţelese defel sensul acestei întrebări. Ea sughiţă şi se indignă:

— Domnul doctor Silaghi nu e nici dentist, şi cu atât mai puţin bărbier, aşa să ştii matale, şi să-ţi fie de ruşine cum vorbeşti!

Nici doctorul, om serios, care în viaţa lui nu citise nimic despre Vestul Sălbatic, şi habar n-avea despre necazurile pistolarilor îngrijiţi de către bărbierii-dentişti sau bărbierii-spiţeri. El nu intui nici pe departe la ce face aluzie mahărul ăsta român, neamţ? cine dracu să se mai descurce? bănui că poate insul cu două găuri în piept şi cu viitorul cât se poate de neclar vrea să-l jignească – însă prea puţin îi păsa. El termină să panseze rănile şi recomandă să fie chemat de urgenţă chirurgul Mihai Chindriş, conferenţiar universitar, din oraşul, tot universitar, O.

Colonelul SS întoarse ochii săi răi către cei doi detectivi care aşteptau mai într-o parte, nu din cale-afară de bine dispuşi. Doctorul Silaghi şi moaşa Mocanu auziră o conversaţie dintre cele mai stranii, care apoi, transpusă cu adăugirile şi schimbările inevitabile, mai ales de către moaşă suratelor ei, căpătă sensuri dintre cele mai hilare.

Knochen zise:

— Vă ordon să vă *dezarestati*! Provizoriu... Porniţi ancheta!

Maximilian Cornea gândi că el, în fond, nu primeşte ordine din partea SS-istului. dar... dar aflându-se acum în uniformă germană, care era, în fond, „statutul” lui?

Gestapovistul Eduard Lohausen, în uniformă de maior român, zise:

— Am înţeles, *Standartenführer*! Ordonaţi să ne schimbăm uniformele?

— Nu! Prea mare ar fi circul, şi aşa e prea mare! Ce vor spune ceilalţi? şi privi către uşa prin care răzbătea un vacarm – ce vor zice de aceste transformări de la ora la oră? În felul acesta ajungem şi noi la „Azilul” actorilor nebuni. Acţionaţi, domnilor!

Cam în acest timp, invitaţii şi neinvitaţii lui badea

Şopterean constatară că părintele Neamţu se *dedublase*... La început îşi ziseră că e o simplă impresie – cauzată poate de faptul că popa cu pricina, în ciuda volumului său respectabil de popă prosper de la ţară, forfotea mereu în toate direcţiile, sau poate, aveau năluciri de nesomn, ori de vinul prea gustos pe care badea Şopterean îl tot scotea din pivniţă, bietul de el!... Mai târziu, acela avea să povestească tuturor că în noaptea cu pricina a fost păgubit de două sute de litri de vin, şi numai puţin mai târziu cantitatea se dublă şi deveni, ca să zic aşa, o legendă. În sfârşit, o legendă mai mică, şi prea puţin importantă.

La un moment dat, căpitanul Barbu Dan îl întrebă, mai mult în şoaptă, pe locotenentul Căpitănescu:

— Mă Liviule, m-am ameţit eu, ori se află acum printre noi doi popi?

— Domnule căpitan, răspunse discret locotenentul Căpitănescu, tocmai mă întrebam şi eu cine poate fi acest al doilea părinte care se afla de câtva timp printre noi... Îmi ziceam că de aş fi beat de vin, amândoi popii ar trebui să semene între ei ca două picături de apă, pe când în realitate nu se aseamănă nici cât mâţa cu pisica... cu câinele vreau să zic. Totul e al dracului de încâlcit!

— Aşa e. Liviule. Oare ce măsuri ar trebui să luăm?

— Ei!... Dacă ar fi după mine, domnule căpitan, eu i-aş aresta pe toţi, în frunte cu popii, şi i-aş trimite ştiu eu unde. Din păcate – nu se poate.

— Nu se poate, e drept. Nu ne rămâne decât să mai gustăm nişte vin, nu tocmai mult, ca să fim pe fază...

În acel moment, popa cel nou venit, parcă intuind că intrase în focarul celor doi ofiţeri de jandarmi, înainta către ei. Era tânăr, ager, avea o privire aspră, cenuşie, şi un glas care se cerea ascultat. Zise:

— Domnilor! Vă rog să-l anunţaţi pe colonelul german că doresc a-i vorbi într-o problemă extrem de importantă!

Căpitanul Barbu Dan ezită, însă preţ de numai o clipă. Gândi, cu o anumită doză de răutate, că vizita unui preot îi va produce o mare bucurie colonelului SS grav rănit şi poate pe moarte, şi pe care el, căpitanul, nu-l iubea nici cât

iubeşte vulpea strugurii acri.

— Prea bine, dom părinte, zise, să văd ce pot face pentru Sfinţia Ta.

Ofiţerul voia să-i ofere inferiorului său, de care-l lega o amiciţie în limitele permise de funcţiile lor diferite, plăcerea de a vedea mutra SS-istului, în clipa când va afla că un popă vrea să-l vadă – poate pentru a-i da ultima împărtăşanie?!

Cei doi ofiţeri de jandarmi defilară solemn, urmăriţi acum de toate privirile, către odaia unde zăcea Knochen. Apoi, aceleaşi priviri, toate, se învârtiră către tânărul popă pe care nu-l cunoştea nimeni. Bunul părinte Neamţu, cufundat într-o discuţie complicată, teologică, dogmatică, laico-ateistă *şicumvămaipofteşteinima* cu fostul director Vancea şi actualul director Macrea, abia acum, cu condamnabilă întârziere, remarcă prezenţa unui *coleg*. Îşi umplu paharul, mai umplu încă un pahar, şi avansa legănat, cu ambele, către popa cel tânăr.

— Îţi doresc seara bună! grăi amabil părintele Neamţu. Din ce parohie coboară Sfinţia Ta, că pe la noi nu te-am mai văzut?

În acest timp căpitanul Barbu Dan, secondat de locotenent, îi explica foarte degajat, şi niţel cam „de sus”, colonelului Knochen că un popă doreşte să-l vadă de urgenţă. Moaşa Mocanu se ridică de pe scaunul ei (doctorul Silaghi o lăsase acolo să-l vegheze pe bolnav, el, în acest timp, încercând să ia contact cu un medic dintr-o altă comună), pentru a auzi mai bine ce se întâmplă. Reacţia lui Knochen a fost cea previzibilă:

— Un preot?! Aţi înnebunit? Ce, arăt eu a om ce-şi dă duhul? Sunteţi nebuni de legat!

— Domnule colonel! se zbârli căpitanul Barbu Dan, în numele colaborării dintre armatele noastre, vă datorăm respect, iar acum, aflându-vă aici rănit, prin forţa împrejurărilor, depunem eforturi pentru a fi gazde ospitaliere şi pentru a vă îngriji cât mai bine. Dar, în acelaşi timp, protestez categoric împotriva insultelor. Vă cer să vă retrageţi

imediat cuvintele! Suntem ofiţeri în exerciţiul funcţiunii, nu permitem să fim lezaţi de către nimeni!

— De ce mi-aţi adus un popă pe cap?

— Un preot nu e de prisos niciodată, nicăieri. A spus că doreşte, repet, să vă vorbească într-o chestiune extrem de importantă.

Colonelul SS îşi zise că, în haosul atesta general al deghizărilor, e posibil ca vreunul dintre agenţii săi, H-21, sau H-41, să-şi fi pus – ce inspiraţie! – anteriu de popă, şi se decise:

— Bine! Lăsaţi-l să intre!

— Nu suntem uşieri! răspunse imediat căpitanul, rămânând în aşteptare, la fel de ţeapăn ca şi subalternul său.

Standartenführerul Knochen deveni brusc extrem de conştient că e numai în favoarea sa să rămână în relaţii dacă nu prieteneşti, cel puţin corecte cu aceşti draci de jandarmi. Cedă:

— Domnilor, regret! Luaţi vorbele mele, pe care le retrag, drept manifestarea unui om bolnav, fiindcă sunt într-adevăr bolnav, serios rănit, după cum ştiţi... Sper că înţelegeţi starea în care mă aflu şi sper să colaborăm mai departe în misiunea noastră comună. Şi... şi, să nu mă înţelegeţi greşit, vreau să vă informez că sprijinul dumneavoastră nu va rămâne nerăsplătit.

Ofiţerii zâmbiră vag, salutară scurt şi ieşiră. Îi văzură pe popa Neamţu şi pe părintele cel tânăr, fiecare cu paharul în mână, conversând sârguincios, pe îndelete, poate chiar pe seama existenţei sau inexistenţei Atotputernicului. Locotenentul Liviu Căpitănescu îi porunci jandarmului Ion:

— Jandarm! Condu-l pe domnul părinte în camera rănitului!

Popa Neamţu se lepădă de paharul de vin ca de Sathana, îşi căută crucea, mirul, îi făcu semn *sfătului*, şi se pregăti să-l urmeze pe Ion, când, spre stupoarea generală, locotenentul îl opri.

— Să mă iertaţi, Sfinţia Voastră! Rănitul doreşte să-l vadă pe dumnealui – şi-l desenă cu o mişcare a bărbiei pe popa

cel tânăr şi nou-venit.

Jignit ca niciodată, părintele Neamţu îşi regăsi prietenii, fostul director şi actualul director al şcolii, mai bău puţin vin şi bombăni ce ruşine, ce ruşine, ce ruşine! Normal era ca eu să-l spovedesc şi să-i dau dezlegare de păcate, eu, iar nu veneticul acela care... care poate că nici nu e hirotonisit...

Aici, fără să bănuiască măcar, părintele Neamţu o nimerise!

Fostul director Vancea, om înţelept, observă că vanitatea nu e decât deşertăciune şi viceversa, şi că e foarte posibil că nou-venitul popă să fie de religie protestantă, catolică, lutherană, una mai *apropiată* de credinţa ofiţerului neamţ, iar în acest caz opţiunea acestuia e justificată – păi nu? Părintele Neamţu înclină pentru o clipă bărbia, mai bine spus barba sa aspră şi aproape albă, medita asupra celor zise, le găsi în mare măsură justificate, mai gustă puţin din produsul *pimniţei* lui baciu Şopterean şi renunţă să mai facă pe supăratul.

În acest timp, rapsodul Goron nici el nu sta cu mâinile în sân – dar cum?! Venise prevăzut cu straniul său instrument de cântat, o diblă prevăzută cu un fel de trâmbiţă, şi, considerând că tocmai venise momentul potrivit, se puse să îngâne, acompaniindu-se cu vocea, sau acompaniindu-şi vocea cu acel instrument, un fel de baladă ce relata, mai tragedizând, mai exagerând, melodramatizând şi falsificând, dar şi deosebit de fidel pe alocuri, evenimentele acelei zile, cum veniseră în sat mulţi militari, „militari şi caporali”, şi domni ofiţeri de jindari, şi domni nebuni de la teatru, şi alţii, tot domni, de la poliţie şi de la *gestapoul* nemţăsc, şi cu toţii îi caută pe *aviantorii* cei ce zboară-n înaltul ceriului pe-un avion nemţăsc, pe care l-au furat, şi bine au făcut, că dacă le place să zboare – de ce să nu-l fure?!, câtă vreme-i nemţăsc şi nu românesc, că de-ar fi românesc, nu s-ar fi cuvenit, – şi iată cum ei, din înaltul ceriului, l-or puşcat pe generalul neamţ, iar acum un popă care nu e altul decât Diavolul, a mers la generalul din *gestapoul* cel nemţăsc, ca să-i ia, sau să-i cumpere, sufletul...

17.

Comparaţia ce o făcuse Goron între popa cei tânăr şi Diavol nu era ne justificată! Sathana nu personifică neapărat sluţenia fizică, ci alte hidoşenii asupra cărora nu insistăm, fiindcă le-au definit cu mult lux de amănunte dumnealor, teologii. Diavolul, în unele legende, poveşti, istorii şi istorisiri, e frumos – şi cu atât mai periculos!

Popa cel tânăr era, se poate spune, chipeş, dar văzându-l cum pătrunde în cameră. *Standartenführerul* Knochen, om altfel netemător, avu un fior neplăcut de – cum să-i zicem? spaimă oare, deşi nu e probabil cuvântul potrivit. Spaimă combinată cu ceva şi mai rău, cu o presimţire despre ceva care trebuie să se întâmple, şi e inevitabil să se întâmple! Acest popă, desigur fals popă (cum se exprimase, întâmplător, părintele Neamţu, şi cum era convins colonelul), a venit ca să omoare, să desăvârşească ceea ce făcuse omul cu pistolul, de nu va fi fost chiar el acela. N-ar fi trebuit să mă lase aici singur cu el! se cutremură neînfricatul Knochen.

Cei doi detectivi, Cornea şi Lohausen, plecaseră întru cercetări, iar pe ţăranca asta, o femeie slăbănoagă, deşi moaşă, evident nu se putea bizui. Nervii aproape îi cedară. deschise gura să ceară după ajutor, dar imediat i se făcu ruşine, să ceară ajutor cui, unor...? unor oameni care îi erau pe faţă ostili? Îşi aminti că mai are pistoletul automat şi, cu o mişcare ce-i pricinui mari dureri, îşi duse mâna sub pernă.

Popa cel tânăr se apropia cu un mic zâmbet îngheţat.

Într-adevăr semăna cu un drac!

Colonelul SS se chinuia: unde am văzut eu aceşti ochi cenuşii, distanţi, pururi dispreţuitori?

— Ce mai faci, *Standartenführer*? întrebă noul venit, intuind perfect în ce constă esenţa mişcării lui Knochen –

mâna vârâtă sub pernă. Ai de gând să faci tir asupra unui om care vine să-ţi aducă alinare?

Moaşa Mocanu nu înţelese expresia „să faci tir”, în schimb Knochen pricepu că celălalt, Diavolul, îl ghicise perfect. Unde am mai auzit acest glas, se chinuia mai departe colonelul.

— Nu mă recunoşti? întrebă Sfinţia Sa.

Knochen clătina încetişor din cap, căutând nişte cuvinte. Nu găsea nici un fel de cuvinte. Insul necunoscut din faţa lui parcă era *răzbunătorul din poveste*.

— Trebuie să conversăm între patru ochi, vorbi Diavolul-popă, cu o voce care nu admitea replică.

Standartenführerul, transpirând de frică, de durere, de sentimentul imprevizibilului implacabil, mereu cu mâna încleştată pe pistol, o rugă pe moaşă să-i lase singuri câteva minute.

— Cum doriţi, acceptă cu glas antipatic femeia, eu nu răspund de nimic – şi părăsi odaia aproape cu plăcere.

Preotul ridică de pe cap pălăria lui neagră; părea să fie o soră geamănă a pălăriilor lui Knochen; dar fiindcă nimeni nu ştia de care religie aparţine insul nimeni nu protestase că nu se descoperă intrând în casă; mai exact, nimeni nu remarcase amănuntul.

— Nici acum nu mă recunoşti?

Colonelul SS zise că nu, tot mai terorizat – îi venise în minte un film cu o vendetă, sau cam aşa ceva, şi-n acelaşi timp i se perindau prin faţa ochilor scene din *Contele de Monte-Cristo*, cartea sa preferată din adolescenţă, în care, cum ştim, e vorba de răzbunări şi de mari răzbunări...

Sfinţia Sa îşi smulse barba cu aceeaşi uşurinţă cu care ai smulge un fir de pătrunjel tânăr.

— Domnul David Clementi! suspină uşurat şi aproape fericit Knochen. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-ai costumat în Diavol... vreau să zic în popă?

— *Herr Standartenführer*, răspunse Diavolul-preot, i-am descoperit pe cei doi fugari, Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela. Iar acum, înainte de a vă avansa *coordonatele* lor, vreau restul de bolivari!

— A, perfect! acceptă rănitul, extrăgându-şi cu precauţiune mâna de sub pernă, fiindcă acum nu se mai temea – având mare încredere în acest detectiv lacom de bani. Sub pernă, patul pistoletului său de fabricaţie olandeză rămase cald încă multă vreme, ar fi rămas cald chiar dacă în acel moment colonelul SS ar fi dat ortul popii şi s-ar fi răcit pe loc, fapt ce nu era exclus în prezenţa unui preot-Diavol. Totuşi, Knochen mai avea încă zile. Trebuie adăugat, însă, că nu multe. Acum însă suspină: – Ai putea totuşi să mă scuteşti de subtilităţile diferitelor jargoane, dragă domnule Clementi!

— Printre altele, eu pot să vă scutesc de multe, mormăi Diavolul-preot, şi pe figura lui apăru iarăşi acea expresie de dispreţ care, prin ceva, ceva, era şi înfricoşătoare… Deocamdată, v-am scutit de grija de a-i mai căuta pe Ceclan şi Balamela. Sunt în stare să vă scutesc şi de alte griji, de pildă de grija restului vieţii ce o mai aveţi de trăit, dar o pornire de generozitate inexplicabilă mă împiedecă deocamdată s-o fac…

— Ce tot vorbeşti acolo, omule?! bolborosi Knochen:

— Nu vă mişcaţi mâna. Lăsaţi în pace arma de sub pernă. N-am să vă omor. În orice caz, nu acum. Clementi zâmbi *şi mai urât*, continuând: Nu sunteţi decât un asasin, ce e drept de înaltă ţinută, înaltă clasă şi cu o „aleasă” pregătire, Herr *Standartenführer* SS! Iar eu nu sunt decât un profesionist, de asemenea abil şi de o înaltă clasă, care, pentru bani, sunt ca şi obligat să mă angajez într-o afacere murdară cum este şi aceasta – vânzarea de frate. Trădându-i pe Ceclan şi Balamela, cedându-i *Gestapoului*, eu comit o vânzare de frate.

— Haide, nu mai exagera…

— E drept că o fac la un preţ ridicat… Am venit după răsplata ce mi se cuvine, conform convenţiei noastre, pentru serviciile pe care vi le-am adus.

— Îmi place că, în fine, te exprimi limpede, zise ceva mai liniştit colonelul, deşi în sinea lui nu era cu totul liniştit. Privirea lui Clementi era mai *rea* decât propria sa privire considerată a fi printre cele mai rele! Knochen continuă,

potolit: Aprecierile pe care le-ai făcut la adresa mea nu mă impresionează câtuşi de puţin! Totul depinde din ce punct cardinal priveşti...

— Eu privesc dinspre Nod-Vest.

— Ce înseamnă asta?

— E o parafrază după Hamlet.

— Ah! Bine! Afacerile adevărate nu se bazează pe sentimente de dragoste, prietenie sau respect reciproc, pe nici un fel de sentimente ci, ca să-mi însuşesc vocabularul dumitale, pe mărci, galbeni, dinari, pe scurt, pe bani. Ei bine, vei căpăta aceşti bani!

— Nici nu mă îndoiesc. Altfel s-ar dărâma un perete. Peste patul în care te odihneşti!

18.

Asasinul Cornel Balea pătrunse ţanţoş în sala marii a localului *N-Y*. Îşi lepădase costumaţia de „alpinist”, purta acum un costisitor costum din stofă englezească, de croială englezească şi de culoare englezească. Zadarnic! Vestimentaţia aceasta elegantă nu-i conferea nici cât negru sub unghie înfăţişare de militar britanic proaspăt picat de prin colonii, pentru a-şi petrece concediul de un an prin tavernele londoneze sau pe domeniile sale din Dartmoor, nu, mutra lui tot mutră de asasin rămânea, şi cu această mutră el străbătu elegantul salon fără a saluta pe nimeni şi se instală pe un taburet înalt, la bar. Acolo, în afară de barmanul de serviciu, se afla, din întâmplare, un oarecare domn Climescu, şeful pivniţelor – persoană de oarecare importanţă deci.

Cornel Balea nu i se adresă barmanului, cum ar fi fost firesc, ci celuilalt.

— Bă Climescule, vorbi el pe un ton ce nu necesita comentarii, ia nu mai arde gazul degeaba, ci toarnă-mi una

mică. Dar vezi, să fie *mare*, şi mai ales să nu fie o poşircă. În contul patronului.

Şeful băuturilor îi şterse cu o privire scurtă, vag mirată, dar se execută. După ce dădu pe gât licoarea, asasinul porunci unuia dintre lacheii de pe-acolo, să-l anunţe la domnul Fischer, în vederea unei convorbiri foarte importante între patru ochi. După cum vă închipuiţi, Uggo Könike, alias Fischer, îl primi degrabă pe Balea. Acesta intră la fel de ţanţoş în vastul cabinet, azvârli cu impertinenţă pălăria sa cu boruri largi, nu în cuier, ci pe birou, chiar pe unul din telefoane şi scoase de undeva nu o cutie cu bomboane fondante ci pistoletul şi-l împinse chiar sub nasul şefului. Înainte ca Fischer să caşte gura pentru a întreba ce înseamnă porcăria aia de purtare, Balea zise, dacă nu chiar porunci:

— Ia mirosiţi!

Fischer mirosi, ridică ochii şi constată:

— Din „mortierul” acesta s-a tras recent. Ar trebui să-l cureţi imediat!

— Nu e nici o grabă, patroane, replică Balea, e un metal ce nu se alterează uşor, că e de dinainte de război...

Metodic, calm, absolut calm, aşa cum poate fi insensibil şi absolut calm numai un cretin desăvârşit, Balea extrase din pistolet încărcătorul, şi azvârli din încărcător cartuşele.

— Vă rog să le număraţi, patroane! Câte lipsesc?

Fischer constată că lipsesc două.

— Iar cele două gloanţe trase, unde bănuiţi că se află acum?

Fischer opină că proiectilele lipsă se află în inima domnului în haine negre care se numeşte – se numea – domnul Ionescu. Balea, montând repede, îndemânatic, pistoletul, şi făcându-l să dispară rânji a glumă şi-l întrebă pe marele patron cum de ghicise.

— E mort? întrebă Fischer.

— N-am putut să merg personal să-i iau pulsul, dădu Balea cea mai inteligentă replică a vieţii sale. Nu ar fi fost conzult. Dar am rămas în preajmă câtva timp. Imediat după „eveniment”, în casa unde găzduia prietenul

dumneavoastră cel mai bun, domnul Ionescu…

— Ia mai lasă palavrele! Fii concis! i-o tăie, Fischer.

Ucigaşul *comise* o strâmbătură oribilă.

— Nu e frumos să vorbiţi aşa, patroane, cu un băiat care tocmai, s-a înapoiat dintr-o misiune delicată. Spuneam că în casa unde locuia domnul Ionescu s-a înfiinţat la repezeală un preot, iar puţin mai târziu, a venit încă un popă. Doi popi, domnule! Asta nu vă spune nimic?

Marele patron conveni că asta îi spune, într-adevăr ceva.

Drept care asasinul Cornel Balea pretinse de îndată restul sumei, promise şi o lună de concediu…

După cum observaţi, toate se repetă...

19.

Radiogramă cifrată către Direcţia Centrală a Siguranţei Reichului (R.S.H.A.)

În atenţia *Obergruppenführerului* Ernst Kaltenbrunner. Strict secret!

Heil Hitler!

Obergruppenführer!

Standartenführerul SS Frantz Knochen a fost asasinat în condiţii deocamdată necunoscute, în localitatea Miriştea-Cristurului, în timp ce încerca să îndeplinească misiunea încredinţată. Îmi permit să emit o părere, – strict personală – că Frantz Knochen nu s-a ridicat la înălţimea acestei importante misiuni.

Aştept dispoziţii!

Heil Hitler!

Iscălit: Uggo Könike

Operator radio în oraşul O: *Untersturmführer* Natzweiller. Descifrator la R.S.H.A. – „Rudolf”.

20.

Radiogramă cifrată... etc.

Obergruppenführer!

Conform dispoziţiilor primite, m-am deplasat în localitatea O., unde am luat contact cu agentul nostru Uggo Könike. Am constatat cu părere de rău o gravă delăsare în activitatea acestuia. Suficient să spun că nu deţinea nici un fel de informaţii în legătură cu cazul celor doi diversionişti Ceclan şi Balamela şi nu luase nici un fel de iniţiativă în acest sens, deşi era *dator* să fie la curent cu acest caz, dacă nu din altă sursă, cel puţin din presa românească unde s-a fabulat mult, prea mult, pe seama celor doi „eroi”.

Localul lui Uggo Könike, finanţat de către noi, nu e decât o cârciumă şi un bordel de pe urma căruia nu tragem nici un fel de folos. Könike se scaldă în lux şi în desfrâu, şi bea de dimineaţă până seara.

(Observaţie a autorului: aici expeditorul acestui mesaj, colonelul Knochen, a comis o stângăcie, o greşeală de tact. Dacă radiograma avea să ajungă până sub ochii colosului Kaltenbrunner, aluzia cu privire la beţia lui Könike n-avea să-i producă o mare plăcere: el însuşi, şeful R.S.H.A.-ului, bea fără încetare, de dimineaţă până seara...)

Continuarea mesajului lui Knochen:

...I-am atras cu severitate atenţia lui Könike în privinţa activităţii sale cu totul nesatisfăcătoare. După ce am părăsit oraşul O. pentru a mă dedica cercetărilor, Uggo Könike a plasat pe urmele mele un bandit care, într-o ocazie favorabilă lui, a încercat să mă lichideze. Am avut şansa de a mă alege cu două răni relativ uşoare. În scurt timp voi

putea furniza dale complete în legătură cu implicarea lui Könike în tentativa de a mă asasina.

Colaborarea cu autorităţile româneşti lasă mult de dorit, însă, datorită reţelei pe care am organizat-o fără a pierde o clipă, am localizat ascunzătoarea celor doi subiecţi, iar capturarea lor se va produce în următoarele zile. Mai departe voi acţiona conform planului stabilit.

Heil Hitler!
Iscălit: *Knochen*

Operator radio, agentul H-41.
Descifrator, la Berlin, „Rudolf”.

21.

Acest mesaj ajunse pe masa şefului R.S.H.A. Citind pasajul cu pricina, Kaltenbrunner se încruntă, scuipă furios, şi ca să-i treacă nervii bău la repezeală o cantitate de coniac, direct din sticlă, când sună telefonul. Era Himmler. Se interesa în ce fază se află cazul celor doi „complotişti” români. Glasul lui avea o nuanţă aproape delicată, dar asta nu însemna mare lucru. Kaltenbrunner se întrebă cum se face că acest „caz” care, după părerea sa nu era totuşi de prima mână, ajunsese la urechea *Reichsführerului* Himmler, apoi îşi aminti angoasa permanentă a *Führerului* faţă de comploturi şi complotişti..., angoasă oarecum întemeiată.

— Am aici două mesaje proaspăt venite din România. Să vi le citesc, la telefon, *Reichsführer*?

— Nu. Prefer să mi le prezinţi personal.

Himmler închise telefonul. Şeful R.S.H.A., care ştia că *Reichsführerul*, cel care de fapt îl şi numise în înalta sa funcţie, nu-l aprecia *îndeajuns*..., oftă, îşi extrase trupul mătăhălos din fotoliu, dar înainte de a ieşi, nu uită să mai ia

o doză de coniac.

22.

Conful universitar, doctorul chirurg Mihai Chindriş, din O., membru al câtorva societăţi medicale din mai multe ţări şi probabil viitor academician, se prezenta modest ca înfăţişare, era scund, palid, slab şi aparent extrem de nervos. Dacă ar fi fost cu adevărat nervos, nu cred să-i fi reuşit vreuna din strălucitele intervenţii ce au intrat în analele Clinicilor Universitare din O. În orice caz, în timp ce *nu opera*, degetele sale albe şi fragile beneficiau de un tremurat aproape imperceptibil, însă permanent.

Locul unui astfel de medic, aproape un savant, sau chiar un savant, tânăr încă, de numai vreo cincizeci de ani, se afla, desigur, la catedră, în sala de operaţii sau în cea de disecţie, înconjurat de studenţi – în nici un caz la *N-Y*, local de lux ce e drept, însă mai mult frivol decât de lux, unde jumătate dintre consumatori păreau a fi, şi probabil că şi erau, clienţi ai poliţiei judiciare sau de moravuri – dacă nu chiar agenţi ai respectivelor instituţii.

Cu toate acestea, dumnealui, chirurgul Chindriş, vizita, nu des, dar cu o anumită regularitate acest local mare şi dubios, însă nu pentru a se pili, nu pentru a admira fetele, ci, curios lucru, pentru a bea un anumit ceai medicinal în prepararea căruia se specializase nimeni altul decât barmanul Gheorghiţă. Un barman specialist în prepararea ceaiurilor medicinale – se mai întâmplă şi aşa ceva! Şi se mai întâmplă ca un medic, eminent chirurg, să acorde încredere ceaiurilor medicinale, când se ştie că aceşti semizei, chirurgii, sunt adepţi ai soluţiilor radicale: amputăm piciorul, extirpăm splina, tăiem mâna, tăiem, la nevoie, şi capul...

Şi mai ciudat este modul în care se amestecă, prin ironia

destinului drumurile unor oameni extrem de diferiţi din toate punctele de vedere!

În urmă cu un interval, Mihai Chindriş efectuase o operaţie, nu extrem de dificilă, nimănui altuia decât lui papá Fischer. N-are importanţă despre ce fel de operaţie fusese vorba, ci e de notat că Fischer, un veritabil ipohondru, îi rămăsese recunoscător medicului, lucru rar la tipi de... teapa lui, şi poruncise valeţilor săi să-l informeze ori de câte ori savantul chirurg poposea acolo spre a servi ceaiul său preferat.

Totdeauna în astfel de cazuri, Fischer-Könike descindea ca din întâmplare din înaltele-i sfere pentru a prezenta omagiile sale „salvatorului” şi a-l invita să servească orice fel de băuturi din lume i-ar pofti inima, refuzat fiind însă totdeauna, cu amabilitate, pe motiv că medicul nu serveşte niciodată alcool, ceea ce era chiar adevărat, în ciuda tremurului mâinilor sale.

Exact în felul acesta decurseră lucrurile şi acum. Fiind informat că Mihai Chindriş îşi soarbe ceaiul la o masă specială, rezervată oaspeţilor speciali, papá Fischer îşi aranja la oglindă cravata, coborî sprinten cele vreo şaptezeci de trepte, îl salută pe medic, întrebându-l cu ce îi poate fi de folos.

Chindriş aşeză pe farfurioară ceşcuţa fină, privi o clipă în gol cu ochii lui inexpresivi şi răspunse că de data aceasta domnul Fischer ar putea într-adevăr să-i facă un deosebit serviciu... Orice, orice! exclamă Fischer-Könike, cu un entuziasm pur latin, cu toate că era la fel de latin ca şi Ginghis-han.

— Domnule Fischer, vorbi încet şi rar palidul chirurg, eu sunt un om de clinică, laborator, bibliotecă, adevărata expresie este şoarece de bibliotecă şi nu mi-e ruşine de ea, deoarece nu putem ieşi din tiparele în care ne-a turnat natura, oricâte sforţări am depune.

— Aici aveţi mare dreptate, zise Fischer şi pocni din degete. Imediat, chiar în secunda următoare, un chelnăr se înfăţişă cu o tavă de cocteiluri *Pantzer* – specialitatea casei.

— Nu trebuia, eu oricum nu beau, spuse Chindriş. Ziceam

că fiind „şoarece”, detest excursiile de orice fel, iar dintre toate, mai ales excursiile în munţi, şi încă iarna! Într-adevăr, *cum arată un munte şi la ce foloseşte*? Şi totuşi, datorită unor înalte şi influente intervenţii, sunt obligat să fac o foarte urgentă şi neplăcută excursie la munte! Pe scurt, domnule Fischer, ştiu că dispui de două limuzine puternice ca nişte tancuri, şi aş vrea să te rog să-mi împrumuţi, contra unei sume corespunzătoare, una din maşini, cu şofer, că eu, har domnului, nu ştiu deosebi volanul de schimbătorul de viteze – sau cum îi spune. Trebuie să duc cu mine un întreg instrumentar şi un medic asistent, fiindcă e vorba de o operaţie dificilă: extragerea a două gloanţe din trupul unui personaj important, care nu suportă a fi deplasat la mine la clinică...

Fischer-Könike se albi la faţă, acum obrazul lui era mai incolor decât al medicului. Înţelese pe loc despre care important personaj este vorba, pricepu că *Standartenführerul* Knochen nu murise şi că, prin intervenţia acestui excelent doftor, are toate şansele să scape cu viaţă, iar atunci...

Însă informatorul, spionul, agentul Könike, individ trecut prin atâtea, nu-şi pierdu cumpătul. Chiar, nu şi-l pierdu. Sorbi din „specialitatea casei” şi îşi compuse un zâmbet adecvat.

— La dispoziţia dumneavoastră domnule Chindriş, chiar cu ambele mele automobile! Chiar cu ambele!

— Nu, nu, nu e necesar. Un singur „tanc” îmi ajunge.

— Însă, continuă Fischer-Könike, am şi eu o mică rugăminte. Aveţi nevoie şi de şofer. Daţi-mi voie să stau chiar eu la volan, conduc excelent de peste treizeci de ani!

Şi cum chirurgul începu să vorbească despre „prea marele deranj”, Fischer replică imediat că nu e un deranj, ci o bucurie. El, spre deosebire de chirurg, adoră munţii şi în general „ieşirile”, iar conducerea acestei blestemate păduchelniţe cu nume sonor îl ţine mai tot timpul pe loc şi-i mai şi toacă pe deasupra toţi nervii. Va da ordin ca automobilul să fie echipat cum se cuvine pentru orice fel de drum, rămâne doar ca medicul să fixeze momentul

plecării...

Revenit în cabinetul său, Fischer chemă câţiva oameni şi-i interogă unde se află în acel moment Cornel Balea. I se raportă că acesta petrece prin apropiere – patronul porunci ca în cel mai scurt timp Balea să se înfăţişeze în faţa lui şi asasinul plătit într-adevăr se prezentă, cu aroganţa-i cunoscută. Patronul îl făcu cu ou şi cu oţet, iar pe deasupra şi triplu idiot (ceea ce nu era departe de adevăr, ci numai o mică exagerare, Balea fiind numai dublu idiot), îi ceru toţi banii înapoi, şi-i mai pretinse să dispară din local, fiind şters de pe lista „salariaţilor” şi să dispară şi din localitate, altfel...

Balea ripostă că nu va înapoia nici un *filler*, nu va pleca din local, nici din oraş, şi că în general nu se va produce nici un fel de „altfel” fiindcă de s-ar produce, el va ciripi în toate direcţiile ce are de ciripit – şi are destule, da!

23.

Radiogramă cifrată. R.S.H.A., către *Standartenführerul* Knochen. Din partea *Reichsführerului*. Strict secret!

Heil Hitler!

Conduceţi în continuare cercetările. Urgentaţi-le! Am făcut intervenţii pentru ca să primiţi cele mai calificate îngrijiri medicale.

Echipei dumneavoastră i se va alătura, din ordinul nostru, agentul Uggo Fischer. Supravegheaţi-l cu atenţie, raportaţi fiecare mişcare a lui. Vă facem răspunzător pentru reuşita acţiunii.

Heil Hitler!

Iscălit: *Blanther*

Agentul H-41 îi înmână acest mesaj colonelului Knochen care, în acelaşi pat, din aceeaşi odaie a casei lui badea Şopterean, nu se simţea nici prea bine, nici prea rău. Knochen citi de două ori radiograma, apoi o arse, meditând: Drace! Himmler în persoană pare interesat de acest caz. E de bine? De rău?

24.

Radiogramă cifrată. R.S.H.A. către Uggo Könike.

Ne-aţi furnizat o informaţie falsă! Knochen nu e mort, ci doar rănit. Pe viitor fiţi mai atent! Din ordinul *Reichsführerului*, preluaţi conducerea cercetărilor în cazul Ceclan-Balamela.

O veţi face în modul cel mai discret pentru a nu leza amorul propriu al *Standartenführerului* Knochen, care rămâne în principiu şeful.

Supravegheaţi fiecare mişcare a lui Knochen şi raportaţi imediat. Pare suspect! Vă facem responsabil de reuşita acţiunii şi a exactităţii informaţiilor furnizate.

Heil Hitler!

Iscălit: *Blanther*

25.

Radiogramă cifrată. Direcţia Centrală a Siguranţei Reichului, către *Sturmbannführerul* SS Eduard Lohausen. Strict secret!

I. *Reichsführerul* consideră că deghizarea dumneavoastră în ofiţer român este dovadă crasă de diletantism şi idioţenie.

II. Activitatea dumneavoastră viitoare este singura în stare să ne facă să uităm această manevră stângace.

III. Preluaţi conducerea cercetărilor în cazul celor doi diversionişti, dar în aşa fel ca să nu lezaţi amorul propriu al *Standartenführerului* Knochen şi al agentului Könike, care, din dispoziţia noastră, se va alătura echipei operative, aceştia doi, rămânând, teoretic superiorii dumneavoastră.

IV. Capturaţi urgent cei doi complotişti Ceclan şi Balamela.

V. Observaţi fiecare pas al lui Knochen şi al lui Könike şi raportaţi imediat. Amândoi suspecţi.

VI. Răspundeţi cu capul de reuşita acţiunii.

Heil Hitler!

Iscălit: *Blanther*

26.

Detectivul particular David Clementi, cu adevărat, descoperise traseul celor doi fugari, Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela.

Mai întâi luase legătură telefonică directă cu domnul V., de la Centrala din Bucureşti a Agenţiei Lăzău, explicându-i concis că interese superioare îl obligă să lipsească vreo câteva zile din oraş.

În următoarele ceasuri, echipat într-un *complet* autentic de *chasseur*, legănând la subsuoară o foarte autentică armă de vânătoare, însoţit de un uriaş câine-lup – de ase-

menea autentic, – părăsise oraşul universitar O.

Bătrânii actori înregistrară curând apariţia în preajma „*Casei de Retragere*” a vânătorului, ca şi a frumosului animal de bună seamă dresat tocmai în acest scop, prinderea iepurilor, a vulpilor şi poate chiar şi a ursoaicelor. Cel mai interesat, şi oarecum intrigat de apariţia acestui nou personaj prin ţinut, se arătă bucătarul Ion Duşa, zis John.

John nu era numai un profitor – ci şi un vulpoi. De altfel, pentru, a fi profitor trebuie să fii şi niţel vulpoi, dacă mă credeţi. Dacă nu...

După vizita neaşteptată a *Planetei Trandafir Negru* – actriţa Mariela Simionescu – ce descinsese acolo ca dintr-un vis de tinereţe, după şederea de două zile a maiorului SS, care vorbea atât de bine – prea bine! – româneşte, după apariţia trecătoare a celor doi „excursionişti” gălăţeni sau timişoreni, unul afirmase una, altul alta, care boscorodeau atât de stâlcit pe româneşte (agenţii H-21 şi H-41), după plecarea „poterei” conduse de Vampiru, Ion Duşa se aştepta la noi surprize. Avea şi el „nas”.

Prezenţa vânătorului în preajma „*Casei de Retragere*” fusese notată – ca să facem o aproximativă ordine cronologică – o zi după vizita ce o făcuse Knochen la Agenţia Lăzău pentru a solicita sprijinul lui David Clementi, şi cam două zile înainte ca acelaşi Knochen să se fi înfiinţat în satul Miriştea-Cristurului unde, cu ajutorul, cam anost ce e drept, al jandarmeriei încercase să organizeze urmărirea fugarilor Ceclan şi Balamela. Lipsa de entuziasm a celor doi ofiţeri de jandarmi era însă oarecum compensată de entuziasmul stupid al celor trei bătrâni actori ce formau „potera”.

Apariţia vânătorului însoţit de câinele-lup îi atrase de îndată bucătarului toată atenţia, drept care îl spionă câtva timp cu mare discreţie. Într-o seară Ion Duşa zări pe creastă focul ridicat de acest ins singuratic şi porni într-acolo. Se înarmă, pentru această plimbare, cu un vechi dar bun pistol, şi cu o sticlă de băutură, veche şi bună.

Se apropie cu precauţiune, efectuând tot mai mici ocoluri, ca un veritabil *mountainman* – om al muntelui. Îl observă cu mare luare aminte. Constată că şi celălalt părea

să fie un om al muntelui. Necunoscutul îşi înjghebase, foarte practic şi economicos, o streaşină triunghiulară din ramuri de tot felul, peste care aruncase o pânză subţire, însă fără îndoială impermeabilă, fixată la margini cu ţăruşi. Pentru a-şi face focul, alesese trei bolovani cu muchii ascuţite în perimetrul cărora, la adăpost de vânt, clădise găteje ruşinoase subţirele, apoi subţiri, apoi ceva mai groase. Focul se ridicase imediat şi vioi. Nu în zadar. Nu numai pentru a da căldură. Pe un mic grătar, aşezat exact cum se cere, sfârâiau fără grăbire câteva felii de carne, răspândind de jur-împrejur, la o distanţă apreciabilă, o sfară ce pusese în stare de alertă cele două haiticuri principale ale ţinutului. De lupi.

Însă necunoscutul nu părea a se feri de lupi, aceste jivine în principiu de temut. Oare de ce? Oare datorită uriaşului câine-lup care, cuminte întins pe lângă foc, aştepta în cuminţenie porţia ce i se cuvenea, sau armei care în acel moment părea să fie principala preocupare a vânătorului? Îi lustruia ţeava dublă cu o vergea, după toate regulile impuse. Părea atât de concentrat! Ai fi zis că nici măcar o explozie termonucleară nu i-ar fi distras atenţia. Numai că în primăvara acelui an ’44 se ştia prea puţin despre reacţiile termonucleare – sau chiar nimic. Frumoase timpuri... În orice caz arma de vânătoare nu era o sculă de paradă precum cea a „contelui” Ionescu-Mîşkin-Vampiru, dovadă cei patru iepuri şi vulpea, rezultatul acelei zile de muncă, aliniaţi frumos în zăpadă lângă sălaşul vânătorului.

Carnea ce sfârâia pe grătar nu era însă carne de iepure, Ion Duşa îşi dădu seama datorită nasului său bine exersat. În toiul activităţii, vânătorul prinse energie sorbind economicos dintr-o sticlă. Acest neînsemnat gest îi impuse lui Ion Duşa o şi mai deosebită stimă faţă de necunoscut. Bucătarul-şef al „*Casei de Retragere*” ieşi din ascunzătoarea sa, însă nu făcu un singur pas, de teama câinelui-lup. Se mărgini să strige:

— No, bună sara poftim! Îi slobod să mă apropii?

Lupul sări în picioare cu blana de pe ceafă răsculată ca de un taifun. Vânătorul, adică David Clementi, detectiv al

Agenţiei Lăzău, nu catadixi să ridice privirea. Ai fi spus că e conştient de multă vreme de prezenţa lui Ion Duşa în ascunzătoarea sa. El îi vorbi câinelui-lup:

— Stai cuminte, Paulus! Pe urmă, abia ridicând vocea: Care eşti acolo?

— Om bun! minţi Ion Duşa.

Despre ol se putea afirma că e la fel de bun ca o piatră la rinichi.

— În acest caz, apropie-te liniştit!

Paulus, lupul, ascultând de porunca stăpânului, se întinse iar cu botul pe labe. E un fel de a spune. Rămase atent şi încordat, ochii îl urmăreau fără încetare pe Ion Duşa, zis John, care venea spre foc cu paşi precauţi, şi el extrem de atent.

— Bună seara! salută el încă o dată. Şi adăugă, fără să ştie că repetă urarea eroilor lui Kipling: *Noroc la vânătoare!*

David Clementi se ridică alene, şi răspunse.

— Noroc la vânătoare am avut şi avem. Dumneata de unde vii?

— Dintr-acolo, explică John, arătând luminile îndepărtate ale „Casei de Retragere". Sunt bucătarul principal al domnului Stamatiu-Salamandră.

— Ce vorbeşti?! Vrei să spui că vila aia frumoasă de jos este azilul actorilor-nebuni despre care se vorbeşte atâta?

— Vorbiţi cu mare greşeală, domnule, replică Ion Duşa. Acolo nu e un azil pentru actori nebuni, ci casă de retragere şi odihnă pentru marii actori, fondată şi subvenţionată de domnul Stamatiu.

— N-am vrut să te supăr şi nu vreau să jignesc pe nimeni, făcu David Clementi. Numele meu este Paul Delun şi mă aflu în trecere prin aceste locuri. Vânez şi eu ca să-mi omor timpul. Îţi pot fi cu ceva de folos?

— Nu ştiu, zise blând Ion Duşa. Ieşisem să iau puţin aer curat. Nu vă plictisiţi singur?

— Niciodată, răspunse Clementi.

— Eu, da! mărturisi John. Înţelegeţi, zi şi noapte printre bătrâni. E drept că nu nebuni, cum se bârfeşte, însă cu toţii foşti actori, asta e ca şi cum... Ce aveţi pus pe frigare?

— Carne de berbec. Serveşti cu mine ceva?

— Nu, foarte mulţumesc, este la noi mâncare câtă trebuie, iar eu mi-s chiar bucătarul... Numai că mă cam miram. La atâta belşug de vânat, preferaţi carne de oaie...

— Nici oaia nu-i rea. şi-apoi, uite cum devine treaba, ştii şi dumneata, ca bucătar, că vânatul se cere înmuiat vreo două zile în paţ, şi pe urmă pregătit cu dichis. Iar în al doilea rând, eu nu consum niciodată carne de sălbătăciune.

— Atunci de ce mai ieşiţi cu puşca la pădure?

— N-ai întâlnit pescari care să nu mănânce peşte?

— Ba da, zise Duşa, mirat de logica simplă dar absolută a celuilalt. Şi atunci, ce faceţi cu iepurii?

— Îi dau cui îi trebuie. Ai nevoie de ei? Te rog!

— Îi vindeţi?

— Îi dăruiesc. Îi dau pe gratis.

— Îţi fi vreun medic sau vreun advocat, că ăştia au bani cu sacul.

— N-ai ghicit, domnule bucătar!

— Atunci, dacă nu e cu supărare, ce meserie aveţi?

— Nu e cu supărare. Ai cumva vreun fir de tutun, că al meu s-a terminat...

Ion Duşa se scotoci prin toate buzunarele, după care, contrariat, fluieră şi semiînjură. Unde mi-oi fi uitat tabachera? întrebă.

— O tabacheră mare, nichelată? Asta e? Poftim!

Şi David Clementi, cu un zâmbet, îi întinse obiectul în cauză. Ion Duşa preluă tabachera şi mormăi cu glasul puţin asprit, însă nu foarte, poate din pricina prezenţei acelui uriaş câine-lup – sau poate chiar lup.

— Vreţi să mă faceţi să cred, domnule, că am de-a face cu un hoţ de buzunare?

David Clementi, alias Paul Delun. râse, întinzându-i celuilalt sticla.

— Nici acum n-ai ghicit. Eu sunt iluzionist şi scamator! Tot un fel de artist, ca şi pensionarii matale.

Ion Duşa sorbi din sticla oferită de Clementi, se strâmbă, tuşi şi spuse că să-i fie cu iertare, el aşa ceva nu mai băuse în viaţă, şi nici n-ar mai bea!

Deasupra munţilor, într-o austeră măreţie, bolta îşi descoperea constelaţiile, atât de apropiate că le-ai fi putut atinge şi muta dintr-un loc în altul, după placul inimii, şi atât de îndepărtate, că nu le puteai atinge şi ajunge nici măcar cu gândul – deşi se spune că gândul e ca şi infinitul – adică infinit. Numai că termenul de infinit rămâne obscur în mintea omului de rând; dar şi în mintea înţeleptului. Gândirea omenească n-a fost croită în aşa fel ca să perceapă, să accepte că există ceva ce n-are început şi sfârşit, fie că e vorba de spaţiu, timp sau chiar de Dumnezeu. Poate că e vina Atotputernicului, care nici el n-a crezut şi nu crede în infinitatea atotputerniciei sale? Ton Duşa vorbi pe acelaşi ton jos, totuşi puţin cam de sus:

— Iluzionist şi scamator, ziceţi? Adică un fel de circar?

— Nu, amice, replică apăsat Clementi, dacă prin circar înţelegi pe cineva care face tumbe. Află că eu nu fac tumbe. Am terminat teologia la Roma, filozofia la Sorbona, iar arta iluzionismului am deprins-o de la maeştri iluştri, precum Paracellsus, Van Helmont, Galileo Galilei... Iar băutura pe care ai gustat-o se numeşte *sake* şi e licoarea de bază a împăraţilor Japoniei, începând cu primele dinastii ce s-au pus pe picioare şi s-au întemeiat în urmă cu vreo cinşpe mii de ani...

Ion Duşa răspunse, nu fără un anumit humor:

— Se vede, domnule, că pentru ca să-ţi placă *sacheul* ăsta e musai să fi împărat, iar eu încă n-am ajuns aşa departe...! Până una alta, îţi propun să guşti din ce am eu aici, şi dacă n-are să-ţi pice mai bine decât *sacheul*, să nu-mi spui mie Ion Duşa!

Câinele-lup Paulus mârâi, ochii i se lărgiră, şi în ochii lui pâlpâi o luminiţă călătoare. Cei doi bărbaţi ridicară privirile. Pe deasupra capetelor şuieră, albastru, ireal, ameţitor, un meteorit.

Dar poate, poate
nu era un meteorit,
ci Planeta pe care călătorea Micul Prinţ!
Însă, vai,

vulpea pe care el ar fi treb-
uit s-o întâlnească undeva pe planeta Pământ
Zăcea la picioarele straniului ins
David Clementi, alias Paul Delun…
Însă – ne-vai: mai existau din fericire şi alte vulpi.
Şi, din nefericire, şerpi cu duiumul…

27.

Şi astfel se face că detectivul David Clementi, sub numele de Paul Delun, pătrunse cu blândeţe în „*Casa de Retragere*”. Din această vizită de câştigat avu toată lumea. Bătrânii şi pofticioşii actori se înfruptară cu „*Friptură de iepure soté vânătoresc*”, „*Iepure împănat*”, „*Iepure delicios*”, „*Mâncărică ardelenească de iepure*”, „*Muşchiu de iepure cu smântână*”, „*Pateu de iepure în aluat*”, „*Iepure Surpriză*” (!!!) şi alte specialităţi care acum ne scapă.

Ion Duşa, zis John, avu ceva bătaie de cap, însă fu ajutat de doamna Haller şi mai ales de virginala Gerti.

Doctorul Bercoviciu avu şi el de furcă, fiind nevoit a veghea neîncetat pentru ca pensionarii săi să nu depăşească măsura cu apetitul lor, mai ales că „vânatul nu se digeră uşor”.

Ca să-mi continui ideea, şi bucătarul Ion Duşa avu de câştigat: pe lângă unele sfaturi şi reţete culinare primite de la Clementi, el învăţă de la acesta câteva trucuri simple, precum „*Moneda care dispare*”, „*Moneda ce trece prin mătase şi hârtie*” sau „*Moneda în paharul de ouă*”.

Aceste mici scamatorii îi măriră, lui Duşa, reputaţia de *omcarepoateşiştiemulte*, şi-i aduseră alte noi simpatii din partea sexului frumos, precum şi alte scandaluri din partea micuţei Gerti. În tot binele este un rău, şi viceversa.

Şi, pentru a ajunge unde intenţionam – şi David Clementi avu de câştigat. El îşi procură câteva obiecte ale

dispăruţilor Ceclan şi Balamela. Cu toate că avea încredere totală în Paulus, câinele-lup, sau poate chiar *numai* lup, nu avea încredere totală în metoda propriu-zisă. Urmele se şterg, mirosurile de asemenea se şterg sau se amestecă. Cu toate acestea, după ce părăsi „*Casa de Retragere*”, urmărit de simpatia tuturora, numitul lup Paulus îl duse fără ezitare până la primul bivuac al fugarilor. Acolo Clementi se opri pentru a lua o gustare frugală. După care îşi aprinse o ţigară şi medită.

28.

— Ei bine. prietene Bala, vorbi Sergiu Ceclan Xilliphant, iar în glasul lui ferm, liniar, n-ai fi putut desluşi, teamă, emoţie, sau vreun alt sentiment din categoria celor „slabe”, am să-ţi comunic o veste amuzantă... de vreo câtva timp un individ se ţine scai de noi. Ce e mai interesant e că pute a copoi de la un kilometru... Nu, nu întoarce, te rog, capul... îl văd eu bine... cu ceafa.

— De unde ştii tu că pute a copoi? întrebă Silviu Balamela.

— Fiindcă se află la mai puţin de un kilometru – la cel mult o sută de metri distanţă. Şi fiindcă s-a deghizat în vânător. Şi fiindcă e *prevăzut* cu un câine, care nu e câine de vânătoare, ci câine-lup *poliţist*!

— Plăcută situaţie! îmi arăţi şi mie acest câine-poliţist?

— Ce sens ar avea? Mai curând sau mai târziu, *are să ne latre*!

— Mai târziu? Poate că va fi prea târziu!

— Posibil, Bala, Foarte posibil.

Se aflau într-o localitate pe nume B., odinioară *oraş aurifer*. Aurul se isprăvise, ca la Sonora, ca la Virginia City, ca la Coeur D’Alene. (Ce bizar, ce frumos sună, Coeur D’Alene! „Inima lui Alene”?) Aurul se isprăvise, minele se

surpaseră, oraşul era ca şi mort. Frumoasele clădiri ale îmbogăţiţilor de altădată se năruiau cu încetul, majoritatea localurilor ce cunoscuseră chefuri fără de sfârşit şi unde se juca pe aur, nu pe bani, fuseseră închise, mai vieţuiau pe ici pe colo două-trei cârciumioare amărâte în care clienţii obişnuiţi evocau cu neostoită energie vremurile de odinioară.

Mulţi dintre aceşti semi-cerşetori fuseseră cândva bogătaşi. O, tempora! În câteva turle înnegrite clopoteau nu clopotele, ci cucuvăile.

Ceclan indică una dintre bodegi şi zise că vor poposi acolo.

Ce va face „vânătorul”?

Intrară în cârciumă – nimeni nu-i luă în seamă.

Cerură câte o drojdie, se aşezară la o mesuţă cam strâmbă, iar în minutul următor, vânătorul pătrunse şi el în local, luă un sfert de vin, şi cu sfertul acela de vin în mână, cu arma de vânătoare la umăr, cu lupul Paulus în lesă, păşi direct către masa celor doi. Zâmbea. Puţin cam „drăceşte”, totuşi zâmbea. Chiar, zâmbea.

Zâmbind, porunci:

— Cuminte, Paulus! Câinele, sau câinele-lup, sau lupul, *saucumdoriţi*, se întinse la picioarele stăpânului său, aparent adormit, şi totuşi veghind neîncetat. Bună seara, domnule Ceclan. Bună seara, domnule Balamela. Vă rog, chiar vă rog, nu spuneţi încă nimic, ştiu ce aveţi de gând a-mi răspunde: Ne confunzi, domnule, nu purtăm acest nume. Aşa e? Făcu o pauză, pentru a-şi aprinde o ţigară; sprijinit în privirile celor doi. Aceste priviri nu exprimau mare lucru. Ceclan şi Balamela trecuseră prea de multe ori pe lângă neant, pentru a se mai teme cu adevărat de ceva... Vânătorul îşi urmă discursul: Ştiu că posedaţi acte false, pe alte nume, vi le-a vândut „prietenul” dumneavoastră Ion Duşa, care apoi v-a vândut şi pe voi amândoi, fiindcă Ion Duşa vinde orice şi oricui. Bani să iasă! Aceste nume şi acte false sunt acum cunoscute la polişie, la Siguranţă, la Jandarmerie, la *Gestapo*, şi-mi sunt cunoscute chiar şi mie. Vă daţi seama, nu valorează două parale. Eu sunt David

Clementi detectiv particular, reprezentant al Agenţiei Lăzău în oraşul O., şi am fost angajat, contra unei importante sume, personal de către colonelul SS Knochen, să contribui la capturarea domniilor voastre.

Ceclan puse o întrebare:

— Ai încasat banii?

— Jumătate, răspunse Clementi. Restul, la încheierea misiunii.

Bala constată:

— Misiunea s-a încheiat. Ne-ai prins. Vei căpăta şi cealaltă jumătate.

— Încă nu ne-a prins, aproape că şopti Ceclan. Noi suntem doi, el este, deocamdată singur.

— V-am prins, ripostă Clementi. Voi căpăta toţi banii, un plus de bani n-a făcut rău niciodată nimănui.

— Dovedeşte că ne-ai prins, şopti Ceclan.

Privirile lui se încrucişară cu cele ale lui Clementi. Doi Oameni tari, nu numai ca forţă musculară, ci şi prin duritatea infernală a voinţei.

— În primul rând, nu sunt singur, – şi ochii detectivului coborâră – numai pentru o clipă – spre lupul Paulus, iar în al doilea rând, poate că vă sunt prieten.

— Ai fi amabil să-mi răspunzi la o întrebare?

— Sunt dispus să-ţi răspund aproape la orice fel de întrebare, domnule Ceclan.

— Explică-mi te rog, cum se face că au pus pe urmele noastre forţe atât de importante, şi de ce dracu s-a amestecat poliţia secretă a nemţilor, şi cum de i s-a permis să se amestece?

— Ciudată întrebare! Doar aţi *şutit* un avion german: militar, nu o şurubelniţă. Dar nu de rabla aia de avion le pasă lor. Acum, când e limpede că au pierdut războiul, ei fabrică un număr de patru ori mai mare de avioane, de cât prin patruzeci. Ce să-i faci, sunt nemţi! Toată stima – dintr-un punct de vedere. Însă voi doi sunteţi suspectaţi în cercurile înalte din Berlin! Faceţi parte dintr-un *compot*... eroare, *complot*, care urmăreşte răsturnarea... răsturnarea ştiu eu a ce, poate a unui car cu fân!

— Apreciem umorul dumitale subtil! Sper că prin carul cu fân ai făcut aluzie fină la „Ghitler”. Nici nu bănuiam că am fi persoane atât de importante.

— Extrem de importante, rânji Clementi. Şi lupul Paulus rânji, în somn. Aş, dormea pe dracu! Numele dumneavoastră – continuă Clementi – e pe biroul lui Kaltenbrunner, şi al lui Himmler.

Balamela se întoarse către Ceclan:

— Cine dracu mai sunt şi ăştia?

— Mai ştii!? – vom afla la timpul potrivit, dar spune-mi te rog, domnule Clementi, cum se face că, urmăriţi de Jandarmerie, Siguranţă, *Gestapo*, până acum am scăpat, iar dumneata, un lup singuratec – de fapt doi lupi singurateci, dacă-l considerăm şi pe acesta de sub masă, care se preface că doarme, – ne-ai dibuit?

— Apreciez întrebarea. E logică. Cazul dumneavoastră este dintre cele mai ciudate, unele aspecte ale lui îmi sunt relativ limpezi, altele – nu. Fac şi eu mai mult speculaţii... psiho... cum naiba le zice? Dacă ar fi fost vorba de doi simpli dezertori, sunt sigur că ai noştri v-ar fi înhăţat de mult, căci nu sunt băieţi proşti. Nu cu toţii, în orice caz! Însă dumneavoastră aţi şterpelit un avion german de pe un aerodrom secret şi bine păzit – poate aţi avut noroc, cine ştie – şi fapta aceasta, în principiu condamnabilă, v-a atras, ca să nu zic o vorbă mare, o anumită stimă. Aţi picat cu avionul, era firesc să pieriţi, dar iată-vă vii – ce ziceam eu despre noroc? E ca şi atunci când se rupe ştreangul celui condamnat la spânzurătoare şi acesta e graţiat, interpretându-se ruperea funiei ca un semn al destinului. Oricum, ai noştri tot v-ar fi înhăţat, însă a intervenit *Gestapoul*, şi aceşti detectivi, „cei mai buni din lume”, au început să se grozăvească, pretinzând să treacă ei la cârma acţiunii. Ai noştri, dintr-un fel de mândrie pe care o înţeleg foarte bine, nu s-au lăsat călcaţi pe bombeu, şi i-au cam trimis în mă-sa, indirect, ce e drept. Pur şi simplu n-au pus osul, las-să se descurce ei, berlinezii, cu straşnica lor poliţie. Hm! Am vorbit mult?

— Mult, însă nu suficient, răspunse Ceclan.

— Meştere, încă un rând! porunci Clementi. Dar vinul meu să rămână păgân…

— Păgân, domnule?! beli ochii cârciumarul.

— Adică nebotezat! Iar ţuica domnilor să fie de prună! După ce comanda fu executată, Clementi, rânjind în felul său puţin înfricoşător, continuă „conversaţia”. S-a întâmplat ceva şi cu nemţii. Un şef al lor, colonelul care a tratat cu mine, a fost împuşcat – nu e mort, însă rănit serios. Berlinul a numit alt şef operativ, menţinându-l în şefie şi pe primul. Cei de la poliţia lor secretă au mai comis o gafă: peste, primii doi şefi, au pus şi pe un al treilea, aşa că acum sunt trei, care nu fac mare treabă ci mai mult se spionează reciproc.

— Poate spui adevărul, poate inventezi, remarcă Sergiu Ceclan.

— Eu nu pretind că spun adevărul, dar nici nu inventez. Am mai spus că fac speculaţii pe care le combin cu deducţii, fiindcă nu degeaba sunt „dedectiv”, şi încă particular! Cei de la *Gestapo* se suspectează, se spionează şi se toarnă între ei. perfect, aceasta e sistemul lor pe cât se pare, pe jandarmii noştri îi cam doare-n cot, iar eu, om serios, profesionist, bine plătit de *Gestapo*, am procedat metodic şi v-am descoperit traseul într-un interval mai scurt decât e necesar să stea în pat şi să fie pregătit „delicios” un iepure gras. Apropo de iepuri, prietenii dumneavoastră de la „*Casa de Retragere*” au avut parte, în perioada cât am mas eu pe-acolo, de atâta vânat că au făcut indigestie peste indigestie, iar dumnealui doctorul Bercoviciu a trebuit să le dea hapuri cu bicarbonat, sau *cudracuştiece*. Şi, ne-apropo de vânat, neprietenii dumneavoastră de la „*Casa de Retragere*”, trei la număr, au format o poteră în scopul de a pune laba pe voi. Sunt nişte caraghioşi ce fojgăie pe ici pe colo, şi nici nu merită să vorbim despre ei, ori să-i băgăm în seamă! (Aici, după cum se va vedea curând, iscusitul detectiv al Agenţiei Lăzău comitea o gravă eroare.) Ei, am vorbit iarăşi prea mult?

— Însă tot nu suficient, dădu constanta-i replică Sergiu Ceclan.

— E normal să vorbesc mult, îl înfruntă, fără duşmănie Clementi. Tot călcându-vă pe urme, ultimele zile mi le-am petrecut în singurătate, n-am schimbat cuvinte cu nimeni, ci numai lătrături, cu prietenul Paulus, fiindcă nu mă pot înţelege cu el decât pe limba lui. Da, asta e situaţia, în loc să-l oblig să înveţe el limba mea, a trebuit s-o deprind eu pe a lui.

De sub masă de undeva se auzi un mârâit aprobator. Silviu Balamela bombăni:

— Într-adevăr, nu eşti în stare să te exprimi concis, domnule... cum?

— David Clementi, cu voia dumneavoastră! Vorbesc cum vorbesc, însă trebuie să mă suportaţi, sunteţi prizonierii mei, sau nu?

— Şi dacă ţi-aş trage un pumn în nas? se interesă Ceclan.

— Ar fi extrem de regretabil, îl contră David Clementi, în primul rând, că şi eu ştiu să trag pumni în nas, în al doilea, dacă se iscă o încăierare, se iscă şi un afurisit de sergent, şi atunci vom fi legitimaţi, iar planul meu măreţ şi generos se duce dracului.

— Eşti cu adevărat un om generos! Câte drahme ai încasat de la nemţi ca să ne prinzi?

— Multe, domnule Ceclan. Un *teanc*. Şi. nu am nici un fel de remuşcări, mi-am îndeplinit angajamentul: v-am prins. Însă, domnule Ceclan şi domnule Balamela, nu am de gând să vă predau *Gestapoului*. De ce? Şi aşa am vorbit prea mult, deci vă ofer o explicaţie cam aproximativă: *Gestapoul*, fără să comentăm toate aspectele activităţii sale, este o organizaţie poliţistă, de detectivi, ori aşa stând lucrurile, face concurenţă firmei mele, Agenţia Lăzău, care e şi ea o organizaţie de detectivi.

— Stimate domn, vorbi Sergiu Ceclan. se vede limpede că în ultima vreme doar ai lătrat, de-aia îţi merge acum gura ca o moară, stricată. Ce faci?! Ne ţii cu conversaţia până ce sosesc băieţii şi ne umflă?

— Mă jigneşti, iar dacă eşti domn, îmi vei cere scuze. Nu acum. Cândva. Când vei simţi că merit. Sunteţi liberi să plecaţi, liberi. Însă, eu v-am prevenit, mai curând sau mai

târziu, vor pune laba pe voi. Eu vă ofer, nu o salvare, ci o speranţă. O SPERANŢĂ.

Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela se priviră.

— Contra cărui preţ ne oferi această speranţă, copoiule? întrebă Ceclan.

— Preţul meu este speranţa. Şi eu sper în ceva, răspunse Clementi. Deci, *speranţă pentru speranţă*.

— Vorbe!

— Nu. Destul cu vorbele. În cele din urmă, tot vă vor prinde. Însă ambiţia mea e să umflu banii *Gestapoului*, doi să vă prind, trei, voi să rămâneţi liberi. Există un singur loc în ţara asta unde aveţi o anumită şansă – dar va trebui să vă deghizaţi...

— Perfect, zâmbi acru Silviu Balamela, oare abia dacă măsura 1,59 înălţime. Eu mă deghizez în uriaş, iar Sergiu (1,79) în pitic. În felul acesta eu voi fi uriaşul cel mai scund din lume, iar Ceclan va fi cel mai înalt pitic...

— În situaţii dificile, nimic mai potrivit decât o glumă bună, domnule Balamela. Dar când am vorbii despre deghizare. n-am glumit, să ştiţi!

În cârciumă, fumul ţigărilor se încârliga către tavanul atât de înnegrit, că nu mai avea cum *să se mai*, ceea ce dovedeşte că, pe lângă artă pentru artă, speranţă pentru speranţă, mai există şi *fum pentru fum*.

Sergiu Ceclan pocni cu palma peste masă, trezindu-l din reverii lupeşti pe lupul Paulus.

— N-ai glumit? Bine! Care e singurul loc unde avem o şansă de a rămâne liberi?

— Satul Miriştea-Cristurului!

— Acolo unde sunt concentrate forţele ce ne urmăresc, unde e, ca să zic aşa, comandamentul nemţilor, jandarmilor şi, poate, al marţienilor?

— Foarte exact, aprobă David Clementi, şi aridică puţin nasul. Devenise, după vin, curios să afle dacă în dugheana aia se dă şi de mâncare.

— Ideea dumitale este atât de absurdă, încât merită să fie forfecată, mormăi Sergiu Ceclan, cu o figură atât de întunecată, că se putea confunda şi cu un tunel. De altfel,

nu se mai bărbierise de câtva timp.

— Sigur că merită, reluă Clementi. Deghizarea nu e un joc de copii, ci o artă. Sunt un as. Nu ass – de la asin, ci de la asul de pică. În privinţa deghizării nu discut cu toţi machieurii marilor teatre din lume, la un loc. Eu apar prin Mirişţea-Cristurului în straie de popă, poate chiar de protopop, dacă mă ambiţionez, iar dumneavoastră...

— Ia stai puţin, Lăzău, îl întrerupse Ceclan.

— Agenţia se numeşte Lăzău, pe mine mă cheamă…

— Bine, bine, n-are importanţă, cred că planul dumitale ar fi interesant, dar ce garanţii ne dai că, ajunşi acolo, la Cristurul acela, nu ridici către noi toate degetele arătătoare, mijlocii şi chiar mici, şi nu zici către echipa de poliţai internaţionali: Ăştia-s, pă ei, umflaţi-i!?

— Este exact partea cea mai delicată, nu pot da garanţii, ci vă pot oferi nişte speculaţii de logică elementară…

— Iarăşi speculaţii! Vorbe, vorbe, vorbe… – Shakespeare.

— Exact, Shakespeare. Cum de ai reţinut un text atât de complicat? întrebă Clementi. Ei bine, reţine, reţine vă rog ce am de zis în continuare. Dacă intenţia mea reală ar fi fost să vă capturez, aş fi apelat la *flicii* din amărâtul ăsta de târguşor – care, şi ei, au ordin straşnic să vă înhaţe. Credeţi?

— Admiţând că eşti sincer, şi vrei să ne ajuţi, de ce o faci? întrebă Silviu Balamela.

— Fiindcă îmi sunteţi *şi mie* simpatici. Nu ştiu ce se va întâmpla prin deceniile următoare, dar voi sunteţi printre cei dintâi care au *deturnat* – oare e bun termenul? – un avion de război... Hei, patroane! ceva fleică de canibal, poţi pregăti pentru nişte oameni flămânzi?

Cârciumarul se prezentă la masa lor cu mutra spăşită a unui corigent ce se prezintă la reexaminare, fără ca măcar să fi trecut prin apropierea unei cărţi.

— Fleică de *Hanibal*, domnii mei?! N-am mai primit de mult, de când cu războiul, păi nu ştiţi?… Dar, special pentru dumneavoastră, trimit să aducă, dacă vă place, o zamă bună şi *groasă*, lucicoş fiert de nevastă-mea, cu oareceva *plătiuri*, la care adăugăm nişte *leber* de casă şi *trandafir*, şi

pită abia scoasă de la cuptor.

— Lux! pronunţă verdictul David Clementi.

— Dar, observă patronul, văd că veniţi de pe teren, vreun iepuraş, ceva?

— Râzi de mine, şefule, zâmbi strâmb Clementi. Păi, de când cu acest război, mai există iepuri?

— Aveţi dreptate, nu există nici iepuri, unde eram? – gata, trimit după gustare.

— Aş dori să te mai rog ceva, îl opri Clementi, trimite un băiat peste drum, mi s-a părut mie, sau e acolo o firmă pe care stă scris „*Hotel*”, şi e chiar hotel adevărat, sau *machiat*?

— Vai de mine, dar e marele hotel „*Belvedere*”, servicii complete, făcu insul, ţanţoş, mândru de parcă stabilimentul respectiv ar fi fost proprietatea sa personală. Dar poate că şi era. Nu trimit – zise – pe nimeni, mă deplasez personal, că mi-s prieten cu proprietarul, şi alta e chestia când... Doriţi nişte camere bine încălzite?

— Se înţelege, aprobă Clementi, în timp ce Balamela şi Ceclan urmăreau muţi toate aceste aranjamente ce se purtau peste capul lor. Nişte odăi bine încălzite, dar, urmă detectivul, dacă eşti foarte obosit, tot nu ţi-e cald, dacă eşti singur. Singur în pat.

— Nişte fete?

— Eu n-am zis nimic. Dumneata ai dedus. Servicii *complete*.

— Încerc să te înţeleg, bodogăni Sergiu Ceclan, după ce cârciumarul se îndepărtă. Am tot timpul impresia că pui ceva la cale împotriva noastră.

— Da! Grozav! E tocmai fiindcă nu pun la cale nimic împotriva voastră, ci în favoarea voastră. În situaţia în care vă aflaţi, e normal ca totul să vi se pară suspect. Dar eu vă zic: preţuiţi clipa şi distraţi-vă pe seama faptului că petrecem din banii pe care i-am căpătat ca să vă prind... Vă sunt amic. Există o seamă de elemente ce pun sub numitor comun destinele noastre.

— Prea bine, îi mai reteză avântul verbal Balamela. Ai comandat mâncare. Nu e rău. Ai cerut camere încălzite la

hotel. Merge. Dar de ce şi... *servicii complete*?

— Sunt detectiv, domnilor. E adevărat că iniţial am vrut să mă fac cântăreţ, dar cineva mi-a tras un glonte în gât şi a trebuit să renunţ. E o metaforă. Pentru ce servicii complete? Nu sunt un fustangiu, şi am impresia că nici dumneavoastră, după atâtea peripeţii, nu aveţi neapărată nevoie de *servicii complete*, dar nişte martori în plus – mai exact martore – care să confirme, prezenţa voastră aici şi să spună, cui va întreba, că le-aţi mărturisit (de când lumea, idiotul de bărbat face mărturisiri exact când nu e cazul) că plecaţi mai departe, în munţi, către nord, pe când în realitate o veţi apuca în direcţia contrarie. Nişte martori, deci, sunt extrem de necesari! În plus, aceşti martori-martore – vor adeveri faptul că v-am depistat, ori tocmai aceasta şi era misiunea mea. Ca „particular”, nu prea am dreptul să vă înşfac. E în interesul vostru, ca şi al meu, ca nemţii să nu-şi piardă încrederea în mine.

— Iată că vine şi crăpelniţa, oftă. zdrobit de oboseală şi de atâtea speculaţii, Silviu Balamela.

Patronul acelei spelunci se înfiinţă.

Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela trecură în încăperea din dos a cârciumei, cu senzaţia că pătrund într-o capcană.

Pe masă aburea lucicoşul fierbinte.

29.

Dimineaţa venise posomorâtă ca un om mahmur. Dinspre dealuri cobora o ceaţă aproape londoneză, însă limuzina bine lustruită a domnului Fischer nu străbătea periferiile capitalei britanice, nu, ci tocmai ieşea din oraşul universitar O. – cu papá Fischer-Könike la volan. Pe scaunul din dreapta-faţă şedea un ins, pe nume Z., pe post de mecanic şi de chelnăr, fiindcă, vă închipuiţi, patronul *N-Y*-ului plecase la drum bine aprovizionat.

În spate moţăia, grozav de indispus de această excursie, chirurgul Mihai Chindriş, iar alături de el, ocupase un loc asistentul său, un tânăr medic, Cristescu.

Fischer conducea cu precauţiune, frământat de mari îndoieli.

Mergea, în principiu, să salveze viaţa *Standartenführerului* Frantz Knochen – întrebându-se cum să saboteze intervenţia marelui chirurg Chindriş. După toate evidenţele, cu acesta nu se putea trata în sensul că, uite, ai atâţia guldeni, ratează operaţia sau fă aşa fel ca să se poată zice: operaţia a reuşit, pacientul a murit. Fischer îl studiase discret, dar cu mare interes, şi pe medicul Cristescu. Tânăr, ambiţios fără îndoială, şi, tot fără îndoială, nu tocmai bogat. Să discute cu el? Cum? Cum să abordeze *tema*? Ce să-i propună? Să lase uitată undeva în măruntaiele colonelului SS o forfecuţă, o şurubelniţă, un cui ruginit? Hm, cam primitiv, totuşi, încă din antichitate... ce anume din antichitate?! Să greşească, tânărul medic Cristescu, „doza” în injecţie, să-i aplice un somnifer *definitiv*, un anestezic letal?

Sau, în sfârşit, să organizeze un al doilea atentat împotriva domnului Ionescu, folosindu-se de o unealtă mai inteligentă decât „micuţul” Cornel?

— Urâtă vreme, nici primăvară, nici iarnă, bombăni Fischer.

— De fapt, primăvara nici n-a început încă, din punct de vedere calendaristic, observă din spate, exact ca un chirurg, – ceea ce şi era – Mihai Chindriş.

Namila Z. – un fel de Cornel Balea, cu toate că nu era el – se trezi din neguroasele sale vise.

— O cafea caldă din termos, domnilor? Un şnaps?

Marele chirurg refuză ambele oferte. Şi caveiul, şi băutura fac mâinile să tremure. Ca şi cum lui nu-i tremurau! Însă, ciudat, când opera nu-i tremurau de fel. Medicul Cristescu refuză cafeaua, dar acceptă o băutură, urmărit de privirea dojenitoare a maestrului său.

— N-aş fi bănuit că obişnuieşti să bei de dimineaţă, colega!

— Nu obişnuiesc, însă acum pur şi simplu m-am zguţăit de frig.

— Zguţăit, făcu pedantul Fischer. Termen dacă nu mă înşel maramureşan. Şi în gând: „Omul care bea de dimineaţă, poţi ca să-l plăteşti...”, şi nu găsi o rimă bună, deşi, de m-aş fi aflat acolo, i-aş fi şoptit: „...poţi ca să-l plăteşti pe faţă...”

— Sunteţi maramureşan, domnule Fischer? întrebă alene Chindriş.

— Nu, domnule doctor, dar mă pasionează dialectele... Gurile rele zic despre mine că aş fi sau evreu, sau german, pe când în realitate mă trag de prin Râmnicu Sărat.

Un drac belit, bombăni în gând Z. Cam la fel gândiră şi Cristescu şi Chindriş. Deci, în total trei draci beliţi.

Drumul fu lung şi chinuitor. Pe înserate, în satul Miriştea-Cristurului, conferenţiarul universitar Mihai Chindriş porunci să i se pregătească un ceai fierbinte, dacă se poate din cozi de cireş. Nu se putea. Nimeni nu conserva, prin ţinut, cozi de cireş! Atunci ceru un ceai orişicum, în care interval tânărul medic Cristescu grijea de instrumente, fierbea seringile şi tot ce trebuie fiert[5], iar chirurgul, luând pulsul rănitului, purta cu acesta un fel de conversaţiune.

— Cum vă simţiţi?

— Aproape bine, răspunse Knochen. Este absolut necesar să-mi fie extrase gloanţele?

— Este recomandabil.

— Dar am auzit că există sumedenie de cazuri când persoane de toate vârstele au trăit până la capătul vieţii, purtând în pântec, sau mai ştiu eu unde, schije, cioburi, gloanţe şi chiar piroane.

Mihai Chindriş îşi potrivi ochelarii. Ochii lui incolori nu exprimau nici un sentiment. Nici măcar un resentiment. Mâinile nu-i mai tremurau. Glasul îi devenise cumva dur, rău, decis, şuierător, deşi – regretabilă rimă – era un glas de tenor.

— Sunteţi medic? îl întrebă el pe Knochen.

---

[5] În afară de cartofi...

— Aşi! răspunse colonelul SS.

— Aşi nu este o replică de om civilizat, domnule! Eu sunt chirurgul Chindriş, şi în general *nu mă* deplasez! Am făcut-o acum la intervenţia expresă a ministrului.

Knochen îl examină mirat şi vag indignat pe slăbănogul chirurg.

— Trebuie să ştiţi neapărat care e *profesia* mea?

— Trebuie! Trebuie să ştiu pe cine am onoarea să operez... pe cine am plăcerea să-l redau vieţii, sau pe cine am neşansa să-l omor.

— Vorbiţi aproape la fel ca la teatru, remarcă *Standartenführerul*. Scrieţi? În general, medicii scriu. Sunt agent al poliţiei secrete germane.

— În situaţia mea, vorbi Chindriş, pot zice că-mi asum şi rolul medicului legist. Cine a tras asupra dumneavoastră?

— Cercetările abia au început. Nu ştiu. În mod normal, n-ar trebui să am duşmani pe aici. Nu ştiu cine a tras.

— Nu e măgulitor pentru un poliţist, mârâi Chindriş.

— S-ar putea să nu fie măgulitor pentru un poliţist, răspunse colonelul SS, înconjurat de perine în vasta futelniţă din camera de oaspeţi a lui badea Şopterean, dar cu atât e mai puţin recomandabil, şi cu totul de prisos pentru un medic, chiar eminent, să exprime opinii asupra capacităţilor unui poliţist. Meseriile noastre n-au nimic comun!

— Pe mama dracului, nu! îl sancţiona imediat Chindriş. Şi continuă interogatoriul cu un glas care-i atrase atenţia şi-i dădu un fior rece lui Knochen. *Standartenführerul* îl privi oblic pe palidul chirurg adus acolo de către Fischer, alias Uggo Könike.

Aproximativ o lună mai târziu, într-o clinică berlineză, la cererea unor înalte persoane din *Gestapo*, a lui Walter Schellenberg, conducător al secţiunii pentru externe a R.S.H.A., a lui Arthur Nebe, şeful *Kripoului*, avu loc încă o autopsie a celui ce fusese *Standartenführerul* SS Frantz Knochen.

Abia cu această ocazie, în trupul celui dispărut (vai,

pentru vecie) în urma unei septicemii generale, sau generalizate, sau cam aşa ceva, a fost descoperit un mic obiect metalic, aproape de nerecunoscut. Poate fusese cândva o şurubelniţă. Sau o pilă pentru unghii? Nu s-a putut niciodată stabili a cui diabolică mână intervenise. Şi nici dacă a fost şurubelniţă sau pilă.

30.

În ciuda planului ingenios – dar riscant! – alcătuit de David Clementi, *Gestapoul* puse mâna pe Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela. Împotriva tuturor aşteptărilor, această captură s-a datorat vanitoşilor bătrâni ce alcătuiau „potera" „*Casei de Retragere*", însă, oficial, onoarea de a-i prinde pe presupuşii complotişti şi-o revendica atât agentul Fischer-Könike, cât şi maiorul SS Eduard Lohausen.

Patronul marelui local *N-Y* din O., Fischer Könike, expedie către R.S.H.A. o radiogramă din care reieşeau următoarele:

1. Deşi se depuseseră mari eforturi medicale şi de tot felul, colonelul SS Frantz Knochen încetase din viaţă în urma unei infecţii a sângelui.

2. El, Könike, nu poate, deocamdată să se pronunţe categoric, dar, după părerea sa cercetările în cazul Ceclan-Balamela eşuaseră *în faza iniţială* datorită incapacităţii lui Frantz Knochen de a se adapta condiţiilor locale, sau chiar faptului că fostul colonel SS trădase, avertizându-i sau luând legătură directă cu cei căutaţi.

3. În urma mobilizării energice a tuturor posibilităţilor de care dispunea el, Könike, reuşise să captureze în cele din urmă pe Sergiu Ceclan şi numitul Balamela.

4. Care sunt dispoziţiile cu privire la aceştia doi?

5. În ce fel se vor continua cercetările cu privire la asasinarea lui Knochen?

31.

Din partea Direcţiei Centrale a Siguranţei Reichului sosi răspunsul.

Reichsführerul îl felicită personal pe agentul Könike.

Cei doi, aşa cum s-a şi stabilit, vor fi transportaţi în mare discreţie la aerodromul *Tx-X*, unde vor fi îmbarcaţi pe un bombardier *Albermale* cu direcţia Berlin. (*Nota autorului*: *Albermale*, avion de bombardament englezesc, în scopul secretului strict, germanii îşi „machiau” unele din avioanele lor *Dornier*, sau aparatele franţuzeşti *Caudron*, în culorile păsărilor de război britanice.)

Continuarea răspunsului R.S.H.A.

Comandantul aerodromului *Tx-X* a şi primit dispoziţii în acest sens.

Pe numiţii Ceclan şi Balamela îi vor însoţi *Sturmbannführerul* Lohausen şi agenţii H-21 şi H-41.

Prizonierii vor fi trataţi cu blândeţe.

A se supraveghea în continuare cu stricteţe lucrările inginerului Klemnitzki, cel care conduce *lucrările tehnice* cu privire la operaţiunea O.

Pentru a continua cercetările cu privire la asasinarea St. Fh. SS Frantz Knochen, *va sosi o altă persoană*.

Cadavrul lui Knochen se va transporta la Berlin.

(sfârşitul radiogramei)

Dl. Fischer – Uggo Könike în speţă – sublime *cu ochii* aceste cuvinte „o altă persoană” care îi produseră o impresie mai neplăcută ca un pzoriazis (sau cum naiba îi zice), pe umeri şi pe... şolduri.

32.

Sturmbannführerul SS Eduard Lohausen expedie la Berlin un raport cu următorul conţinut:

Indivizii periculoşi, S. Ceclan şi S. Balamela, au fost capturaţi în urma unor deosebite eforturi, ale lui – ale lui Lohausen. (Numai că nu se autopropunea pentru Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler!)

În această acţiune sprijinul dat de agentul Uggo Könike s-a dovedit nul şi chiar stânjenitor!

Concursul oferit de autorităţile române a fost cu totul inconsistent!

Fiind cu totul mobilizat în acţiunea Ceclan-Balamela, el, Lohausen, n-a avut timp să elucideze condiţiile în care s-a produs atentatul împotriva *Standartenführerului* Knochen.

El, Lohausen, regretă că iniţiativa sa de a se deghiza în ofiţer român n-a fost apreciată la justa ei valoare, fiindcă, iată, tocmai datorită acestei ingenioase idei a fost posibil succesul.

Raportul detaliat se va prezenta la Centru.

Care sunt ordinele?

Maiorul SS Lohausen primi şi el raţia sa de felicitări... Ordinele erau aceleaşi, *cei doi* vor fi aduşi de îndată pe calea aerului în Reich, cu decolarea de pe aerodromul *Tx-X*.

Adică exact de pe acelaşi aerodrom de unde, în noaptea de 31 decembrie ’43 – 1 ianuarie ’44, Ceclan. Balamela, Fritz Hellermann şi ceilalţi subtilizaseră aparatul *Honduras-Fokker*.

Subtilă manevră – se vor gândi unii.

Însoţitori: Maiorul SS Eduard Lohausen, agenţii H-21 şi H-41.

Efectuarea acestui ultim „transfer” nu mai intră în competinţa agentului Uggo Könike, ale cărui împuterniciri rămân în vigoare doar cu privire la activitatea sa în

România.

(Lohausen citi şi reciti de zece ori acest alineat.)

Cercetările în legătură cu moartea *Standartenführerului* Frantz Knochen nu intră în competenţa maiorului Lohausen, un alt agent primind această misiune.

(Din nou, *Sturmbannführerul* reciti de câteva ori aceste cuvinte.)

Maiorul SS Lohausen – suna în continuare ordinul – răspunde cu onoarea sa de „transferul” către Berlin a celor doi complotişti Ceclan şi Balamela. Ambii – subliniat – ambii, să fie vii sau – subliniat – *cel puţin în stare de a vorbi logic*.

33.

La Bucureşti, ca şi prin alte locuri, primăvara întârzia. Ninsoarea se prefăcea în lapoviţă, aceasta din urmă în ploaie, iar apoi o luau de la capăt. S-ar fi zis că natura intrase într-un fel de ciclu etern şi... infernal.

Maiorul Maximilian Cornea se opri în faţa unei vitrine, doar aşa, din cochetărie, pentru a-şi verifica ţinuta, impecabilă altfel. Deodată tresări din tot corpul, faţa i se altera. Din vitrină îl studia cu o privire de o stranie fixitate un domn în cămaşă albă, cu franjuri, cravată neagră, costum negru foarte bine croit. Costumul. Alături, de acest domn se lăfăia, ca un pat ce te invită la culcare, un coşciug cu complicate şi inutile zorzoane.

Domnul cu privire fixă era un manechin şi făcea reclamă pentru vestimentaţia în care ar trebui să se înfăţişeze un decedat. Numai că manechinul stătea în picioare... Maiorul Cornea se oprise să-şi verifice ţinuta în vitrina unei companii de pompe funebre.

O oră mai târziu Cornea ceru o audienţă la şeful său, şi după o aşteptare mai lungă decât de obicei, o obţinu.

Când maiorul-detectiv fu introdus în cabinet, generalul stătea în picioare şi-şi făcea de lucru cu un piaptăn în faţa oglinzii de cristal veneţian de lângă fereastră. Generalul rămase mult timp cu spatele, prea mult, pieptănându-se îndelungat, deşi nu era cazul – ţinând cont de „abundenţa” şeveliurii sale. Maiorul Cornea, la uşă, în poziţie de drepţi. Pe faţa lui se întipărise o adâncă şi iremediabilă tristeţe

Şeful cel mare reveni la biroul său, îşi aprinse fără grabă o ţigară de foi – fără a-i oferi şi lui Cornea – apăsă pe sonerie şi drept urmare se ivi un aghiotant. Generalul porunci o cafea şi un coniac, şi abia după asta păru să-l remarce pe Maximilian Cornea.

— Ei! Aici erai, *domnule maior*? Hm... Serveşti ceva... poate?

— Dacă sunteţi amabil, aş lua şi eu o cafea şi un coniac, făcu maiorul, cu o vibraţie în glas, şi mereu înţepenit în poziţiei oficială,

— Regret! regretă generalul, ni s-au redus raţiile! Şi, către aghiotant: Prin urmare *o singură cafea şi un singur* coniac. Apropie-te, domnule maior, de ce stai ca o mumie acolo? (Cornea se gândi la manechinul din vitrina blestemată...) Te-am convocat – grăi generalul – pentru a-ţi înmâna asta! E un cec. Serviciile secrete germane sunt extrem de mulţumite de fantezia folositoare de care ai dat dovadă travestindu-te în agent neamţ, ca şi pentru sprijinul pe care l-ai adus în reuşita acelei acţiuni... am uitat care acţiune... Pe cât se pare, te-au răsplătit generos. Iată hârtia.

Şi aproape că-i aruncă cecul în faţă.

Maiorul Carnea prinse fiţuica din zbor. O prinse din zbor pentru ca să nu fie nevoit să se aplece pentru a o lua. O prinse, n-o privi, o rupse în bucăţele şi o azvârli la coş. Şeful lui încruntă sprâncenele, nu bombăni nimic, sorbi din băutura ce-i fusese adusă, iarăşi nu bombăni, pufăi din ţigară şi abia apoi:

— Eşti liber, domnule maior.

— Îmi prezint demisia, domnule general.

— Destul cu teatrul. Din armată nu se demisionează.

— În acest moment, eu fac parte din poliţie. Ordonaţi să

fiu trimis pe front în oricare unitate combatantă.

— Nu te prinde rolul acesta de cabotin. Nu se aprobă demisia. Eşti liber.

— Domnule general! După o misiune dificilă, rezolvată cu succes, există obiceiul ca oamenii să capete o mică răsplată.

— Ţi-ai primit răsplata. Treizeci de arginţi. Nu e vina mea că i-ai aruncat la coş. Eşti liber, domnule maior!

Generalul ridicase glasul, şi el însuşi se ridicase din fotoliu.

— Vă rog să mă iertaţi că vă reţin! Vă cer, cu tot respectul un concediu.

Şeful îl privi dintr-o parte cu o anumită curiozitate.

— Şi cum ai de gând să-l petreci?

— Poate în munţi, la ski. Poate făcând o mică plimbare până la vecinii şi prietenii noştri… la Berlin.

— Nesocotitule! În acest caz de ce ai azvârlit la coş arginţii, care de fapt erau *Reichsmarks*, o sumă mai mult decât generoasă?!

— N-am nevoie de această sumă. Sunt invitat în Germania de o doamnă care nu duce lipsă de bani, domnule general.

— He! Trebuia să bănuiesc, rosti cu un fel de silă superiorul. O poveste de amor... În timpurile noastre!

— E poale mai mult decât atât, domnule general!

Vanitosul Maximilian Cornea considera că nu este de demnitatea lui să explice că prinderea celor doi „hoţi de avioane” se făcuse peste capul său şi se datora unui hazard nenorocit. De asemenea, nimeni nu ştia că Maximilian Cornea se decisese s-o însoţească în Germania pe *Planeta Trandafir Negru*, într-o încercare disperată de a-i salva pe Ceclan şi Balamela. Conştient că şansele erau aproape nule, Maximilian Cornea se hotărâse să rişte totul, fiindcă se simţea, indirect, vinovat. Nu-i *protejase* împotriva poliţiei secrete germane pe Ceclan şi Balamela, aceşti prieteni. necunoscuţi, necunoscuţi însă prieteni, aceşti oameni al căror straniu curaj îl impresionase.

Şi-apoi, onoarea lui Cornea fusese grav lezată. Înre-

gistrase un mare „eşec”. Nu era obişnuit cu eşecurile.

34.

În una din acele zile neliniştite, pline de evenimentele ce bulversaseră pentru multă vreme şi cu urmări imprevizibile paşnica şi necunoscuta localitate Miriştea-Cristurului, la Bodegă, ignorată, şi totuşi în centrul atenţiei, faimoasa „poteră” a „*Casei de Retragere*”, în frunte cu „contele” Ionescu-Mîşkin-Vampiru, în bizara sa costumaţie, ceva între vânător tirolez şi Don Carlos, alături de Ceapă-Focşani şi eternul Cristophor Columb, ocupase una dintre mese şi, între sticle, pahare, farfurii, sărbătorea ceva.

În cârciumă mirosea a de toate şi a orice.

Cei vreo câţiva ţărani aflaţi şi ei ca din întâmplare la faţa locului sorbeau din ţoiurile lor răchiele tari, schimbând cuvinte rar, cu voce groasă, şi privind şi mai rar către ospăţul bătrânilor actori. Totuşi s-ar fi putut spune că priveau tot timpul... Către o anumită oră la Bodegă se ivi un popă tânăr, cunoscut nu de multă vreme pe-acolo sub numele de părintele Nichifor. Locul unei cinstite feţe bisericeşti nu e la cârciumă, şi totuşi! Patronul locantei îl întâmpină cu săru-mâna, dom părinte, alţii bombăniră şi ei câte ceva, nu se ştie dacă saluturi sau cuvinte de ocară, iar popa, fără să-i pese de nimeni şi de nimic înainta sprinten, aţă către masa actorilor, salutându-i cu voioşie şi chiar respect. Îi anunţă că le aduce o veste excelentă. Cabotinii ciuliră urechile lor păroase. Chiar şi alţii ciuliră cele urechi. Vestea cea excelentă constă într-o invitaţie, pe cât de oficială, pe atât de discretă, din partea unor domni foarte sus-puşi (popa Nichifor, prin „domni foarte sus-puşi” făcea aluzie la Dumnezeu şi la sfetnicii săi, însă nătărăii nu se prinseră), la un mare dineu oferit expres în onoarea lor ca o mică răsplată pentru contribuţia adusă la demascarea şi

prinderea celor doi indezirabili... ale căror nume, lui, popii, îi scapă.

Afumaţi, bine dispuşi, şi puşi pe mare şi prelungit chef, actorii acceptară, părăsind Bodega conduşi de tânărul părinte Nichifor. După ieşirea lor, ţăranii şuşotiră. Nu se ştie ce, totuşi, şuşotiră.

În aerul rece al nopţii şi al începutului de primăvară, după ce parcurseră o parte din drum, popa cel tânăr îi întrebă pe actori, aşa, din pură curiozitate, cum de reuşiseră ei, nişte nespecialişti şi nişte oameni de o vârstă... coaptă, într-o situaţie în care o poliţie întreagă, de fapt două poliţii, cea română şi cea germană, dăduseră greş. Cum reuşiseră să-i depisteze pe Ceclan şi Balamela?

— Hei, hei, suspină Vampiru. Mai este mult de mers, părinte?

— Ba! Ajungem mintenaş. O mică plimbare nu e niciodată de prisos, după o masă bună, şi mai ales înainte de o masă şi mai bună!

Bătrânii, tot mai afumaţi de când ieşiseră la aer rece şi curat, mergeau clătinându-se şi erau limbuţi. Iar dintre ei, Vampiru cel mai mult.

— Sfinţia Voastră, explică împleticit acesta. Cu toţii – gest mare, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă o divizie – suntem foşti aşi ai scenei, deprinşi cu machiajul, deghizările şi celelalte trucuri ale nobilei meserii... Înţelegeţi, dom părinte?

— Încă nu, răspunse molcom popa.

— Păi aşa a fost! Când *cei doi vagabonzi* au apărut pe neaşteptate aici în sat, nimeni nu le-a dat atenţia, însă noi, şi anume eu, am observat că barba unuia atârnă greşit fiindcă se dezlipise într-un loc... Şi astfel l-am recunoscut fără greş pe Ceclan, unul dintre ticăloşii care, înşelându-ne încrederea, s-a ascuns câtăva vreme la „*Casa de Retragere*”, compromiţându-i reputaţia.

— Aha! mormăi popa Nichifor. Ce simplu, într-adevăr!... Şi v-aţi şi repezit la nemţi!...

— Sigur că la ei...

Cred că aţi procedat foarte bine. Dar de ce nu v-aţi

adresat alor noştri, jandarmilor?

— Fiindcă ai noştri, jandarmii, şi mai ales ofiţerii lor, s-au purtat nepermis de impoliticos cu noi, ba chiar mi-au şi confiscat şi arma! Germanii se arătau a fi mai ospitalieri... Dar cum? Văd că ieşim din sat!

— Am şi ieşit de mult, bodogăni Ceapă-Focşani.

— Aveţi puţintică răbdare, domnii mei, grăi popa cel tânăr, dovedind că nu era strein de problemele teatrului. Banchetul are loc într-o vilă izolată care aparţine, vă spun în taină, dar să nu mă trădaţi, unui ministru...

— Oooh! ohăiră şi grohăiră cabotinii.

— Va fi şi el de faţă, însă *incognito*. Discreţie, domnii mei. Va fi mascat.

— Mascat? Straşnic! Şi ce mască va purta?

— E o surpriză. O surpriză... Înţelegeţi?

— Dar, Sfinţia Ta, ce e cu jivina aceasta care se ţine scai de noi? Seamănă cu un lup – e un lup?

— Vai de mine, nu e nici jivină şi nici lup. E doar Paulus. câinele meu. De fapt, un om pedepsit temporar să fie câine. De fapt, câine-lup. El ne va ocroti până ce ajungem la destinaţie... Nu vă miraţi, chiar şi eu sunt doar un câine pedepsit să fie temporar om...

— Ciudat, observă Ceapă-Focşani, fără de a medita la spusele popii, nu bănuiam că stă în obiceiul preoţilor noştri să ţină pe lângă ei astfel de animale... înfri... fricoşetoare.

— Paulus e blând ca un miel şi devine rău numai la porunca mea. Zicând aşa, părintele Nichifor scoase de undeva de sub anteriu o sticlă. Râse: Asta e ca să mai prindeţi puteri până ce ajungem...

Ajunseră. La un ceas nesigur, însă destul de înaintat. Ajunseră într-o văgăună. Luna, pe un cer de vis, îşi pierdea văpaia undeva pe drum. Aici, în scobitura aceasta, domnea bezna. Cu tot alcoolul îngurgitat, bătrânii, topiţi de oboseală, se mai dezmeticiră observând că preotul începe să-şi lepede straiele popeşti, rămânând într-un fel de echipament vânătoresc.

— Ce faci, părinte Nichifor? se miră Vampiru.

— Nu sunt părintele Nichifor, şi nici măcar protopop sau popă, răspunse David Clementi.

— Cine eşti şi de ce dracu ne-ai târât aici?

— Ca să vă pedepsesc.

— Ce fel de glumă e aceasta? Ci… cine eşti?

— Sunt destinul. Nu cunosc gravitatea faptelor săvârşite de Ceclan şi Balamela. Dacă ei ar fi fost duşi în faţa unui tribunal sau a unei Curţi Marţiale din ţara noastră şi pedepsiţi pentru o vinovăţie reală, eu n-aş fi avut nimic de spus. Însă voi, canalii senile, i-aţi predat pe aceşti doi compatrioţi ai mei *Gestapoului*. Da, şi acolo vor muri, dar înainte de a muri, vor suferi îngrozitor. *Vor fi torturaţi*. Îi vor chinui până ce vor recunoaşte orice, orice, orice...!

Ionescu-Mîşkin-Vampiru, Ceapă-Focşani şi Cristophor Columb n-au mai revenit niciodată la „*Casa de Retragere*”. Locurile rămase vacante au fost ocupate după un timp de alţi trei actori, „foste glorii”, printr-o decizie a lui Grigore Stamatiu-Salamandră, tragedianul milionar, fondatorul, şi susţinătorul acelei instituţii.

35.

Peste munţi se scutura un colb argintiu ireal; ningea aşa cum ninge în visele noastre, atunci când avem conştiinţa curată; ningea dintr-un cer absolut senin, ceea ce se întâmplă, într-adevăr, foarte rar...

Cărările ce se întretăiau, venind de nicăieri şi întortochindu-se către niciunde, se încrucişau cu urme de fiară, mai înguste sau mai rotunde, care şi ele, aceste misterioase căi ale vietăţilor, păreau fără ţel, fără finalitate.

Cum fără ţel, fără finalitate?

Chiar în acel moment *din adâncul pădurilor ţipa un animal, sfâşiat de alt animal*.

— Ai auzit? întrebă Silviu Balamela.

— La fel de bine cum ai auzit şi tu, răspunse Ceclan.

— Este *ca şi atunci*... Şi ca şi *a doua oară*...

Un vânt tăios flutură peste cuvintele pilotului:

— Este *ca întotdeauna*, Bala. Se sfâşie î*ntre ele*. Şi *între ei*. Am impresia că au luat exemplu de la oameni.

— Oh, mergi cam prea departe cu *filozofăriile*...

Continuau să înainteze, Ceclan şi Balamela, doi domni în elegante scurte de piele îmblănită, dintr-acelea pe care le poartă piloţii, dar spre deosebire de piloţi, purtau pe cap pălării de fetru, pantaloni negri reiaţi, pantofi negri, pantofi ce se potriveau prea puţin cu munţii şi cu zăpada aceea năucitoare. Însă lor prea puţin le păsa, şi oamenilor, şi pantofilor, de zăpada aceea năucitoare, ireală, ce cobora mai lin decât un fluture adormit în zbor cu aripile larg deschise, dintr-un cer absolut senin. De departe, dintr-un colţ al pădurii, îi pândea o suplă umbră cenuşie. Să fi fost oare acelaşi lup, ca *atunci,* ca *a doua oară, ca întotdeauna*?

— Şi cum rămâne cu obligaţia de a supravieţui? întrebă Balamela.

— Habar n-am. Obligaţia, în orice caz, rămâne. Dacă o vom onora, sau nu, altă poveste. Ştii doar că nu toate datoriile sunt întotdeauna onorate, chiar şi unele bănci foarte solide, cele şviţereşti de pildă, se întâmplă să dea faliment.

— Nu ştiu. N-am avut contact cu băncile elveţiene. Cu nici un fel de bancă. Însă, noi, am dat faliment?

— Nu suntem nici bancă, nici societate pe acţiuni. Ci oameni. Cred. Noi şi aşa am murit de câteva ori până acuma, o moarte în plus nu ne poate impresiona. Ne rămâne speranţa.

— Există un termen, Sergiu, sau o expresie, zi-i cum doreşti: artă pentru artă. Cunoşti?

— Am auzit parcă despre aşa ceva. Simplist s-ar putea traduce prin artă în folosul nimănui. Sau, artă în folosul artei, poate? În orice caz, în ceea ce ne priveşte, această expresie s-ar traduce prin *speranţă pentru speranţă*.

— Sunt cuvintele acelui detectiv particular, David Clementi...

— Da... numai că el, probabil, le pronunţase cu alt sens. El ne oferea O SPERANŢĂ, la preţul speranţei, fiindcă, după spusele sale, şi el spera în nu ştiu ce... Aparent e cam încâlcit, dar...

— Dar am făcut bine urmând sfaturile acestui om? Vezi unde am ajuns!

— Nu din vina lui, apucă să mai răspundă Sergiu Ceclan, şi ar fi vrut să adauge că sfaturile fuseseră bune, dar că păcătosul de ghinion personificat de cei trei actori..., când în faţa lor răsări o nălucă. În fine, nu chiar o nălucă. Nu era altul decât colonelul von der Röhrs, urmaşul colonelului Kellge la şefia aerodromului *Tx-X*.

Röhrs se prezenta ca un ins subţirel, cam şubred din punct de vedere al sănătăţii şi al nervilor, şi era prevăzut cu o faţă îngustă ca un volum de versuri dintre cele subţiri; micul său bot de vulpişoară, sau vulpiţă, de vă place mai bine, vorbea despre viclenie şi despre perseverenţă întru viclenie. El compusese denunţul anonim împotriva lui Kellge, când cu furtul avionului *Honduras-Fokker*. După cum bine se vede, denunţul avusese efect!

— Halt! *Cine este voi*? *Cum intrat aici*?

Ceclan, continuând să înainteze cu precauţiune, se gândi că n-ar strica să-l ia cu binişorul, fiindcă mâna lui von der Röhrs începea să zvâcnească periculos către pistolet; totuşi Ceclan schiţă un mic zâmbet ce ar fi scos din pepeni şi un pepene.

— *Vă permitem* să vorbiţi limba germană. *Herr* colonel. După accent, s-ar zice că sunteţi de prin partea Bremenului, sau mă înşeală auzul? Noi ambii înţelegem bine graiul dumneavoastră şi n-am dori să vă alegeţi cu limba scrântită folosind anapoda verbul românesc.

— Eşti impertinent, domnule! strigă Röhrs. Cine eşti, de unde vii?

— Numele meu este Ceclan, şi vin dintr-acolo... Dumnealui este amicul meu Balamela, şi, tot *dintr-acolo* vine…

— Aceste nume îmi sunt cunoscute! se crispă ofiţerul.

— Nimic mai firesc, noi suntem cei care, ce e drept ajutaţi de compatriotul dumneavoastră Fritz Hellermann, fie

odihnit, am şterpelit un avion de pe acest aerodrom.

— Şi cutezaţi a vă înfăţişa aici... aşa... singuri... de bună voie? În mai puţin de un ceas veţi atârna în ştreang!

— Pentru un as al zborului cum *păreţi* a fi dumneavoastră, vă pierdeţi prea repede stăpânirea de sine. Priveşte şi tu, Bala, pometţii colonelului *nostru* sunt o ţesătură de vinişoare gata să plesnească, ochii au devenit două globuri de sânge, nu e bine *Herr*, s-ar putea să vă apuce o mice apople...

— Gura! şi von der Röhrs scoase pistoletul.

— Uşurel, colonele! Scula aia s-ar putea să fie încărcată. Între altele, ar trebui să te consulte un oculist, ai vederea cam slabă pentru un pilot! Nu observi nimic în spatele nostru? Chiar nimic? Pune-ţi ochelarii. N-ai ochelari? În acest caz, poftim un binoclu!

Şi, într-adevăr, Ceclan îi întinse un mic binoclu de damă, pentru teatru. Brusc, cu mâna stângă, Röhrs smulse delicatul obiect, poate se temea că e o grenadă mascată, sau ceva şi mai rău (ce?) şi o aruncă departe în zăpadă. Cât mai departe. Se dădu vreo doi paşi înapoi pentru a-i avea mai bine la îndemâna *Walther*-ului pe Ceclan şi Balamela, şi privi în spatele lor. La o distanţă apreciabilă se distingeau prin ninsoarea rară trei siluete gri, înaintând cu pas solemn, egal: *Sturmbannführerul* Eduard Lohausen, în uniformă, cu toate decoraţiile pe care le avea, şi chiar cu cele lipsă. Decoraţiile nu se puteau distinge de la acea distanţă, însă eu, autorul, *ştiu*. Omul favorit al lui Heinrich Müller era încadrat de alţi doi favoriţi ai căpeteniei *Gestapoului*, agenţii H-21 şi H-41, în civil. La o altă distanţă de aceştia, şase soldaţi clătinau pe umeri ceva lunguieţ ce nu putea fi decât un sicriu. Acolo se afla trupul neînsufleţit al celui ce fusese *Standartenführerul* SS Frantz Knochen. Deşi decedat, Knochen îşi îndeplinise, s-ar putea zice misiunea, el avea să revină în Reich cu cei doi prizonieri. Opt militari, în ţinută impecabilă, încadrau de o parte şi de alta sicriul. În sfârşit, la urmă, tot la o anumită distanţă înaintau doi *Feldwebelli* uriaşi, marinaţi cu automate *Schmeisser*, cu revolvere şi poate chiar cu obuziere.

Un adevărat cortegiu!

Pentru un moment, colonelul von dor Röhrs îşi cam pierdu cumpătul. El răcni către cei doi indezirabili:

— Rămâneţi pe loc! Nici o mişcare! Altfel... Dădu să zboare în întâmpinarea cortegiului, dar, zărind prin apropiere nişte tineri piloţi din formaţia sa, îi chemă, le porunci să-şi scoată armele şi să-i supravegheze cu străşnicie pe cei doi. Unul dintre piloţi explică perfect calm şi cu un dispreţ mascat. Însă nu îndeajuns de bine, că nefiind de serviciu, nu erau înarmaţi. Comandantul le aruncă o privire atât de otrăvită că şi un şarpe cu clopoţei ar fi sucombat pe loc, întinse celuilalt pilot, care nu vorbise, arma sa, şi porni în fugă.

Lohausen salută, declinându-şi calitatea. Îi recomandă şi pe colegii săi care salutară dintr-o mişcare a gâtului. Prima întrebare a lui Röhrs fu:

— De ce nu poartă cătuşe? De ce umblă liberi?

— La cine faceţi aluzie? păru să se mire Lohausen.

Comandantul aerodromului, abia stăpânindu-şi iritarea, explică.

Lohausen răspunse cu cea mai seacă dintre voci: Ordinul Berlinului! Ceclan şi Balamela să fie duşi la locul anchetei fără cătuşe, şi în general să fie trataţi ca nişte ofiţeri şi ca nişte domni.

Aşa se explică, printre altele şi îmbrăcămintea lor nouă.

— Nişte criminali! izbucni Röhrs. Nişte hoţi! Nişte conspiratori! continuă el să latre. Această exagerată indulgenţă poate avea urmări dintre cele mai nefaste, am putea chiar să...

Îşi înghiţi cuvintele „să pierdem războiul”:

Lohausen, care era mai mic în grad decât colonelul, însă făcea parte din poliţia secretă, fapt care-i dădea un ascendent infinit, îl scrută cu deosebită răceală pe colonel.

— Ordinul *Reichsführerului*, repetă el. Aveţi ceva de obiectat? Dacă aveţi, voi raporta, însă ordinul rămâne ordin, şi-l voi executa până la cele mai mici amănunte! Daţi-ne voie să trecem!

Colonelul-pilot von der Röhrs. deşi aviator, deşi ofiţer al

Werhmachtului, deşi „von”, nu era un om curajos, nici leal, şi nu-şi permisese să nutrească nici măcar în gând acel vag sentiment de dispreţ, sau antipatie de care erau animaţi majoritatea combatanţilor faţă de trupele SS, de *Gestapo* şi de celelalte foarte multe organizaţii secrete şi parasecrete în care consta tăria, dar mai ales slăbiciunea Reichului. Röhrs era un turnător şi un laş, cu toate că depunea mari eforturi pentru a masca aceste „calităţi” ale sale. Eforturile însă nu erau întotdeauna încununate de succes, o mare parte din subordonaţii săi îl dispreţuiau dar, oastea germană era, evident, cea mai disciplinată din lume, şi câtă vreme Röhrs era comandant... etc. Tinerii piloţi şopteau însă uneori că aviatorul Röhrs evita, pe cât era cu putinţă, să zboare din cauză că îi era frică...

La amiază, în popota ofiţerilor, intendentul. Horst Lothar (al cărui, dulău, Azor, fugise, inexplicabil în acea noapte de An Nou când dispăruse şi aparatul *Honduras-Fokker*), organiză o masă festivă, sau chiar un banchet, la care participară toţi ofiţerii, în frunte cu comandantul, cu maiorul Lohausen, din *Gestapo*, precum şi agenţii H-21 şi H-41. Invitaţii speciali erau Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela. Acestea erau dispoziţiile Berlinului! Banchetul, întrucâtva „de adio” (de adio pentru cine?), făcea parte din program.

Conformându-se ordinelor, von dor Röhrs îşi schimbă radical atitudinea faţă de prizonieri, trecu la extrema cealaltă, ba chiar ajunse să şi ciocnească un păhărel cu ei. Iar în toiul acestui banchet relativ tăcut, în atenţia tuturor celor de faţă, le adresă întrebarea:

— Domnilor ofiţeri... ch... ch... *Herr Ceclan and Herr Balamela*, nu aţi binevoi să ne povestiţi aşa ca între... ei bine, ca între colegi şi... ch... ch... ca între prieteni, cum aţi reuşit să... (din nou mică pauză: trebuia să evite cuvinte precum „furaţi”, „şterpeliţi” sau oricare de acest gen)... să capturaţi acel avion *H.F.*? Oare cu concursul colonelului Kellge, fostul comandant al aerodromului, actualmente degradat şi trimis la o unitate disciplinară?

Se lăsa o tăcere. Ai fi auzit şi musca, dar nu exista nici o

muscă, din două motive, unu că încă nu înviaseră, doi că la o popotă nemţească e interzis muştelor să se prăsească… Von der Röhrs nu era doar laş, dar nu strălucea nici prin – să nu zic inteligenţă, fiindcă nu era chiar lipsit de această „materie primă” – ci prin o anumită intuiţie şi fineţe care-ţi indică la momentul oportun ce se cuvine a fi spus, şi ce nu. Ceilalţi ofiţeri simţiră că prin cuvintele sale el oarecum compromite onoarea armatei germane. Mâinile coborâră, lăsând încetişor paharele pe faţa de masă imaculată. Maiorul Lohausen se încruntă. Ofiţerul intendent interveni:

— Să se servească desertul, domnule comandant?

Comandantul aerodromului *Tx-X* nu-l auzi. Continuă să insiste, prosteşte:

— Povestiţi-ne, domnii *mei*! La urma urmelor, a fost o aventură amuzantă. Garantez că rămâne între noi.

Lohausen se încruntă şi mai tare.

Sergiu Ceclan zâmbi. Începea să înţeleagă tactica *Gestapoului.* Nu cătuşe, nu schingiuiri… deocamdată. Nu! Va fi *cu mult mai rău*! Balamela nu zâmbi. Se stăpâni cu greu să nu răspundă: Păi, să vedeţi, avionul a fost furat de un câine, care câine l-a şi pilotat, noi aproape că nu avem nici un amestec, ne aflam din greşeală şi întâmplare pe-acolo... Dar îşi reprimă pornirea. Iar Ceclan nici el nu scoase nici măcar o silabă. Ridică vocea Lohausen:

— Destul, domnule colonel. Noi nu avem căderea de a pune întrebări acestor domni O vor face alţii. Îşi privi ceasul şi se ridică spunând: Mâncarea a fost excelentă, cred că se apropie momentul plecării!

36.

La bordul puternicului quadrimotor prevăzut cu două tunuri de calibru mic şi două turele pentru mitralieri... Ceclan şi Balamela rămaseră în continuare liberi. Liberi – e

un fel de a spune. Nu li se puseseră cătuşe, purtau aceleaşi straie elegante şi noi, căpătaseră ţigări şi ciocolată. Iar apoi, un personaj într-o uniformă de neindentificat, ceva între legiunea streină şi gangster de Chicago, le împărţi câte o cască, mască de oxigen, vesta pentru paraşută şi paraşuta. Maiorul Lohausen şi ajutoarele sale aveau la mască şi câte un microfon prin care puteau să ia legătura cu echipajul. Ceclan şi Balamela, nu. Firesc.

Într-o anumită clipă, Ceclan îşi consultă ceasul – îi fusese lăsat, deşi nimeni n-ar fi putut să jure că nu e o bombă în miniatură – şi i se adresă lui Bala în una din limbile streine:

— *Nous sommes en train de survoler la frontiere... Adieu!*

— *Adieu... Mais, pour toujours*? murmură Balamela.

— *On sait jamais...*

Spre surprinderea lor, *Sturmbannführerul* Eduard Lohausen se apropie, le oferi din ţigaretele, sale speciale (speciale pentru maiori SS?) şi le zise:

— Vă atrag atenţia, domnilor, eu înţeleg şi vorbesc la fel de bine şi franceza. Apropo, n-ar fi rău să ridicaţi gulerul passe-mongne-ului.

— Nici nu-l avem, zâmbi oblic Ceclan. Şi apoi, nu ne este frig. Pentru ce ne atrageţi atenţia că posedaţi şi franceza?

— Pentru cazul că aveaţi de gând să vă divulgaţi secretele, conversând în această limbă misterioasă.

— N-ar fi decât în avantajul dumneavoastră să ne aflaţi secretele!

— Sunt un gentleman!

— Ah! Aoh! mârâi Ceclan cu cel mai perfect accent scoţian. Prin urmare vorbiţi şi toate dialectele britanice?

— Se înţelege, *sir*! Am fost paraşutat de trei ori pe teritoriul acelui regat.

— Da?! Şi cu ce folos? se strâmbă cu răutate Ceclan. Anglia n-a fost înfrântă în bătălia aerului, iar operaţia *Seelöwe* (planul de invadare al Marii Britanii!, n.a.) n-a avut niciodată loc.

Eduard Lohausen se îndepărtă fără a răspunde.

— Hei, Sergiu, zise Bala, ce mai e şi aia operaţia... cum?

— Te-a lăsat memoria, amice. Haide să tăcem puţin. Cât mai e posibil, să tăcem...

Puternicul avion de transport fabricat undeva prin uzinele subterane de lângă Remscheid huruia mai departe din toate motoarele sale, cele patru, zburând la o altitudine de 3500 m pe ruta stabilită: aerodromul *Tx-X* – oraşul universitar românesc O., – Debreţin – Viena – Ceske Budejovice – Drezda – Magdemburg, dar fără a face vreo escală în vreunul din aceste puncte, cu destinaţia aerodromul Gotha, la nu prea mare distanţă de Berlin.

În apropierea acestui aerodrom îşi avea tabăra şi-şi efectua antrenamentele celebrul Regiment 7 de vânători de paraşutişti de pe lângă divizia *Das Reich*. Călită în luptele din Africa, sub comanda lui Rommel, această unitate se pregătea intens, urmând să fie transferată la Pas-de-Calais.

Quadrimotorul îşi continua ruta. Pilotul zise:

— Trecem frontiera românească. Ceea ce vezi sub noi este Aradul. Am fost acolo şi am tras o beţie, este tot ce-mi amintesc. Copilotul, un ofiţer mai în vârstă, se mulţumi să tacă. Operatorul radio învârtea nişte butoane încercând să prindă o muzică. În loc de muzică prinse deodată, pe lungimea de undă a Berlinului, o voce. O voce binecunoscută. Vocea unui ins ce vorbea vehement, deşi cu reale aptitudini oratorice. Însă tânărul operator radio ar fi preferat, totuşi, o muzică. Şi pilotul ar fi preferat o muzică. Şi copilotul, şi mecanicul de bord, şi coi doi mitraliori. Însă operatorul radio nu îndrăzni să schimbe lungimea de undă, şi nici pilotul, sau secundul, sau oricare din întregul echipaj nu-şi permise a-i sugera să caute alt post.

Şi astfel, cu toţii, care prin. cască sau prin difuzor, ascultară până la capăt discursul *Führerului* Adolf Hitler.

37.

Ca să mă distrez niţel, cu toate că nu-i conzult a se râde pe seama jocului pervers al destinului, consider că e necesar să mai adaug următoarele:

Înştiinţat de dispariţia celor trei pensionari ai săi, marele actor milionar (mare fiindcă era milionar, şi viceversa) Grigore Stamatiu-Salamandră îşi părăsi pentru moment amantele şi preocupările artistice, pentru a da o fugă în munţi, La „*Casa de Retragere*”, unde i se făcu primirea adecvată, pe care o şi merita, şi unde, fiind convins că în mintea sa, pe lângă alte talente sălăşluieşte şi cel detectivicesc, el efectua o anchetă minuţioasă şi strălucită, dar cu mediocru rezultat.

Aproape toţi pensionarii îi bârfiră şi-i înjurară cu mare poftă pe Ionescu-Mîşkin-Vampiru; Ceapă-Focşani şi Cristophor Columb, adică „potera”, care toţi trei dăduseră ultimul timp semne îngrijorătoare de demenţă, născocind tot felul de excursii vânătoreşti, rătăcindu-se de obicei şi fiind de cele mai multe ori salvaţi şi aduşi acasă de către drumeţi ocazionali sau de către ţărani neocazionali.

Doctorul Bercoviciu, moderat ca totdeauna, evită cuvântul demenţă, consideră că mici plimbări în aer proaspăt sunt cu totul recomandabile, dar că el îl prevenise pe Mîşkin asupra pericolului de a se rătăci. În legătură cu „scandalul” Ceclan-Balamela, medicul îşi declină orice fel de răspundere. Îi îngrijise, era datoria lui. Nu cunoştea întortocheata lor poveste.

Bucătarul Ion Duşa, zis John, care, dintre toţi, avea ştiinţă cel mai bine de situaţie, îl convinse pe marele patron că n-are habar de nimic şi e străin de toate. Salamandră îl crezu şi se deplasă la Miriştea-Cristurului. Sărmana localitate anonimă, oropsită de prezenţa atâtor personalităţi! Plutonierul Gavrilă şi jindarul Ion îl salutară cu deosebită stimă pe domnul din Bucureşti, după care ridicară din umeri făcând nişte figuri de oameni nedumeriţi. Ei, într-adevăr, îi cunoşteau pe cei trei bătrâni bolunzi, ce veniseră acolo câteva săptămâni în urmă, făcând mare larmă şi zăngănind dintr-o armă pe care n-aveau drept s-o poarte după ei. Fuseseră nevoiţi, dumnealor jindarii, să confişte această

sculă de foc, conform legii, – doreşte domnul şef s-o vadă sau chiar s-o preia.

Pe Marele Actor îl durea-n cot de armă, nu avea chef s-o vadă, şi cu atât mai puţin s-o preia, el ţinea să cunoască ce se întâmplase cu cei trei pensionari al căror protector era.

Plontoneriul Gavrilă, răsucindu-şi o ţigară cu tutun presărat pe foiţă, explică, nu fără a avea dreptate, că unor oameni trecuţi de anumite vârste şi care bat în neştire acest ţinut păduros şi întortochiat, pe unde mai mişună chiar şi lupii, li se poate întâmpla orice. El, împreună cu ajutorul său, de faţă, deşi ambii prinşi în febra evenimentelor ce zguduiseră ţinutul, întreprinsese unele cercetări şi-i avertizase pe colegii jandarmi de prin comunele vecine. Până acum, rezultate – nix. Ei doi, Gavrilă şi Ion, conştienţi, vor continua cercetările, însă n-ar fi de prisos dacă domnia sa, domnul Stamatiu, ar cere şi concursul superiorilor, căpitanului Barbu Dan, locotenentului Liviu Căpitănescu, şi altora.

Cei doi ofiţeri de jandarmi, cu totul plictisiţi şi scârbiţi de evenimentele din ultimul timp, explicară, de altfel cu multă curtoazie, că acest nenorocit sat, Miriştea-Cristurului, devenise un fel de capitală a neplăcerilor. Foarte bine, dispăruseră trei bătrâni de la „*Azil*”, dar tot acolo fusese împuşcat şi ucis un mare mahăr din poliţia nemţească, iar acum venise altul şi mai mare ce răscolea peste tot, şi nu se mai istovea, fără decât numa poate că şi el va întâlni din întâmplare oareşceva gloanţe care-i vor curma entuziasmul...

Trecând peste glumă, ofiţerii făgăduiră că în legătură cu actorii dispăruţi (pentru vecie, dar o ştim numai noi), jandarmeria va depune în continuare toată strădania, însă nici poliţia nu trebuia ocolită în această chestiune. În treacăt fie zis, căpitanul, ca şi subordonatul său locotenentul Căpitănescu, tare se temeau ca moartea acelui poliţai neamţ de la *Gestapo* să nu aibă pe undeva o legătură cu bătrânii actori care, fie spus cu delicateţă, erau cam... cam...

Salamandră nu fu întru totul de acord cu acest punct de

vedere, protestă, fără vehemenţă ce e drept, şi, continuându-şi voiajul, ajunse în cel mai apropiat oraş mare, şi anume în centrul universitar O., unde fu imediat primit de chestorul Mălai, care, fumând trabuc, sorbind apă minerală, îi ascultă cu mare luare-aminte plângerea şi convocă pe loc doi dintre cei mai buni oameni ai săi, cărora le porunci să se apuce imediat de treabă spre a-l servi pe marele actor.

Salamandră ieşi de la poliţie cu cei doi inspectori pe care-i cinsti cu câte „una mică” la marele local *N-Y*. În timpul neînsemnatului chef, unul dintre poliţişti, şi anume Iuga Martin, îi sugeră marelui actor că, pentru reuşita deplină a cercetărilor, poate n-ar fi de prisos să se adreseze unicului detectiv particular din oraş despre care el auzise frumoase lucruri.

Şi astfel se face că – aici intervine inevitabilul şi perversul joc al destinului – actorul Stamatiu-Salamandră ajunse pe strada Agarcea, unde îşi avea sediul Filiala Agenţiei. Lăzău. În faţa clădirii cu pricina staţiona un minuscul automobil *Bugatti*. Un bărbat suplu, tânăr, bine îmbrăcat, bine bărbierit, tocmai ieşise din clădire şi deschidea portiera rablei.

Flerul de mare actor îi şopti marelui actor că acesta e omul.

El îl acostă fără deosebită sfială pe necunoscut.

— Am oare plăcerea să vorbesc cu celebrul detectiv particular David Clementi?

Celălalt închise portiera şi ridică o faţă aspră, interesant modelată. De sub sprâncenele drepte ce înaintau adânc în tâmple, doi ochi luminoşi, care însă nu trădau nici blândeţe, nici îngăduinţă, îl sfredeliră cu atenţie pe Salamandră.

— Da, eu sunt David Clementi. Cu cine am onoarea?

Marele actor îşi declină calitatea, mai bine zis *calităţile*, fiindcă avea destule! Detectivul îl invită înapoi în birou, la etaj, unde, transpirat de atâta alergătură, Salamandră expuse cazul cu lux de amănunte. Clementi îl asculta cu atâta atenţie că ai fi putut să juri că habar n-avea despre ce se întâmplase cu „potera”. În sfârşit, puse o întrebare:

— Îi doriţi pe aceştia trei, *vii* sau *morţi*? Sau *oricum*?

— Ciudate vorbe, domnule, rosti descumpănit marele actor, şi deodată remarcă un zâmbet straniu, înfricoşător prin ceva... ceva ce înflorise pe neaşteptate pe chipul detectivului şi care-l descumpăni şi mai tare. Salamandră se cutremură ca-n faţa unei revelaţii neaşteptate şi inexplicabile. După ce-şi şterse încă o dată fruntea, vorbi:

— Nici o clipă nu-mi pot închipui că aceşti trei prieteni ai mei ar putea fi morţi. Sunt nişte zburdalnici, îi cunosc eu, mai curând, consider eu, s-au înfundat în vreo cârciumioară pe undeva şi nu mai pot ieşi dintr-o beţie exagerat prelungită. E tocmai ceea ce mă îngrijorează, la vârsta lor... Te-aş ruga, domnule Clementi, să-i găseşti, las-că le spun eu o vorbă! Nu mă uit la bani, să ştii...

David Clementi acceptă să-i caute pe cei trei actori, deşi ştia că acest caz era cu totul irezolvabil, fiindcă tot el îi *pedepsise* prin moarte.

38.

— Nu prea înţeleg, vorbi frumoasa actriţă română Mariela Simionescu, am şi ajuns în studiourile U.F.A.? Ceea ce *văd* e un *decor*?

Ceea ce vedea erau mormane de ruine.

Maximilian Cornea (Marian Hoc în paşaport), pe post de translator, prieten sau amant – nu era limpede pentru nimeni – se pregăti să traducă, dar, înainte de a cuvânta, M. S. îl întrerupse:

— Lasă, Marian, încă n-am uitat de tot limba germană!

Când să vorbească şi *Herr* Fürtner, unul dintre adjuncţii influentului Fritz Hippler, directorul societăţii *Universum Film Aktiengesellschaft*, prescurtat U.F.A., *Planeta Trandafir Negru* închise ochii, copleşită de o viziune halucinantă; ea, dacă nu e pretenţios spus, trecu printr-un miracol

transcendental care dură o secundă sau un infinit, nu se poate preciza.

Ea *îl văzu* pe Sergiu Ceclan. Ea îl văzu pe Sergiu Ceclan, marea şi singura iubire a vieţii ei. Mai există uneori mari şi unice iubiri. *Planeta Trandafir Negru* îl văzu pe Sergiu Ceclan într-o limuzină mare, neagră, decapotabilă, grea, înaintând pe un drum ce tăia pădurile, pădurile frumoase ale Germaniei. Ceclan nu era singur, însă figurile celorlalţi însoţitori ai săi se profilau neclare, ca îngropate în nişte ziduri mişcătoare de pâclă, în schimb foarte limpede deasupra sinistrei maşini se contura o umbră cu aripile larg desfăcute. Era o pasăre, un vultur sau un şoim, cu plisc de aramă, cu ochii roşii sfredelitori, cu privirea ageră şi dispreţuitoare. Aripile uşor arcuite căpătaseră culoarea albastră, puţin străvezie, a oţelului.

Pasărea strigă, Mariela Simionescu *o auzi* cum strigă:

„Ceclan! Mă auzi? Sergiu Ceclan! Până nu este prea târziu! N-ai să *mai zbori niciodată*! Dar eu îţi ofer o şansă, o unică şansă! Ia-mi locul! Prefă-te în pasăre! Fii vultur! Îngăduie-mi să fiu câtva timp om în locul tău! Altfel *n-ai să mai zbori niciodată*!”

Sergiu Ceclan răspunse:

„Există o ameninţare cu mult mai gravă. *N-am să mai trăiesc niciodată!*”

„Da, ţipă pasărea. Însă ţie nu-ţi pasă! Unica ta durere este că n-ai să mai zbori. Să ne schimbăm destinele. Ultima şansă!”

„Ce ştii tu?! replică Sergiu Ceclan. Pleacă! Pleacă! Am abrogat convenţia cu tine. Rămân om, orice mi s-ar întâmpla! Rămân om!”

Mariela Simionescu deschise ochii.

Herr Fürtner dădu o lungă explicaţie, iar „însoţitorul”-translator, fercheşul acela că aproape îţi devenea antipatic de cât era de fercheş, încerca să facă, inutil, pe interpretul:

— Hm, hm, hm! Nu e vorba de un *decor*, ci străbatem una din străzile capitalei Germaniei, stradă care, din întâmplare, a avut mai mult de suferit decât altele din pri-

cina R.A.F.-ului şi a celorlalţi hm, hm, canibali zburători; sunt vorbele lui... *Herr* Führer ne asigură că, în ansamblu; Berlinul nu e chiar aşa de făcut praf, cum se tot zvoneşte de către... zvonitori.

— Dumnezeule, Marian, păru îngrozită *Planeta Trandafir Negru*, oare va trebui să filmez tot timpul între două alarme? Nu sunt obişnuită cu aşa ceva!

39.

Îmi făcusem o părere greşită despre Germania – gândea Sergiu Ceclan. Înainte de război am avut ocazia s-o vizitez, dar am renunţat la ocazie fiindcă un tâmpit îmi sugerase o imagine falsă despre această ţară, un fel de şes arid presărat la tot locul de hornurile fabricilor huruitoare şi strivitoare, şi când colo, – păduri, păduri... Nu ieşi bine dintr-un codru, că ai şi pătruns în altul... Şi râuri, şi nenumărate lacuri... Unde o fi industria lor formidabilă?! Au ştiut s-o mascheze, din cauza războiului sau încă dinainte au clădit uzinele, monştrii aceia de fier în locuri unde să nu supere auzul şi vederea tot timpul şi tuturor?

În această ţară, îşi continua gândurile Ceclan, în timp ce enormul *Mercedes* negru luneca pe şoseaua betonată, eu am să mor, am să dispar, deci, într-un sens filozofic sau ştiu eu în ce sens, am să devin cumva german, fiindcă aici undeva îmi va fi azvârlită cenuşa, aici vor rămâne ultimele mele gânduri, dacă după moarte mai rămân gânduri, dacă în general mai rămâne ceva!...

Şi ce bine ar fi să rămână ceva! Măcar aceste ultime gânduri care să plutească peste lume ca un şoim carpatin. Ultimele mele gânduri! Dorul de casă şi dragostea pentru *Planeta Trandafir Negru*!

Ceclan închise ochii, urmărit cu îngrijorare de Balamela. Câtva timp, îl invadă acel imens pustiu sufletesc care

uneori poartă numele de deznădejde… Pe urmă, cu încetul, meditaţiile se reînfiripară, firesc. Păduri, păduri... Păduri germane, frumoase, nesfârşite. Nemţii, de mâna lor vor pieri, şi nu simplu, nu fără dureri. Să-i urăsc deci pe nemţi? Popor rigid, calculat, rece? Să fie oare cu totul adevărat? Dar dacă e, în acelaşi timp, un popor plin de har, puternic şi în felul său extraordinar... Dar şi eu, ca om, în felul meu sunt plin de har, şi puternic, şi extraordinar, şi iată, urmează să mi se ia de către *ei* această unică viaţă pe care o am! Pe cine să urăsc? Fiindcă, pentru a avea puterea să mor în picioare, e nevoie de ură! Pe cine să urăsc?

Ceclan închise ochii şi, deodată, văzu. Ceclan o văzu pe Mariela Simionescu. Ceclan o văzu pe *Planeta Trandafir Negru* într-o limuzină de lux şi fu sigur că în clipa aceea şi ea îl vede pe el, şi fu absolut sigur că *Planeta Trandafir Negru* trebuie să fie undeva aici, nu departe, şi deodată ochii lui se schimbară cu ochii ei, şi *el se văzu prin ochii ei*, se văzu în uriaşul *Mercedes* negru, conversând cu un vultur, sau un şoim, care plutea deasupra, strivind de la înălţime totul cu privirile sale roşii, dispreţuitoare, era şoimul lui, pasărea lui, care propunea un schimb de destine, şi pasărea îi vorbea, iar el îi răspundea.

— Sergiu! Ce e cu tine? îl înghionti Balamela.

— Ce să fie cu mine?

— Eşti alb ca hârtia, ţi se mişcă buzele, cu cine şopteşti, ce şopteşti? Adineaori ai tresărit… Te simţi rău?

Sergiu Ceclan îşi şterse sudoarea rece de pe frunte.

— Nu... Poate că am aţipit niţel… Am văzut-o pe *Planeta Trandafir Negru*.

— Ce fel de planetă? se interesă maiorul Lohausen, care nu comise indelicateţea de a ascunde că e atent cu ambele urechi la tot ce conversează cei doi.

Ceclan zâmbi stins, privind în gol.

— E planeta mea personală. Fiecare om îşi are propria sa planetă, nu e aşa? Când planeta dispare…

— Prin ţinutul meu natal, explică amabil Lohausen, există o altă credinţă, sau superstiţie dacă vă place mai bine, fiecare om îşi are arborele său, fireşte nu mă refer la

arborele genealogic, ci la copac. Atunci când arborele piere, se usucă, sau e tăiat, sau lovit de fulger, moare şi omul. Vă place povestea?

— Mrrr!... mârâi Balamela. În acest caz în ţinutul dumitale natal trebuie să fie foarte mulţi inşi care au depăşit o sută, două sute, dacă nu chiar trei sute de ani.

— Legenda e mai complicată, zâmbi maiorul SS Eduard Lohausen. Totul porneşte de la subtila premiză că fiecare om îşi are copacul său, însă nu fiecare copac îşi are omul său – pe cât se pare copacii sunt mai numeroşi. Există foarte mulţi arbori care *aşteaptă* să-şi capete omul, or, printr-o lege fatală, copacul îşi primeşte omul într-un moment când nu mai are mult de înverzit sub soare. Asta e situaţia, din nefericire...

— În acest caz, vorbi acum Ceclan către Balamela, arborii noştri, de vom fi având cumva şi noi, sunt acum în mare primejdie. Cineva se apropie cu securea de ei! Dacă nu cumva a şi început să lovească!

— Nu e neapărat necesar, replică Lohausen, să intraţi în panică. Veţi avea de-a face cu oameni rezonabili, vă veţi convinge. Rămâne să vă arătaţi şi dumneavoastră rezonabili!

În timpul conversaţiei agenţii H-21 şi H-41 continuau, să tacă. Erau bine îmbrăcaţi, aveau aspectul unor civili paşnici, iar aspectul *Mercedesului* negru n-ar fi trezit suspiciuni dacă pe urmele lui n-ar fi gonit mereu la aceeaşi distanţă, la o foarte mică distanţă, alte două automobile tixite de bărbaţi solizi, în haine civile şi în uniforme SS, cu toţii înarmaţi până-n dinţi.

Escorta. Celor doi, Ceclan şi Balamela, li se acorda o deosebită onoare.

Pe neaşteptate, *Mercedesul* frână violent. Celelalte două automobile stopară în apropiere. Bătea un soare palid, călduţ, pădurea încremenise. ...Pe urmă se declanşă un şir de evenimente cu totul imprevizibile.

— Ce dracu se întâmplă acolo? strigă Lohausen, ridicându-se. Însoţitorii săi, agenţii în civil, săriră şi ei în picioare. Un cordon de soldaţi, în ţinută de front, bara

şoseaua. Erau aliniaţi cu rigla, cu piciorul stâng exact 30 cm înaintea celui drept, iar automatele lor ţinteau în faţă. Din şirul acela ţeapăn ca un zid, se desprinse un subofiţer, care înainta, şi el ţeapăn, deşi se afla în mişcare, către automobilul din faţă. Lohausen îl interpelă, scurt şi sec, de la înălţimea rangului său, celălalt răspunse respectuos, însă apăsat, în fine maiorul SS îi întinse legitimaţia. Militarul salută încă o dată, aruncă o privire rapidă către cei din interiorul limuzinei, o alta către autovehicolele din spate, apoi îi explică superiorului său din *Schutzstaffel* (SS) că şoseaua e barată, fără a arăta motivul – poate nu-l cunoştea nici el, mare lucru secretul! – şi că vor trebui s-o apuce pe un drum lateral. Lohausen îşi stăpâni nerăbdarea şi mânia, ce să-i faci, disciplina e disciplină!, şi ceru alte lămuriri, iar militarul, cu ajutorul unei hărţi, explică pe unde vine ocolirea, salută şi se retrase.

Lohausen bodogăni printre dinţi ceva ce suna ca o sudalmă, apoi semnaliză întregului convoi să facă stânga împrejur. Merseră înapoi cam doi kilometri, apoi se afundară, conform indicaţiilor de pe hartă, pe un drum lateral, îngust, în plină pădure. Viteza celor trei automobile rapide scăzu mult din cauza drumului prost.

— Ce mizerie, bodohăni Lohausen, ştergându-şi praful de pe mânecă. Dar ce poţi să-i faci, acolo probabil s-a întâmplat, sau mai curând pe autostradă trebuie să treacă *Führerul*. Precauţiuni. E şi normal când atâţia indezirabili complotează împotriva acestui om deosebit, – şi aruncă o privire fără echivoc spre Ceclan şi Balamela.

— Deci, vorbi primul, există părerea că noi facem parte d într-un „mic” complot?

— Regret, redeveni complezant Lohausen. Nu sunt autorizat să port cu dumneavoastră o discuţie în acest sens. Însă vă asigur că oamenii cărora am misiunea de a vă încredinţa se vor purta ireproşabil.

— Da! Da! Cu condiţia ca noi să mărturisim o crimă pe care n-am săvârşit-o.

— Trebuie să aveţi încredere în justiţia noastră, zise Lohausen, iar apoi viră brusc direcţia conversaţiei: Deşi

drumul e mizerabil, abia aici te poţi delecta pe de-a-ntregul cu splendoarea naturii. Priviţi! Fiecare copac e un monument!

— Sau un om, sună ca un ecou glasul lui Balamela.

— Sau un om, e adevărat, acceptă Lohausen. Da, da... Splendoarea naturii. Încercă el să continue, când fu nevoit să se întrerupă fiindcă brusc splendoarea naturii se amplifică, dar nu în sensul dorit!

Un alt cordon, şi mai dur, bara drumul cel îngust, şi cei vreo treizeci de bărbaţi ţinteau cu puştile lor automate în direcţia convoiului. De o parte şi de cealaltă, dezlipindu-se de trunchiurile groase, răsăriseră ca prin farmec, alţi vreo treizeci de inşi, cu armele îndreptate necruţător asupra celor trei automobile în care pasagerii încremeniseră ca nişte idoli de piatră. Nu semănau, aceşti necunoscuţi, a fi ostaşi ai Wehrmachtului, sau din SS, unii purtau haine civile, alţii uniforme greu de identificat, de la legiunea streină până la bluzoanele celor din *Afrika Korps*; purtau şi arme diferite, automate *Schmeisser*, germane, pistoale-mitraliere *Sten*, britanice, de prin tufişuri se iţeau, bine mascate, şi totuşi prea bine vizibile, câteva lansatoare de Torpile *Bangalore*. Două tunuri antitanc 50 îşi arătau turelele subţiri şi verzi.

Oamenii din spatele acestor arme aveau o înfăţişare ce nu prevestea nimic bun. Unul din ei, singurul neînarmat, ordonă:

— Jos toată lumea! *Schnell*! Aruncaţi armele! Mâinile rezemate de maşini! Cine se împotriveşte va fi lichidat pe loc!

Nu era greu să-l crezi pe acest ins cu voce relativ molatică, dar înconjurat de atâtea guri de foc, de bună seamă ne-molatice! Partizani! miji un gând în mintea lui Ceclan în inima Germaniei! Straniu... De necrezut!

— Cine eşti? Ce înseamnă asta? se răsti *Sturmbannführerul* Eduard Lohausen.

— Gura, lichea *gestapovistă*, ripostă destul de calm insul neînarmat. Încep să număr, unu, doi!...

Maiorul Lohausen se întoarse către toţi subordonaţii săi şi

aplecă din bărbie: da, faceţi cum zice, şi dădu exemplul. Toţi militarii şi civilii coborâră din automobile şi fură dezarmaţi cu mare operativitate. Amănunt bizar, singurii ce nu trecură prin percheziţie au fost Ceclan şi Balamela. Amănunt şi mai de neînţeles, insul neînarmat, statură mijlocie, aproape pleşuv, nu tocmai robust, cu ochelari, întinse mâna, o mână albă, îngustă, obişnuită pesemne cu peana şi neobişnuită, tot pesemne, cu lopata sau pistoletul. El le ură, în nemţeşte, bun venit domnilor Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela. Ceclan acceptă această strângere de mână – nu-l costa nimic. Zâmbi, şi zâmbind, bănui că are în priviri acea expresie dispreţuitoare *a păsării sale*. Observă:

— Bag de seamă că suntem bine cunoscuţi... Oare am ajuns nişte celebrităţi europene?

— Poftiţi pe aici, domnii mei, zise cel care părea să fie, sau era şeful. Sunt profesor universitar, predau, mai bine zis am predat, filozofia. Numele meu este Weimar. Nu vă ascund că e un nume de circumstanţă.

— E atât de bine ales, că sare în ochi, rânji Ceclan, mişcându-şi mâinile amorţite. Probabil că şi profesia – cea de dascăl de filozofie, e tot de circumstanţă. Nu este o situaţie echitabilă, domnule... Weimar. Dumneavoastră ştiţi totul despre noi, inclusiv numele reale, iar nouă ne serviţi aparenţe şi... circumstanţe.

— Fii pe pace, aviatorule, îşi dezveli Weimar dantura, atât de larg că îi puteai număra până şi cariile, vei afla şi te vei convinge că motivele „întâlnirii” noastre nu sunt doar circumstanţe şi aparenţe. Domnule Balamela, încă n-ai scos o vorbă. Eşti întotdeauna aşa de tăcut?

— Cum de ştiţi că vorbesc germana?

— A fost necesar să aflăm totul despre dumneavoastră. Chiar şi că aveţi trei surori în România...

Suna oare ca o ameninţare? Cine ştie!

— Ei bine, dacă ştiţi lotrii, cum de n-aţi auzit? Vorbeam... vorbeam întruna. Ce e drept, *în gând*...

40.

Ajunseră la un bivuac îngropat în pământ. Lângă bivuac, de asemenea îngropat şi acoperit cu ramuri, abia puteai ghici silueta unui tanc *Grant*, englezesc. Ceva mai departe, o siluetă abia sesizabilă, nu putea fi decât un car de luptă *Crusaders*. Un şir de mitraliere *Vickers* şi de bazooka erau atât de bine mascate că le puteai uşor confunda cu nişte liane, sau ramuri, sau şerpi boa...

De existenţa bivuacului nu-ţi puteai da seama decât la câţiva paşi. Dar poate că nici nu există... poate visez, îşi zise Ceclan, poate mă aflu în continuare în craterul carpatin unde ne-am prăbuşit cu avionul, iar acum mor, îngheţ şi mor, se spune că atunci când îngheţi, visele sunt... visele sunt...

Încăperea subterană era spaţioasă şi nu părea să fie o improvizaţie, ci o lucrare inginerească migăloasă. Trunchiuri solide, încrucişate sprijineau tavanul. Copaci! tresări Balamela, văzând acele trunchiuri tăiate. Oameni care au fost nevoiţi să moară, din cauză că au fost tăiaţi aceşti copaci!... Ce i-o fi venit SS-istului Lohausen, de ne-a spus povestea asta?

Mirosea a flori de primăvară şi mai ales a lavandă *Lotte*. Nu mirosea a şnaps. Nu puţea a praf de puşcă, într-un colţ, pe un raft solid, dispus la mică înălţime, se aflau aliniate puternice aparate emiţătoare, de recepţie şi alte cutii şi cutiuţe prevăzute cu butoane şi pârghii şi semnalizatoare, care oricând îl puteau scoate din minţi pe un neavenit, pe un poet, sau chiar pe un filozof spre exemplu, pentru a face o vagă aluzie la domnul Weimar. O multitudine de cabluri şi fire se încrucişau pe pereţi în toate direcţiile, ca gândurile unor cugetători, aparţinând unor curente total opuse. Un bărbat în cămaşă albastră, cu trese misterioase pe umeri care puteau să semnifice orice, manevra cu dexteritate şi nepăsare pârghiile dintre acele blestemate scule, şi nici nu catadixi să se deranjeze aruncând o privire la intrarea lui

Ceclan şi Balamela.

Aceştia pătrunseră în bivuac însoţiţi numai de Weimar. Toţi ceilalţi, inclusiv Lohausen şi oamenii lui, dispăruseră nu se ştie unde. Filozoful Weimar aruncă o privire cam năucă asupra celor doi oaspeţi ai săi, de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt oameni, iar nu marţieni, în fine vorbi:

— V-aş oferi un şnaps, după atâtea emoţii, dar înainte de toate, vizita medicală şi baia.

Ceclan fluieră:

— Exact asta ne lipsea! Cum de aţi ghicit?

— Vă suntem prieteni, replica Weimar. Vizita medicală şi baia fac parte din condiţiile cerute pentru intrarea în organizaţie.

— Şi pentru intrarea în puşcărie, ricană Balamela.

— Să nu exagerăm, spuse liniştit Weimar.

— N-am cerut să intru în nici un fel de organizaţie, preciză Ceclan.

— Înţeleg reţinerea dumneavoastră. Cu timpul vă veţi convinge că suntem prieteni. N-aţi cerut să intraţi în organizaţie, dar de fapt aţi şi intrat! Doctore...

Doctorul apăruse pe nesimţite. Poate că se întrupase din neant.

Convinşi că se află în prada unei halucinaţii, Ceclan şi Balamela se lăsară conduşi într-o infirmerie improvizată. Improvizată şi nu tocmai, fiind tixită de întreaga aparatură medicală existentă pe glob – numai uneltele de extragere ale Inchiziţiei, *de extragere a adevărului*, nu a măselelor, lipseau de acolo, şi nici nu e sigur că lipseau.

Medicul avea o faţă de carton, ochi mici, sfredelitori, mâini lipicioase. Le porunci să se dezbrace la pielea goală şi-i puse să defileze încolo şi-n coace, apoi le luă reflexele, cu ciocănelul, lovindu-i peste genunchi, coate şi cam peste tot, le puse nişte întrebări despre care de n-ai fi fost convins că sunt din cale afară de inteligente, ai fi fost sigur că sunt complet idioate. Mai pe înţeles, li se făcea un examen psihiatric – deşi ce dovezi existau că medicul în persoană nu e nebun de-a binelea? După ce se convinse că inimile lor bat normal, sau relativ normal, că plămânii nu sunt ciuruiţi,

după ce le luă o probă de sânge, îi trimise la duş. Aici căpătară săpun ce mirosea a femeiuşcă din Place Pigalle, şi mari prosoape moi, curate. Apa duşurilor putea fi potrivită la ce temperatură doreai – mare lux în acel timp. După duş, individul ce slujea acolo îi întinse pe bănci acoperite cu pături moi şi calde şi îi masă la sânge. Ceclan simţea cum îi troznesc muşchii...

Operaţiunea aceasta fiind terminată, masorul le înmână rufărie curată şi haine despre care n-ai fi putut zice că sunt civile sau militare. Cel mai precaut era să nu zici nimic. Spălaţi, ferchezuiţi, în straie noi, fură întâmpinaţi în pragul infirmeriei de acelaşi domn Weimar.

— Altă viaţă, nu-i aşa, domnii mei?! le zâmbi el uscat. Iată actele dumneavoastră – cele false. Le puteţi păstra, ca amintire, sau le puteţi arunca, nu vă vor folosi la nimic. Făcu o pauză, faţa i se alungi, însă nu suficient de mult ca să ajungă la subţirimea unui chibrit. Scoase din alt buzunar o fiţuică de hârtie pergamentoasă, nu mai mare decât batistuţa unei damicele. I-o întinse lui Bala, care se dădu înapoi ca în faţa unui şarpe veninos.

— Iată, domnule Balamela, zise filozoful, schema bombei cu explozie întârziată concepută de dumneata! Specialiştii noştri o apreciază ca fiind deosebit de ingenioasă. Păstreaz-o cu grijă! O vom folosi la timpul potrivit!

Balamela, obişnuit cu orice fel de surpriză, îşi păstră, cel puţin parţial, calmul.

— N-am conceput în viaţa mea o astfel de drăcie, domnule.

— Mă aşteptam la acest răspuns, zâmbi înţelegător Weimar. Ei, bine, în acest caz o vom păstra la noi, – şi o ascunse în buzunar.

— Păstraţi-o sănătos, mârâi Bala.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse filozoful.

Reveniră la bivuac. În timp ce parcurgeau scurta distanţă, sunetele stranii, plângăreţe ale unui instrument muzical, venind de undeva dintre arbori, le atrase atenţia.

— Un cimpoi, explică afabil filozoful. Un cimpoi la care cântă un cimpoier adevărat, din Scoţia. Melodia lui

preferată e asta ce o auziţi, *Highland Laddie*...

— Un scoţian! Poartă fustă? întrebă Ceclan.

— Nu, din păcate. Suntem într-o tabără militară[6]... Poftiţi, poftiţi!

O masă rotundă, temeinică, fusese bătută în mijlocul bivuacului, iar acum, împrejurul ei stăteau câţiva inşi cu cele mai diferite înfăţişări care cu toţii îşi ridicară mutrele la apariţia celor trei. O, doamne, hohoti în gând Ceclan, acum pot fi sigur că visez... aceştia trebuie să fie *Cavalerii mesei rotunde*, cum e oare cântecul? *Chevaliers de la table ronde, goûtons-voire, si le vin est bon!...* Însă unde este vinul? Lipseşte vinul! Dar, parcă, lipsesc şi alte elemente necesare într-un decor de conspiratori... fiindcă aceştia, dacă nu-s băutori de vin, numai conspiratori pot să fie – lipsesc hărţile, schemele, planurile... dar poate că aceste ustensile se află numai în capetele lor umflate de idei?!

— Să fac prezentările, începu direct, şi de data aceasta pe un ton extrem de sec, filozoful Weimar. Pe domnii Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela îi cunoaştem cu toţii foarte bine, ei sunt într-un fel eroii *noştri*. Iar Domnia Sa, se întoarse filozoful, este colonelul Leeds din armata britanică. Este unul dintre animatorii şi creatorii celebrului regiment „*Marele unu roşu*”, şi a luptat sub comanda lui Monty în marea bătălie de la El Alamein, şi-n alte mari bătălii, participând la zdrobirea lui Afrika Korps, de sub comanda feldmareşalului Rommel.

— De Rommel parcă am auzit, însă cine o fi Monty? întrebă Balamela.

— Generalul Bernard Montgomery.

— Ei, da, uitasem că i se spune Monty... a trecut o groază de timp de când am sorbit ultimul nostru scotch.

— Apreciez totdeauna humorul, mai ales la momentul potrivit, replică domnul Weimar, însă fără urmă de jovialitate. Faţa îi era aspră, preocupată, iar barba îi creştea vizibil pe chip. Zise:

— Precum vedeţi, toate numele noastre de circumstanţă sunt nume de oraşe, pentru inducerea în eroare... ştiţi a

---

[6] Weimar comite o eroare: scoţienii mergeau şi la război... în fuste...

cui!

— Nu ştim, însă oricum e foarte ingenios!

Colonelul Leeds, înalt, palid însă nu fragil, cu o mustăcioară sură, într-un bluzon verde cu pete şi dungi gălbui, se ridică de la locul lui. Ceclan constată că englezul pare a fi într-adevăr englez, foarte bine, dar în acest caz de ce se grăbeşte să întindă laba? Britanicii ăştia nu dau mâna niciodată nici măcar când se fac prezentări, se mulţumesc doar să încline cu un grad bărbiile lor glaciale.

— Dumnealui e colonelul Dortmund, continuă Weimar prezentările. Din Statul Major al Diviziei *Panzer-lehr*, cea mai puternică unitate blindată germană.

— A dezertat?

— Domnule Ceclan, acest cuvânt nu trebuie folosit. Dumneavoastră şi domnul Balamela *aţi dezertat*?

— Ei, dacă o luăm aşa, renunţ la întrebare!

— Se radiază întrebarea. Continui prezentările. Domnul Rochefort, din Rezistenţa franceză.

— Ah, *maquisarzii*! Mă dau în vânt după ei! exclamă Ceclan.

Rochefort, destul de tânăr, agil, degajând un parfum discret (*Lotte*), strânse mâinile lui Ceclan şi Balamela şi le adresă câteva cuvinte amabile în franţuzeşte.

Weimar trecu la următorul:

— Inginerul Würzburg, specialistul nostru în transmisiuni.

Neamţul se întoarse o clipă de la aparatele lui, dintre care unele şuierau, şi se mulţumi să dea din cap. Ai fi spus că el este englezul.

— Pe domnii – reveni Weimar, desenându-i cu un gest pe Ceclan şi Balamela – îi cunoaşteţi, le-am purecat, iertaţi expresia, biografiile, le cunoaştem numele, iar acum e cazul să le uităm definitiv. Să le uităm numele reale. Să le găsim altele. Conform tradiţiei, au dreptul de a purta nume româneşti. Să şi le aleagă.

— Un moment, un moment, protestă Ceclan. Prea vă grăbiţi cu „botezul”. De unde ştiţi că ne afiliem organizaţiei dumneavoastră?

— Nu aveţi altă cale. Urmăriţi aceleaşi scopuri ca şi noi.

— Hm! Care sunt scopurile dumneavoastră?

— Nu vă mai prefaceţi, vă rog. Din compoziţia statului nostru major le-aţi şi dedus. Înlăturarea *Führerului* de la putere.

— Cum de sunteţi convinşi că şi noi urmărim acelaşi lucru? Eu, personal, n-am nimic cu *Führerul*.

— Ia mai termină fâţâiala, Sergiu! se enervă Balamela. Suntem trataţi cu bunăvoinţă, iar tu...

— Şi maiorul SS Lohausen ne-a tratat cu bunăvoinţă – acesta nu e un criteriu! Domnule Weimar, ca să-ţi zic aşa, cordonul care ne-a deturnat obligându-ne să schimbăm ruta...?

— Era format din oamenii noştri.

— Aşa?! Să clarificăm încă un punct, foarte important după părerea mea, continuă Ceclan. Coloana condusă de *Sturmbannführerul* SS Lohausen avea o ţintă, era aşteptată undeva. Nu va mai ajunge acolo. Se va da alarma, tot ţinutul presupus al „dispariţiei” va fi trecut prin sită. Va fi imposibil să nu fie descoperit acest... acest punct.

Colonelul Dortmund interveni.

— E foarte bine că aţi formulat această problemă, domnule Ceclan. Ne-am convins încă o dată că sunteţi, împreună cu colegul, acei oameni curajoşi şi abili, despre care ne-am informat şi de care avem nevoie.

— Cele trei automobile ale lui Lohausen, interveni filozoful Weimar, se află în acest moment pe drum. Undeva, la peste o sută de kilometri, vor suferi un grav accident, vor arde, iar în interiorul carcaselor distruse nu vor mai fi decât cadavre carbonizate, neidentificabile. Totuşi specialiştii noştri – avem specialişti excelenţi – vor aranja în aşa fel, ca, după unele indicii, *Gestapoul* să nu aibă nici un fel de dubii că acolo au pierit maiorul Lohausen, cu oamenii şi însoţitorii lor, precum şi, fapt de mare importanţă, *şi dumneavoastră doi*. De aceea, pentru ei nici nu veţi mai exista! Aţi şi încetat să existaţi. Vă rog să vă alegeţi câte un nume. Vă rog! Aşteptăm.

— Slatina, se decise Balamela.

— Turda, rosti Ceclan.

Oraşul Weimar îşi întoarse privirile către oraşele Leeds, Dortmund, Rochefort, Würzburg, şi toate acestea la un loc, toate aceste oraşe, îşi întoarseră privirile către localităţile Turda şi Slatina.

Weimar conchise:

— Nu există obiecţiuni. Slatina şi Turda intră în organizaţie. Vor depune jurământ solemn. Iar acum să ieşim cu toţii pentru a asista la o mică formalitate...

„Formalitatea” consta în execuţia prin împuşcare a maiorului SS Eduard Lohausen şi a agenţilor H-21 şi H-41.

La o anumită distanţă de bivuac, aceştia fuseseră legaţi de trunchiurile a trei arbori. Nu puteau vorbi sau ţipa, aveau căluşe la gură. Plutonul de execuţie se aliniase, alcătuit din aceiaşi oameni cu sau fără uniformă, care organizaseră ambuscada.

— Îi împuşcaţi fără judecată? întrebă Codan.

— Pe cei din *Gestapo* şi SS, fără judecată, răspunse calm Weimar. Un proces e de prisos, sentinţa ar fi aceeaşi, pedeapsa capitală. Faţă de felul în care sunt schingiuiţi ai noştri (care ai noştri? se întrebă Ceclan), moartea lor simplă şi rapidă e o binefacere.

Şi şeful organizaţiei, fostul prof. univ. de filozofie, făcu doar un mic gest. Cineva comandă: *Feuer*! Armele detunară. Văzură înmuindu-se trupurile celor ucişi. Apoi, sângele...

— *Sir!* i se adresă colonelul Leeds lui Silviu Balamela, întinzându-i o sticlă. O sticlă plată cu o etichetă cam fistichie reprezentând o cucoană sumar îmbrăcată, sorbind direct, voluptos, cu capul dat pe spate, dintr-o sticlă de acelaşi soi. Ciudată idee mai pot avea şi aceşti domni care fac reclamele, când *se ştie* că doamnele nu beau alcool, mai ales... sumar îmbrăcate.

Silviu Balamela, transpirat, luă sticla. Asistase pentru prima dată în viaţa lui la o execuţie, deşi, pe front văzuse oameni murind sub ochii lui. Însă o execuţie, este *altceva*. În orice caz el, care se aşteptase să participe – e un fel de a zice – la propria sa execuţie, fusese luat pe nepregătite. Sorbi din sticloanţă cam la fel ca şi cucoana cea deznudată,

îi mulţumi englezului Leeds şi voi să-i înapoieze sticla. Colonelul zise:

— Ah, ah! *Aoh*! Mai luaţi o înghiţitură. Aveţi mare nevoie. Este, credeţi-mă, scotch veritabil. Deşi nu mă dau în vânt după scoţieni, trebuie să recunosc că *whisky*-ul lor e cel mai suculent din lume. Ca un ecou la spusele lui de undeva, de aproape? de departe? răsună cimpoiul...

Sergiu Ceclan, care se afla şi el în preajmă, înregistră numai cu o parte din memoria sa evenimentul la care asistase. Ochii săi interiori – ca să-l cităm pe Marele Will – erau dominaţi de alte viziuni.

În primul rând deasupra lui plana pasărea, cu vocea ei stranie, penetrantă: să ne schimbăm destinul... altfel, nu vei mai zbura!

Alături de pasăre, alături e un fel de a spune, se afla *Planeta Trandafir Negru*. Şi, ca un fundal pentru toate acestea, pentru el, aviatorul, care văzuse atâtea lucruri de sus, confluenţa a două râuri, între păduri şi munţi...

Ceclan ieşi din reverie. S-ar fi zis că nu asistase la o execuţie. Cu ochii mijiţi, ochii lui care impresionau chiar şi pe generali, nu numai pe doamne, puse, parcă neglijent, o întrebare:

— Oare ecourile acestor salve nu vor ajunge până unde nu trebuie? Cum de lucraţi atât de *pe faţă*?

Comandantul Dortmund abia surâse.

— Pe faţă?! Pădurea e deasă şi absoarbe totul, e nesfârşită. Şi-apoi, bubuituri şi împuşcături se aud mereu. De altfel, oamenii noştri se află peste tot, dispunem de o adevărată oaste.

— Peste capul poliţiei?

— Mai ales peste capul poliţiei. Ce nu fac banii! Trebuie să vă dau explicaţii?

Interesant! Prea interesant! gândi Ceclan, care nu avea nevoie de nici o explicaţie.

Cu paşi moderaţi se îndreptară spre bivuac, nu departe. Acelaşi medic cu obraz de carton îi luă în primire. De data aceasta se recomandă: doctorul Gera. Alt nume de oraş. Îi-

conduse către locuinţa lor, un bordei la fel de bine mascat, în care încăpeau două paturi de campanie. Pe măsuţa scundă, se afla o pâine – nu dintre cele făcute din nisip sau praf de cărămidă, ci o pită relativ onestă, o sticlă cu şnaps, câteva cutii de conserve, un desfăcător de conserve având forma unei puşti, tacâmuri, pahare, şi un somnifer. Medicul le recomandă să mănânce bine, să ia câte o pastilă, şi să se odihnească temeinic – acestea erau dispoziţiile şefului.

După ce dr. Gera plecă, Ceclan privi împrejur, căută şi sub pat, nu descoperi ceva care să-l intereseze, nu păru convins, totuşi. Zise pe româneşte, obosit şi oarecum blazat:

— Hei. Amice, înainte de mâncare şi somn, să ieşim să tragem o ţigară şi să degustăm palinca asta nemţească. Şi adăugă în limba germană. aşa, pentru variaţie: O fi tare?

Se îndepărtară puţin de bordei, Ceclan destupă sticla.

— Dă-mi şi mie, ceru Bala. E tare? Ce căutai tu sub pat?

— Idealurile pierdute, ce altceva? E destul de tare.

— Lasă gluma! Răspunde!

— Ce să caut?! Ce, nu ştii? Microfoane! Microfoane, amice. Nu ştii că blestemaţii ăştia sunt maniacii microfoanelor? Dă sticla napoi!

— Nu ai încredere în ei?

— Nici cât în Iuda, răspunse Ceclan.

— Cine-i ăla? A, da... Explică-te! spuse Bala.

— Miroase a film, mă! Organizaţie! Secretă! Internaţională! Englezi, francezi, scoţieni (sau, în orice caz, cimpoaie!). români, şi, mă rog. şi nemţii aferenţi. După părerea mea, cu toţii fac parte din *Gestapo* şi-i... (de nereprodus). Ştii cam ce le trebuie? Ceva neînchipuit de absurd. Dă sticla! Da, ceva absurd! Să facem legătura dintre „organizaţia” lor şi „organizaţia” noastră, aia care complotează şi ea!...

— Aproape că regret că nu fac parte din nici o organizaţie care să comploteze împotriva lui Hitler, oftă Balamela. Cum s-ar spune, am nimerit din lac în puţ!

— Mult mai rău! Cred că am să mă îmbăt!

— Dar dacă te înşeli. Sergiu?

— Orice este posibil! însă am fost minţit de atâtea ori în viaţă, încât îmi vine greu să mai cred în ceva. Zeitatea mea e neîncrederea.

— Dar *Planeta Trandafir Negru*?

— Taci! Subiect interzis!

— Dar execuţia celor trei din *gehaimestatpoliţai*? A lui Lohausen şi a agenţilor? N-a fost reală? Nu te-a convins?

— Nu! Relaţiile dintre ei sunt complicate. Rivalitatea dintre diferitele servicii, de neînchipuit, parcă nu ştii? Pentru a descoperi sau pentru a inventa un complot, sunt în stare de orice, chiar să sacrifice oameni de-ai lor. E posibil ca moartea celor trei să fi fost ordonată de Kaltennbrunner, ca să-i facă de sâc lui Müller, de Müller ca să-i facă de sâc lui Bouhler, şi aşa mai departe. Poate că acest Lohausen şi ai săi au greşit, cine ştie unde! De altfel colonelul SS împuşcat la Miriştea-Cristurului n-a avut aceeaşi soartă? Pariez pe acest rest de şnaps că maiorul, Lohausen, i-a venit de hac...

Ştim bine că din acest punct de vedere Ceclan se înşela. De altfel Balamela îl repezi:

— Prea le ştii pe toate, deşteptule!

— Mai ales când încep să mă pilesc. Am iluminări. Fii atent ce vorbeşti în şandramaua aia a noastră. Foloseşte hotentota... Pariez pe acest rest de şnaps...

— Pariază pe altceva! Acest rest mi se cuvine, ce, eu nu m-aş îmbăta?!

— Păi tu ai supt şi din butelcuţa englezului!

— Crezi că e englez veritabil?

— Nu cred nimic. Doar că locuinţa noastră e tixită de microfoane. Ăştia, chiar dacă sunt complotişti veritabili (m-am idioţit, gândi Ceclan, dacă sunt în stare să folosesc asemenea termeni!), nu lucrează fără microfon, le este în sânge. Şi gândeşte-te, Bala, e normal, trebuie să ne controleze, fie că sunt de la poliţie, fie că sunt puşi pe rele împotriva ăluia cu mustaţă.

— *Bon*! Şi atunci, despre ce vorbim? Că şi dacă tăcem tot timpul, nu e bine!

— Subtilă observaţie, Bala! De altfel, ai şi pronunţat

cuvântul. Timp. Despre timp, ca-n piesa aia, *Pygmalion*, a lui Bernard Shaw: conform ultimelor previziuni meteo, presiunea formată de contra-presiunea din sud favorizează unele precipitaţii care... Pariez că englezului Leeds, dacă este englez adevărat, are să-i placă. După ce epuizăm acest subiect, tu îmi vei povesti despre marile tale iubiri. Iar apoi...

41.

O rază de soare oblică, subţire, îşi înfipse gheara în ochiul stâng al lui Sergiu Ceclan. Sări din somn ca un scafandru din adâncuri, îşi aminti pe loc ce se întâmplase şi unde se află şi cum a ajuns acolo, şi fu cuprins de o veselie nesfârşită, absurdă, disperată şi, cuprins de această veselie nesfârşită, absurdă şi disperată, zbieră din toate puterile cât patruzeci şi patru de polcovnici la un loc:

— Deşteptaaaaa-rea!!!

De vor fi existat într-adevăr microfoane în bojdeuca aia, sută la sută că membrana lor a plesnit, şi probabil că omul de la celălalt capăt al firului, *uinterofiţirul* sau ce rang o fi avut, a tras o spaimă zdravănă, reconfortantă, de nu i-a plesnit şi lui vreo membrană.

Balamela sări şapte stânjeni înălţime, mai-mai să spargă cu fruntea lui ascuţită coperişul joasei bojdeuci, îşi reveni puţin, dar, ca să-şi revină de tot, duse mâna către sticloi. Ceclan îi smulse din mână obiectul acela păcătos, zicând că azi e zi de lucru, băieţaş, azi nu se bea. Nici măcar cafele? – cafele, da, fu Ceclan de acord, în timp ce se spălau afară, turnându-şi apă, pe rând, camaradereşte... Ce viaţă sănătoasă! Numai de nu ne-am îngrăşa! gândeau ei. Asta gândeau.

Caldele şi gustarea fură *aportate* de unul dintre acei bărbaţi a căror uniformă spunea totul sau nimic. Era un

vlăjgan cu faţa roasă de vărsat, cu labele păroase şi unghiile nu recent trecute prin manichiură. Ceclan îl întrebă cât e ceasul, fiindcă al său stătuse, iar al lui Bala era tot stricat, dar insul duse mâna la ureche ceea ce putea să însemne că n-are voie să vorbească, sau că e surd, sau că nu înţelege germana. Ceclan o lăsă baltă, întrebarea, ce importanţă avea cât e ceasul, faţă de infinit? Cafeaua se dovedi aproape bună şi aproape fierbinte, iar gustarea, mulţumitoare, alcătuită din felii de pâine unse cu margarină şi vagi urme de cârnaţi.

Înfulecară în tăcere, privindu-se miraţi. Ceclan se mira că Bala are poftă de mâncare, şi invers, şi ambii se mirau că celuilalt *nu-i pasă*... Sau se prefăceau?

Cam o jumătate de ceas mai târziu, Sergiu se ridică.

— Haide, mă! Uite că vine o intreagá delegaţie să ne invite în Marele Bivuac al Marelui Stat Major al Marii Organizaţii…

Profesorul Weimar le ură bună dimineaţa, nu se deranja să mai pună stupida întrebare cum au dormit, în schimb englezul Leeds comise stângăcia de a le strânge iarăşi mâinile, ceilalţi se arătară rezonabili, rămaseră la locul lor. De faţă se aflau toate personajele zilei precedente, toate aparatele de sub controlul neobositului oraş Würzburg, plus un ins ce nu le fu prezentat deocamdată şi care nici nu stătea la masă, ci rezemat de un perete şi-i examina cu mare atenţie pe noii veniţi. La răstimpuri, îşi schimba locul, ca şi cum ar fi vrut să-i studieze din toate unghiurile – era tăcut ca un păianjen mort, însă păşea iute şi vioi ca un păianjen viu.

Filozoful Weimar apucă un ibric imens de aluminiu, cu mâner de lemn, în care aburea cafeaua şi făcu personal ocolul mesei celei rotunde turnându-i fiecăruia câte o doză bună, în ceşti mari, cazone. Aşeză apoi ibricul undeva sub masă, îşi aprinse un trabuc şi ţinu, pe un ton extrem de ponderat un fel de discurs din care reieşea că unu, pentru a-şi reface prestigiul în faţa lumii, Germania trebuie să scape prin propriile ei forţe de Hitler şi gaşca sa, înainte ca dezastrul să devină inevitabil, doi, Germania trebuie să-şi

arate capacitatea de a-şi orândui *singură* soarta, viitorul, trei, timpul presează, patru, atmosfera e favorabilă unei răsturnări a regimului nazist, cinci, în toată ţara şi fireşte şi în afara graniţelor Reichului, funcţionează organizaţii care încă n-au fost depistate de poliţia secretă, fiindcă, a) cele ce au rezistat sunt grupuri închegate din oameni care ştiu să păstreze secretul chiar cu preţul vieţii, aceasta e tăria lor, dar, b) aceasta e şi slăbiciunea lor: grupările nu pot lua contact una cu alta, în vederea întreprinderii unei mari acţiuni coordonate.

Filozoful sorbi din cafea şi continuă: Organizaţia „noastră” este, fără îndoială, cea mai puternică, cea mai dotată, dispune de un armament variat, de un mare număr de oameni şi are legături stabile cu Anglia şi cu Rezistenţa franceză, însă, punctul şase, este necesar să se depună un efort rapid, inteligent, operativ, în condiţiile celor mai depline măsuri de precauţiune, pentru a reuni organizaţia cu celelalte grupări antinaziste – şi nu trebuie neglijat Wehrmachtul, care va furniza cea mai importantă cantitate de material şi cadre ofiţereşti – iar în acest sens camarazii Slatina şi Turda sunt invitaţi să dea „coordonatele” grupării căreia mergeau să i se alăture când au sustras, cu atâta dibăcie, acel avion *Honduras-Fokker*.

Balamela ezită între a izbucni în râs şi a urla că ei doi nu fac parte din nici o grupare, dar o privire posomorâtă a lui Ceclan îl preveni că trebuie să-i cedeze acestuia iniţiativa. Ceclan abia mormăi:

— Refuz să dau orice fel de informaţii despre grupul nostru.

Balamela făcu o mutră disperată. Prin afirmaţia sa neghioabă, Ceclan recunoştea indirect că ei doi, cu adevărat, fac parte dintr-un complot...! O nebunie! Oare el, Ceclan, iarăşi începea să-şi piardă minţile, cum se întâmplase la „*Azilul de Retragere*” al bătrânilor actori?

O tăcere sublinie afirmaţia apăsată şi definitivă a lui Ceclan. Prin mijlocul acestei tăceri lunecă individul cu picioroange de păianjen, continuând să studieze fără sfială profilele lui Ceclan şi Balamela, până ce aviatorul îşi pierdu

răbdarea.

— Ce doreşte acest gentleman? E director de teatru, vrea să ne angajeze?

— Păstrează-ţi calmul, camarade Turda, ce dumnezeu, ne aflăm între prieteni!

— De ce „camarade”, domnule Weimar? De ce dumneavoastră, luptător vajnic împotriva nazismului, folosiţi într-una acest apelativ?

— „Camarad” nu e un termen nazist, ci mai degrabă un cuvânt internaţional, observă, nu fără raţiune, filozoful. Şi cei din Rezistenţa franceză îl folosesc, colegul Rochefort poate să confirme.

Insul parfumat cu loţiunea *Lotte*, cel ce împrumutase celebrul nume al celebrului oraş, al celebrei brânze şi al ilustrului personagiu al lui Dumas-père, confirmă, clătinând, încetişor, vertical, din cap. În acelaşi timp clătina şi cana de cafea. Tot vertical.

Ceclan tăcu. Se simţea mulţumit de sine. Jucase bine rolul omului enervat. Weimar luă cuvântul:

— Te înţeleg prea bine, camarade Turda. Secretul e arma care ne apără, dar, în acelaşi timp condiţia fortuită care dezbină eforturile noastre, sper că mă înţelegeţi, şi dumneata, şi camaradul Balamela. Vă rog să consideraţi întrebarea mea dinainte drept o ultimă verificare. Şi acum, dumneavoastră ce propuneţi?

— Ce aţi zice – Ceclan strivi chiştocul ţigării sale cu călcâiul, fapt întâmpinat cu priviri dezaprobatoare, cu atât mai mult cu cât la masa cea rotundă existau cel puţin un milion de scrumiere – ce aţi zice, deci, de un om din organizaţia dumneavoastră care, ajungând în condiţii fortuite, pentru a vă folosi expresia, la o altă grupare, ar dezvălui pe loc „coordonatele” organizaţiei din care face parte?

— Aş considera că e un imprudent, un prost, dacă nu chiar un trădător, răspunse profesorul de filozofie. Noi am elaborat un plan, singurul, după părerea noastră, acceptabil. E tot atât de riscant ca şi zborul lui Robert, agăţat de ghearele condorului... Vă aduceţi aminte de marile cărţi ale

copilăriei? Riscant, da! Dar, intrând în acest joc, am acceptat riscul, riscul cu orice risc. Trec la obiect. (Din nou glasul i se schimbase. Era oare acest filozof, în realitate, un actor?) Trec la obiect. Unul dintre dumneavoastră, sau domnul Balamela, sau domnul Ceclan, va pleca să ia o legătură cu gruparea din care faceţi parte. Mai bine spus, cu şefii. Va raporta exact, imparţial, situaţia, iar conducătorii grupării vor decide ei condiţiile în care putem veni în contact.

Ceclan surâse. Surâsul său avea un ceva diabolic, asemănător cu surâsul detectivului particular David Clementi…

— Ce garanţii *aveţi* că acela dintre noi doi care va pleca, în caz că va fi capturat de *Gestapo*, nu va divulga totul?

Filozoful Weimar zâmbi aproape la fel de diabolic ca şi Ceclan.

— În situaţia noastră nu poate fi vorba de garanţii totale. Riscul e risc, aşa cum am spus. Ce garanţie are Montgomery când, deplasându-se din loc în loc, trimite nişte actori care îi seamănă şi-i imită perfect vocea, gesturile, că nu va fi recunoscut de agenţii *Gestapoului*, ai Wehrmachtului sau ai marinei de război?[7] Noi ne bizuim pe îndemânarea dumneavoastră, ca şi pe marea prietenie care vă leagă, fiindcă unul dintre voi, domnule Slatina şi domnule Turda, va rămâne aici. În caz că. se produce un accident, o trădare, cel care va rămâne aici va fi de îndată *fusilat*. Mă exprim clar şi poate cam dur, însă altfel nu se poate. Mă înţelegeţi?

— Sper că da. Îmi plac situaţiile limpezi, răspunse Ceclan. Ne-aţi înfăţişat realitatea înfiorător de limpede. De aceea şi eu pun întrebări la care cer răspunsuri fără echivoc. În ce condiţii poate unul dintre noi să iasă din această ascunzătoare, fără a fi dibuit de poliţie, chiar din primul moment?

— Dar care erau condiţiile de care beneficiaţi, când v-aţi îmbarcat pe avionul *Honduras-Fokker*, sustras de pe aerodromul *Tx-X*?

— Condiţiile s-au prăbuşit, împreună cu avionul.

---

[7] Fapt autentic (n.a.)

— Aşa este. Cu toată dibăcia voastră, aţi eşuat. Noi am pus la cale cele mai mici amănunte. Tocmai din acest motiv se află printre noi camaradul Frankfurt, pe care observ că nu-l simpatizaţi. Nu e director de teatru. E machieur. Cel mai bun din ţara noastră. Avem la dispoziţie un întreg arsenal de costume şi uniforme. În privinţa actelor, nu sunt probleme. Cel care va cuteza să iasă de aici – fiindcă este într-adevăr o cutezanţă – poate fi om de afaceri, fabricant de ţesături, preot, ofiţer SS, sau orice altceva. La nevoie chiar şi *Führerul*...

— Cel care ar cuteza să iasă de aici, va fi urmărit de oamenii dumneavoastră?

— Aşa ar fi normal, însă riscul creşte... Nu are nici un sens să dublăm sau să triplăm riscul. Nu. Cel care va ieşi de aici va acţiona singur. Inutil să precizez că în caz de aplicare a acestui plan, ne vom schimba automat teritoriul, ca haiticurile de lupi. Aici nu va rămâne nici o urmă.

— E reconfortant să afli că există oameni în stare să prevadă totul. Dar, în caz de reuşită, acela dintre noi care pleacă pentru a face contactul, cum va face contactul cu organizaţia?

— Şi noi apreciem întrebarea. Este esenţială. Totul e stabilit şi prevăzut. Rămâne să vedem dacă acceptaţi această formulă, şi care dintre dumneavoastră pleacă.

— Trebuie să mă consfătuiesc cu prietenul meu Bala... cu prietenul meu Slatina.

— Considerăm că este absolut normal, Ca sugestie, ca simplă sugestie, noi am prefera ca dumneavoastră, camarade Turda, să ieşiţi pentru a face contactul. Vorbiţi mai bine germana. Aveţi un accent care nu vă trădează. Nu vreau să-l jignesc pe camaradul Slatina. E o simplă constatare.

— Toate acestea, conchise Ceclan, trebuie să le discut şi să le decid cu camaradul meu Slatina.

42.

Dacă n-ar bate vântul, dacă n-ar ploua, dacă nu ar fi cam frig, şi dacă toate celelalte..., aş putea crede că a venit primăvara, îşi zise Ceclan. Cum o fi oare vremea acasă, tot frig şi ploaie, sau mugurii liliacului au şi explodat, iar lumina soarelui se prelinge blând printre ramuri? În orice caz, sus la munte, zăpada abia începe să se topească, iar rămăşiţele bătrânului *Honduras-Fokker*... Nu-şi mai termină gândul. Răsuci cu migală butoanele aparatului de radio.

Reuşi să prindă *Radio România*.

Radio România transmitea în nemţeşte…

Lecţia de limbă germană...

Rolls-ul se „defectă” la o sută de metri de postul de control. Ceclan ridică scârbit gulerul impermeabilului, ieşi în ploaie, şi mai scârbit, urni anevoie capota motorului. Smulse conducta dintre pompa de benzină şi carburator şi începu să manevreze stângaci un şir de chei franceze, conştient că un *Feldwebell*, însoţit de doi soldaţi, se apropie agale de el. Se proţăpiră cam la zece metri distanţă, şi meditară vreo zece minute, în tăcere.

— *Heil Hitler!* salută subofiţerul.

Ceclan îşi ridică nasul din motor (şi-l mânjise dinadins cu puţin ulei, şi răspunse domol, cu vocea plictisită a celui căruia maşina îi face o festă urâtă, chiar când să ajungă, şi încă pe o astfel de vreme.

— Salutare, domnule ofiţer…

Militarii se apropiară ciulind toate urechile – şi aveau destule.

— Ce post de radio e acesta care transmite?

— Bucureştiul. De ce?

— Legitimaţia!

— N-aş fi bănuit că e interzis să asculţi un post de radio aliat, bombănit şoferul ghinionist, întinzând o mapă neagră, lucioasă, în care se aflau toate documentele sale, un teanc întreg.

— Aha, sunteţi român, constată *Feldwebellul*. Cum se face că vorbiţi atât de bine limba noastră.

— Am fost un elev silitor! Sau ai prefera s-o pocesc niţel? Sau poate doreşti să vorbim româneşte?

— Aici scrie „om de afaceri”, reluă, flegmatic, neamţul. Ce fel de afaceri?

— Petrol, camarade, petrol! *Panzerele* voastre, *Tigrii* şi celelalte fiare motorizate merg cu carburant românesc, dacă te impresionează aşa ceva.

— Cui aparţine automobilul?

— Scrie în hârtii. Domnului Rudi Burckhardt, om de afaceri şi intermediar din Dresda. Bine cunoscut de altfel.

— Noi nu-l cunoaştem. Vom verifica! Veniţi de la Dresda?

— Întocmai! Puteţi să verificaţi cât doriţi, dar până una-alta, ajutaţi-mi să văd ce are motorul acesta blestemat! Voi cu toţii vă pricepeţi la motoare, sau greşesc?

— Românii fabrică ţigări bune – am auzit. Sau greşesc?

— În prezent nu sunt chiar atât de bune, răspunse Ceclan, dar prietenul Burckhardt m-a aprovizionat cu tot felul de trabucuri de soi. Dacă aţi rămas în pană – ca şi mine – serviţi!

Extrase dintr-o despărţitură a torpedoului vreo cinci pachete. Erau ţigări franţuzeşti, spaniole, şi chiar marocane. Între cele cinci pachete, sticlea – ce altceva? – sticlea o sticlă, neîncepută. Coniac.

— Mă tem că dacă ne daţi sticla asta, o vom bea, rânji mult mai blajin *Feldwebellul*. Mulţumim. Ia urcaţi în maşină, scoateţi din viteză şi faceţi contactul.

Ceclan întoarse cheia, demarorul dudui.

— Stop! urlă subofiţerul, aproape speriat. Vă rog să poftiţi aici! Păi, domnule… domnule… scuzaţi, nu v-am reţinut numele, sunteţi chiar norocos! Aveaţi toate şansele să ardeţi de viu. Nu observaţi nimic?

— Nimic, în afară de un blestemat de motor care mi-a făcut figura.

— Cea mai mică dintre ele. Putea să iasă mult mai rău. Benzina asta de unde e? De unde s-a scurs?

— Eu mă ocup cu benzina *en gros*! De unde să ştiu de

unde au apărut aceste câteva picături?!

— Câteva picături, domnule! Subofiţerul se întoarse către unul din soldaţi. Ia destupă sticla aia! *Feldwebellul* sorbi şi zise: Mă tem că prietenul de la Drezda v-a pus gând rău!

— M-aş mira! Avem foarte multe interese comune.

— Această conductă, de la pompa de benzină la carburator, a sărit de la locul ei. De ce?

— Nu ştiu.

— Fiindcă e uzată. De ce e uzată?

— Tot nu ştiu.

— Pentru că rabla asta englezească n-a mai fost verificată de o mie de ani!

— Doar nu era s-o verific eu! protestă Ceclan. Aş fi fost în stare să pun toate cele cinci cauciucuri, noi. Ce e de făcut?

— Punem conducta înapoi, răspunse subofiţerul. O îndesăm. O strângem, pentru siguranţă, cu o sârmă – aveţi un patent? Dar e provizoriu. Trebuie să mergeţi urgent la un garaj.

Codan îi privi pe cei trei militari care goleau cu ponderaţiune sticloanţa cu coniac. Subofiţerul îi întinse sticla. Ceclan refuză.

— Nu, nu! Când sunt la volan... Îmi puteţi recomanda un mecanic serios?

Feldwebellul avea răspunsul gata.

— Mergeţi la Karl Kirschen, pe *Kitzingenstrasse*. Oricine vă poate arăta atelierul său.

— E un mecanic de nădejde?

— E fratele meu, *Herr*!

Fără replică.

43.

Marele Berlin! Ceclan suspină, opri limuzina sa luxoasă în faţa unei cafenele, ceru o gustare şi trimise un *boy* după

toate ziarele. În timp ce degusta nişte rinichi de porc (dar dacă erau de câine?), le parcurse. Câteva dintre ele publicau ştirea: „Cunoscuta actriţă Mariela Simionescu, în rolul principal din ÎNVINGĂTORII. Poate fi văzută, seară de seară, alături de partenerii ei, la *Schweinerhof*. Marea actriţă română are toate şansele de a face carieră la U.F.A.”

Sergiu Ceclan Xilliphant lăsă automobilul la garajul lui Karl Kirschen, cerându-i acestuia să-i facă o revizie generală, „la sânge”. lucru cu totul de prisos. *Rolls*-ul aflându-se într-o stare perfectă. Ceclan îi explică mecanicului, că, necunoscând prea bine Berlinul, preferă să se folosească în oraş de taxiuri, deci va veni să ridice maşina după trei sau patru zile. În realitate el n-avea să mai recupereze niciodată automobilul, marele *Rolls* albastru urmând să fie definitiv abandonat la garaj – aceasta era una dintre subtilităţile planului. O altă subtilitate consta în micul amănunt că el urma să se instaleze la hotelul *Stadion* de pe *Jahnplatz*, foarte aproape de *Prinz Albrechtstrasse*, sub nasul *Gestapoului*. Ceea ce şi făcu. Îşi ocupă camera, lăsă acolo valiza lui elegantă şi uşoară, coborî şi intră în vorbă cu funcţionarul de serviciu, fără îndoială informator al poliţiei. Îl întrebă de cafenele, restaurante, de cele mai alese *Weinstube*, în genere de punctele unde te poţi distra bine şi discret, când eşti obosit. Pe urmă ieşi pornind agale pe bulevarde, curios să constate cum arăta capitala celui de-al treilea Reich, după atâţia ani de război. Mai curios era să afle dacă are vreo „coadă”. Nu izbuti să ajungă la o concluzie nici măcar când vizită aripa rămasă intactă a Pergamonului.

Ceclan începu un trai ciudat, care de bună seamă îi nedumeri pe toţi urmăritorii săi – dacă avea urmăritori. De dimineaţă, până târziu noaptea, între alarme şi bombardamente, bătea localurile de tot soiul în special cele care aveau faima de a fi frecventate de boema literară şi artistică. Nicăieri nu rămânea mai mult de o jumătate de ceas. Lua o băutură şi pleca să continue beţia în altă parte – organizaţia îi pusese la dispoziţie o sumă acceptabilă de bani. Ceclan se clătina pe picioare, făcea pe omul bine

ameţit, ba mai şi aţipea câteva minute cu fruntea rezemată de masă, prin cafenele.

În cea de a patra zi, când îşi pierduse orice speranţă, o întâlni pe *Planeta Trandafir Negru*.

44.

O întâlni – e un fel de a spune. N-au schimbat nici un cuvânt. S-au privit numai. E aceasta mult? E aceasta puţin? Ei se lăsase agăţat, undeva pe *Veteranenstrasse* de către o damă brunetă. O femeie frumoasă, îmbrăcată cu îngrijire. Nu avea înfăţişarea unei femei de stradă, ci mai curând a unei soţii de ofiţer superior, strivită de singurătate. La fel de bine putea să fie o agentă. Sau orice. Taxiul îi duse până la marginea oraşului. Restaurantul *Schfeizerhof*. Era tixit. De aici plecară mai departe, până la un *Weinstube*, „*Pivniţa ţiganilor*”, cu interior de tavernă, e adevărat, o tavernă extrem de „stilizată”. Chelnării purtau, ca să zic aşa, uniforme de bandiţi, iar *oberii*, uniforme de bandiţi-şefi... Se puneau plăci cu vechi melodii din Texas, cântece de *cow-boys*, punctate de împuşcături. Clar că, pentru a-şi delecta publicul cu aceste melodii americane, inamice, patronul avea aprobări superioare.

— Am uitat să te întreb cum te numeşti, spuse Ceclan invitatei sale.

— Sus mâinile! le zâmbi unul dintre chelnării-bandiţi.

— Ce ai mai interesant? îl întrebă Ceclan.

— O păpuşă blondă de cincisprezece ani, răspunse nu pe un ton frivol ci foarte frivol, tocmai din această cauză nefiind frivol, banditul-chelnăr.

— Să mi-o aduci *pané*! porunci Sergiu Ceclan, expediindu-l pe bandit. Şi şampanie! Cum spuneai că te cheamă?

— Nu-ţi spuneam nimic. Zi-mi Gilda. Sau oricum, răs-

punse bruneta.

— Îmi convine. Îţi voi spune Oricum. Te cheamă Oricum. Te botez Oricum, doamnă. Doamna Oricum.

Femeia îl privea ca de la mare distanţă. De sub genele rimelate cu migală, îl studiau doi ochi expresivi, pasionaţi. Era poate o simplă impresie. Pasiunea intră în preţ. Ea zise:

— Te botez Hazard! Şi după o pauză: Cunoşti termenul?

Când să răspundă, Ceclan se simţi privit. Vechiul său instinct, poate animalic, dar de ce poate, sigur, care-l avertiza. Ridică încet, cu precauţiune, ochii. Tot atât de încet cum se ridică o umbră pe muchea unui pisc. Şi atunci, ca din întâmplare, o văzu pe Mariela Simionescu.

Se trădează, gândi el. Se trădează şi mă trădează. Coborî pleoapele şi gândi intens. Atenţie, iubito! Atenţie, Planeta mea!

Marea şi strania lor poveste începuse cu ani în urmă, într-o iarnă, când actriţa – pe atunci era studentă în medicină – aflându-se la volanul unui *Ford*, îl accidentase grav pe Ceclan şi-l dusese la cabana din pădure a părinţilor ei, unde îl îngrijise. Îl restaurase. Şi-l educase. Da, chiar, îl educase.

În acel *Zigeunelkeller* (pivniţă ţigănească) *Planeta Trandafir Negru* nu era singură. Un tânăr şi destul de chipeş aviator din *Luftwaffe* se afla în stânga ei. Era stilat, gesturile lui sigure glasul coborât, iar uniforma îi venea ca turnată, însă acest prezentabil bărbat nu prezenta importanţă deşi, într-o iubire *normală* s-ar fi pus de îndată marea şi delicata problemă a geloziei.

Însă iubirea lor nu era normală, ci unică.

Prezenta importanţă nu pilotul, ci individul din dreapta Marielei Simionescu, un bărbat, şi el afurisit de frumos, în smocking. Acesta era, cetitori, şi mai ales cetitoare, Marian Hoc, alias maiorul Maximilian Cornea. *Allah el akbar!* exclamă Ceclan, e drept, numai în gând, oare poliţia română mă urmăreşte şi pe teritoriul german? De necrezut... Absurd. Absurd, mai ales că maiorul Cornea îi dăduse de înţeles când apăruse împreună cu Balamela la Mirişteea-Cristurului, deghizaţi conform prescripţiilor lui David Clementi – pe care însă nu le respectaseră punct cu

punct! – că îi va înhăţa numai la dorinţa lor expresă, şi numai dacă fac cinste.

Max, om fin, simţi imediat încordarea, freamătul, ţipătul mut al frumoasei femei de lângă el şi, privind degajat, niţel plictisit, îl descoperi de îndată pe Ceclan, şi-l recunoscu pe loc, cu toate eforturile depuse de machiorul Frankfurt.

Cei doi bărbaţi se studiară. Numai o clipă. Ambii se mirau. Ambii îşi ascunseră mirarea, între timp patronul locantei renunţase şi la împuşcături, şi la *cow-boys*, înlocuindu-le cu serafice tangouri. Exista pe-atunci, aceasta e observaţia autorului, un fel de şansonetist neamţ cu glas inegalabil. Nu-făcea politică în muzica lui, se ocupa de iubire, de apele ce curg, de frunzele ce cad învârtejindu-se. Muzică de divertisment, nu operă, nu lieduri, nu simfonia *anuştiucâtea*. Numele lui nu mi-l amintesc, aş putea să improvizez, dar ce sens are?

Solistul acesta cânta în nemţeşte, avea un glas jos, grav, fascinant prin ceva greu de explicat. Fiindcă de bună seamă, arta, geniul, talentul sunt, măcar într-o anumită măsură, inexplicabile. Dar să lăsăm asta.

Ceclan o invită la dans pe doamna Oricum. Aviatorul din *Luftwaffe* o şi condusese către ring pe *Planeta Trandafir Negru*. Maiorul Maximilian Cornea, din poliţia română, rămăsese la locul lui, părea al dracului de plictisit, ochii îi deveniseră linii subţiri, ca ai pisicii când şade la soare, s-ar fi zis că nu observă nimic din tot ce se petrece împrejur, însă pariez pe o trompă de elefant că nu-i scăpa nimic.

Nu-i scăpă nici faptul că Sergiu Ceclan plus Frau *Oricum* şi perechea Mariela Simionescu plus pilotul Wilhelm Auberg se-apropiaseră pe nesimţite şi că mâna lui Ceclan, pe umărul lui Frau Oricum, şi mâna *Planetei Trandafir Negru*, pe umărul pilotului din *Luftwaffe*, se atinseră la un moment dat, o infinit de neimportantă fracţiune de secundă...

Sergiu Ceclan se întoarse la locul lui perfect conştient că această sărutare dintre mâinile lor este maximumul de lux pe care şi-l poate permite. Nu, nu, nu, nu era cazul să folosească nici unul dintre bătrânele trucuri, de pildă să scape un bileţel, sau să se ducă la toaletă, făcându-i semn

lui Cornea să vină şi el acolo. Nu ştia dacă e urmărit şi de cine e urmărit, de *Gestapo*, de organizaţie, sau de toate la un loc.

Prezenţa maiorului Maximilian Cornea în capitala Reichului... milenar nu şi-o explica. Dar tânărul pilot, care părea să fie el însoţitorul oficial al Marielei Simionescu; ce rol juca, sau dejuca? Aviatorul era îndrăgostit de actriţa românca – Ceclan citise cu precizie pe mutra lui. Bun. Şi ce e cu asta? Iarăşi bun. (*Intervenţie a autorului*. Autorul e perfect conştient că mica scenă când, perechile în dansul, lor s-au apropiat pe nesimţite, iar ea şi el şi-au întâlnit mâinile pare copiată din *Vă place Brahms* a Françoisei Sagan. Dar, în acelaşi timp, n-am făcut decât să respect, aproape punct cu punct, naraţiunea lui Sergiu Ceclan. E acesta un mare defect? Nu ştiu. Stop.)

45.

Lângă staţia Wupper a *U-bahn*-ului, staţiona automobilul cu numărul RTK 889. Ceclan se apropie, clătinându-se. Deschise portiera din dreapta, cu sentimentul că-şi semnează de bunăvoie condamnarea la moarte. Icni şi bâlbâi:

— Amice, nu te supăra... nu găsesc nicăieri un taxi şi plânge canapeaua după mine... Îmi faci un ma’e se’viciu să mă duci până acasă? Plătesc din g’os... Hâc!

— Păi e abia către zece dimineaţa, „amice”! răspunse o voce ca un mormăit de urs. Cum de ai reuşit să te faci în halul acesta?

— Cum? Cum!... Încă de asea’ă am început. Am luat de toate... tot felul de lichide!

— Chiar de toate?

— Dacă-ţi spun! Vin, ’achiu de chimion, ’achiu de pere, coniac... numai şo’icioaică n-am băut. Nu ţi-e destul?

— Nu. N-ai băut gin! Bani ai?

— Nimic... Nici o pa'a! Dar când ajungem acasă, soţia mea...

— Soţia ta o să-ţi azvârle cu ceva în cap când te vede în „halul" ăsta. Urcă, dracului! Azi sunt pus pe binefaceri.

Această nevinovată conversaţie între un beţivan *oare-care* şi un şofer *oarecare* făcea parte din codul de recu-noaştere stabilit. Ceclan urcă în camera lui de la hotelul *Stadion*, îşi recuperă valiza, şi lăsă la ghişeu un bacşiş moderat. Ieşiră din Berlin prin vest, pe autostrada Potsdam-Brandemburg.

Timp de patru zile Balamela nu făcuse nimic. Tânjise îngrozitor, iar discuţiile pe care le încropea rareori cu filozoful Weimar, şi chiar cu machiorul Frankfurt, abia îi sporeau angoasa. „Camarazii" îi puseseră la dispoziţie o întreagă bibliotecă, dar Bala nu izbutea să termine măcar o pagină. Izbea cu cartea de perete şi ieşea afară să culeagă primele floricele ale primăverii. Perimetrul său de mişcare era strict limitat – nu i se ordonase, dar i se dăduse de înţeles că depăşind zona stabilită, va fi confundat cu ina-micul şi ciuruit. Bala n-avea poftă să fie ciuruit. N-avea poftă de nimic!

Când îl văzu pe Ceclan revenind din „călătorie" tresări de fericire, amănunt ce nu-l împiedecă să-l taxeze pe amicul său drept dobitoc şi vită. De ce se întorsese? De ce nu încercase să-şi salveze pielea pe cont propriu? E adevărat că Reichul colcăia de agenţi, cum s-ar zice, din trei inşi, patru erau sau poliţişti, sau informatori sau *dracumaiştiece*, însă Germania se afla sub zodia contradicţiilor, printre ele, printre aceste contradicţii, un om abil, cu puţin noroc, ar fi reuşit să-şi croiască o potecă...

Ceclan zâmbi trist. La ce bun să explice că revenise mai ales din cauza lui Bala (de fapt acesta o şi bănuia), la ce bun să melodramatizeze? Se întrebă dacă trebuie să-i povestească amicului despre întâlnirea cu *Planeta Trandafir Negru*...

După ce i se lăsă un scurt răgaz pentru întremare, îl chemară la raport.

Ceclan declară camarazilor Weimar, Leeds, Rochefort, Würzburg că, deşi depusese străduinţe de neînchipuit, contactul cu gruparea sa eşuase. Oamenii de legătură dispăruseră, apăruseră mutre noi în care nu se putea să ai încredere. Nu ştia ce să creadă. Poate că gruparea fusese demascată, iar camarazii arestaţi...

Ascultându-l cum improvizează, fără talent, fără obişnuita sa vervă, ba chiar fără a depune un cât de neînsemnat efort ca să pară cât de cât sincer şi autentic, Silviu Balamela îşi ieşi din pepeni şi zbieră în nemţeasca lui rudimentară că totul e o născocire, o prostie şi chiar o porcărie, că ei doi n-au făcut şi nu fac parte din nici un fel de grupare, că mania aceasta a grupărilor, a comploturilor, a organizaţiilor secrete este singura formă de demenţă de care el personal refuză să se lase contaminat!, chiar dacă bunul său prieten Ceclan continuă să facă pe idiotul.

Şi ca să-şi sublinieze spusele, micuţul Balamela, apucă o scrumieră şi o izbi de pământ, dar scrumiera nu se sparse, fiind metalică, aproape la fel de metalică precum şi chipurile „camarazilor”. Ceclan se mulţumi să râdă şi declară că tot încercând să stabilească un „contat”, fusese nevoit să bată localurile şi prinsese din păcate gustul beuturii. Oare n-ar putea să capete un pahar cu ceva tare şi reconfortant? Profesorul de filozofie Weimar convocă vreo câţiva din ostaşii săi fără uniformă şi porunci percheziţie totală. Pesemne se temea ca Balamela sau Ceclan să nu înghită o capsulă cu cianură şi să scape astfel din labele lor pe calea atât de simplistă a morţii... Un ins, care putea să fie dentist, dar şi călău, îi cercetă în gură. Se ştia că fiolele cu otravă se ţin ascunse sub limbă, pentru a fi folosite la momentul oportun, însă nu descoperiră în cavităţile bucale ale celor doi nimic demn de semnalat.

Pe urmă se declanşă interogatoriul – ca să folosim acest neplăcut termen, dar cu care altul am putea să-l înlocuim?

A fost ceva lung şi plicticos. Concluzia camarazilor: Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela sunt nici mai mult nici mai puţin decât agenţi ai *Gestapoului* care se infiltraseră în organizaţie!!!

Sergiu Ceclan râse iarăşi, şi mai sumbru. Nu mai spera în nimic, dar nici nu nespera, Pur şi simplu se detaşase iarăşi de sine. Se privea de la distanţă.

— Pe cei din *Gestapo* şi SS, nu-i judecaţi, zise. Îi executaţi pe loc şi imediat. Prin urmare, în următoarele minute vom deveni îngeraşi. În acest caz, cer dreptul condamnatului, raţia de şnaps!

În seara aceea Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela au fost torturaţi. Dar cum nu poţi smulge dintr-o stâncă seacă un mănunchi de iarbă, la fel n-au reuşit să scoată de la ei ceva cu privire la vreun complot sau vreo grupare...

La miezul nopţii trupe Waffen SS încercuiră teritoriul organizaţiei. „Parada” mitralierelor dură un ceas, Profesorul Weimar năvăli în bordeiul în care zăceau însângeraţi, cu tălpile arse, Ceclan şi Balamela. Filozoful îndreptă pistoletul său *Baumann* către tâmpla lui Ceclan. Zbieră:

— Pentru că ne-ai trădat! Mori!

Cizma unui ofiţer făcu să sară uşa din ţâţâni. O rafală de *Schmeiser* îl tăie în două pe profesorul Weimar care se prăbuşi înainte de a fi arat timp să apese pe trăgaci N-avea să mai ţină vreodată prelegeri filozofice, la Weimar, ori în altă parte, Dar mai ştii?... Totul părea să fie prea bine regizat, ca să crezi că e real. Totul părea mult prea real, ca să pară regizat... Petromaxul se stinse.

— Otto! Unde mama dracului eşti? Fă, dracului, nişte lumină aici! E o duhoare aici de carne arsă... ce dracu?... Am nimerit la o bucătărie, sau unde dracu?... Hei, Otto!

La ordinele ofiţerului a cărui principal cuvânt era dracu, câteva lanterne puternice îşi încrucişară falangele.

— Aţi nimerit într-adevăr, la o bucătărie, rosti de undeva de jos Sergiu Ceclan. La o bucătărie de canibali. Carnea arsă, e carne de om... E carnea noastră, domnule... *Höhere SS und Polizeiführer*...

— Sunt doar *Untersturmführer*... nu fac parte din SS! ripostă, parcă indignat, sublocotenentul. Şi apoi strigă iar: Otto, ce dracu faci? Unde mama dracului e medicul?

Ofiţerul părea să fie foarte tânăr, se agita dând impresia

că nu pricepe nimic, deşi el condusese operaţia de nimicire a organizaţiei. Oasele tâmplelor îi ţâşneau în afară, ochii mici se afundau undeva în craniu, şi un început de chelie prematură îi dădea un aer de student sârguincios în... filozofie. Ceclan, observându-l, cu toate chinurile prin care trecea, fu străbătut de gândul dement că acesta ar putea să fie chiar (dar de ce *chiar*?) fiul profesorului Weimar, care zăcea undeva alături, mort. Dar dacă nu era cu adevărat mort?

Se ivi şi medicul şi începu să scotocească după morfină, în vreme ce nişte soldaţi cărau afară „cadavrul" profesorului Weimar. Ceclan încercă să fie lucid, privi cu atenţie, însă nu descoperi pe chipul sau veşmintele acestuia urme de sânge. Ce concluzie putea să tragă? Fie că prin vinele unui filozof nu curge sânge, fără decât numai ceva de ordin pur spiritual, fie că rănile care-i provocasem moartea erau de aşa natură că prezenţa sângelui nu se impunea (dubioasă ipoteză!), fie că regia înregistrase un insucces, şi că filozoful decedat era în continuare mai viu decât oricând...

— E morfină? În nici un caz morfină, protestă Ceclan.

— Păi n-ai dureri?

— Ba da! Pot să dau şi cu împrumut... dar nu accept morfină. Ceva tare de băut, şi... Ce se întâmplă cu prietenul meu?

— E încă leşinat...

— Trăieşte?

— Oh, desigur…

— Ocupaţi-vă mai întâi de el!

— Prea bine... şi medicul atinse cu degetele obrazul crispat al lui Balamela.

— Cine sunteţi? Cum de aţi ajuns în mâinile lor? Aţi avut un mare noroc, ăştia erau în stare chiar să vă şi ucidă! Vorbise ofiţerul care prin ceva nedefinit semăna cu profesorul Weimar. El strigă iar: Otto! Unde dracu umbli? Ai adus? Otto adusese. O sticlă. Destupând-o *Untersturmführerul* întrebă: Un rachiu franţuzesc, îi zice *kalwadoz*, vă convine?

— Îmi convine orice, oftă Sergiu Ceclan. Chiar să şi mor.

Dar nu înainte de a gusta din acest calvados... mulţumesc, domnule... salvator!

Ceclan înhăţă sticla, o ridică, se ridică şi el cât putu, şi avu impresia bizară, extrem de bizară, că distinge chipul maiorului Lohausen, cel *fusilat* sub ochii lui, care-l studia de la distanţă, de afară, din întuneric. Însă Ceclan, ne amintim, vedea şi prin întuneric, era niţel nyctalop. Am halucinaţii? se întrebă pilotul. Sau, poate, sunt mort şi m-am reîntâlnit cu Lohausen în rai, sau sunt viu dar şi el, Lohausen, e viu, şi ne-am reîntâlnit în iad, pe planeta noastră?!

46.

— Domnii mei! Vă aflaţi pe *teritoriul* Regimentului 7 de vânători de paraşutişti, în apropiere de oraşul Gotha. Acest Regiment a cărui, glorie a străbătut lumea...

— Şi care a fost izgonit cu hulă din Africa... nu se stăpâni Ceclan.

— Pardon! S-a retras, cu onoare. Face parte din Divizia *Das Reich*, despre a cărei faimă e inutil să mai vorbesc.

— Domnule! Aţi venit să ne ţineţi un discurs despre invincibilitatea oştirilor voastre?

Interlocutorul nu ţinu cont de întrerupere. Era netulburat ca o sobă de tuci în care nu mai fusese aprins focul de zece ani.

— Comandantul Regimentului, colonelul von Tiebler, vă transmite salutări şi-şi exprimă toată compasiunea pentru suferinţele pe care le-aţi avut de îndurat. Wehrmachtul n-ar fi permis una ca asta!

— Dar SS-ul, da!

— Medicul spune că starea dumneavoastră este satisfăcătoare. Din fericire, autorităţile noastre au intervenit la timp şi au capturat grupul de terorişti.

— Sunteţi preot? întrebă Sergiu Ceclan.

Întrebarea îşi avea raţiunile ei, omul care intrase în salonul 8, unde erau ei „cartiruiţi”, vorbea solemn, de parcă ar fi predicat din amvon. Purta un costum din stofă bună, dar de o culoare obosită, indefinibilă, iar figura lui prelungă, ochii absenţi, cu privirea către interior, vorbeau parcă despre îndelungi meditaţii şi ascetism total.

— Vă înşelaţi. Nu sunt preot. Sunt funcţionar al secţiei şase din Direcţia Generală a Siguranţei Reichului.

Balamela deschise gura. Pentru a lansa o năzbâtie. Dar o făcea dinadins.

— Avem oare cinstea de a vorbi cu domnul Walther Schellenberg?

— Glumiţi! *Brigadeführerul* Schellenberg este cu mult mai tânăr decât mine şi, fără a avea intenţia de a vă jigni, trebuie să vă spun că acest caz al dumneavoastră nu e atât de important pentru ca şeful secţiei a şasea din R.S.H.A. să se deranjeze personal. Numele meu este…

— Dacă nu prezentăm nici un fel de importanţă, pentru ce întindeţi atâtea capcane şi contracapcane, una mai „subtilă” decât cealaltă?! Sunteţi în stare să puneţi pe picioare o organizaţie-fantomă care, chipurile, ne smulge din ghearele *Gestapoului*, ne „cooptează”, iar apoi ne cere „coordonatele” grupării noastre. Ba mai înscenează şi o execuţie! Când această variantă pică la pământ, organizaţia ne supune torturii – dar intervine blândul *Gestapo*, şi iarăşi suntem smulşi, în ultima clipă, din ghearele morţii. Fără îndoială, vreţi şi dumneavoastră să aflaţi nişte „coordonate”?!

— Numele meu este Hugo Nortdall. Nu fac parte din *Gestapo*, ci, cum v-am spus, din secţia Informaţii în străinătate, de pe lângă R.S.H.A.

— Spune-mi te rog, domnule Nortdall – hm, ce nume de explorator norvegian! – a venit, în fine, primăvara?

— A venit, desigur, n-aţi observat?

— Nu degeaba v-am întrebat dacă sunteţi preot, – iată că-mi puneţi o întrebare de iezuit! Avem gratii la ferestre, iar geamul este vopsit. Am fost aduşi aici într-o dubă atât de ermetică, încât aproape ne-am sufocat împreună cu

băieţii din *Feldgeandarmerie*, care ne ţineau companie. Nu ştim ce se întâmplă în lumea exterioară, şi nici măcar dacă mai există o lume exterioară. Există?

— Aceasta e o întrebare de iezuit, domnule Codan!

— Da? Nu cred. În orice caz, are sens să purtăm discuţii pe teme teologice?

— Dumneavoastră aţi început! N-are sens. Toate măsurile de precauţiune sunt fireşti, nu găsiţi? Vă aflaţi într-o unitate militară şi sunteţi prizonierii noştri. Aceasta e realitatea. Între documentele pe care le-am găsit la sediul organizaţiei teroriste, se află şi schema unei bombe cu explozie întârziată, care vă aparţine.

— Hm!

— Deţineţi informaţii a căror importanţă nu vreau s-o exagerez, dar nici să o minimalizez. Superiorii mei vor decide. Dorim să obţinem aceste informaţii – nu pe calea torturii, nu, nu sunteţi prizonierii unei organizaţii teroriste fără scrupule, cum a fost aceea din care *noi v-am salvat*, şi nici măcar (un prim abia sesizabil zâmbet al funcţionarului din Amt-ul şase), nici măcar la *Gestapo*. Aici e o unitate militară a Wehrmachtului, o unitate de elită, unde tradiţiile de înaltă onoare se păstrează cu sfinţenie Am venit la dumneavoastră cu propuneri cinstite de colaborare. Nu vă ascund că dacă refuzaţi mâna pe care o întindem, veţi fi judecaţi de către un tribunal militar legal constituit, având dreptul de a vă apăra şi de a avea apărători, dar că sentinţa, dată fiind situaţia, nu poate fi decât pedeapsa capitală.

— Iată o ştire ce mă înviorează mult, domnule Nortdall! însă nu va fi un proces legal! Nu suntem cetăţeni germani.

— Deocamdată sunteţi consideraţi spioni, şi apoi, la război, ca la război, domnule Ceclan. După cum ştiţi, autorităţile româneşti nu s-au opus ca să fiţi judecaţi pe teritoriul Reichului. Observaţi însă că vi se aplică, cu multă blândeţe, regimul unui agent prins asupra faptului.

— Asupra cărui fapt? În realitate am fost răpiţi şi aduşi cu forţa, nici vorbă să fi făcut spionaj pe teritoriul. dumneavoastră. Cerem să luăm contact cu ambasada ţării

noastre.

— Diplomaţii români sunt la curent cu situaţia şi *vă dezavuează*. Intervenţia lor abia v-ar îngreuna situaţia. Trebuie să vă reamintesc că aţi dezertat, pentru a pleca spre o destinaţie necunoscută? În realitate, nu chiar atât de necunoscută... Aici vă judecăm doar pentru crime săvârşite împotriva statului german, însă, repet, în caz că acceptaţi colaborarea, vă întindem o mână prietenească.

— Care e situaţia pe front? întrebă Sergiu Ceclan? Iertaţi-mă, ştiu, e un subiect care nu vă face plăcere! Bun. Atunci, ce mari crime ni se pun în cârcă?

— Furtul unui aparat german de vânătoare de pe un aerodrom secret şi participarea la un complot împotriva *Führerului* Adolf Hitler. Acestea sunt doar capetele principale ale acuzării.

— Va trebui să dovediţi totul!

— În acest scop va şi avea loc procesul. Avem martori mai mulţi decât ne trebuie. Aţi făcut deplasarea la Berlin, unde aţi petrecut nu mai puţin de patru zile, unde aţi încercat, şi posibil că aţi reuşit, să stabiliţi contact cu gruparea de complotişti de care aparţineţi. Nu vă miraţi că ştim, supravieţuitorii organizaţiei de terorişti au mărturisit totul.

— Aha! Şi care sunt supravieţuitorii?

— Nu sunt autorizat să răspund unei astfel de întrebări.

— Ce pedeapsă vor căpăta aceşti oameni?

— Mult mai aspră decât aceea pe care o veţi primi dumneavoastră, în caz că răspundeţi sincer tuturor întrebărilor. Practic, e posibil să nu primiţi nici o pedeapsă. Dar iată lista întrebărilor esenţiale. Aveţi răgaz de o zi, în care timp veţi primi în continuare îngrijiri şi veţi fi trataţi cu cea mai mare atenţie. Şi, inutil să adaug, cu aceeaşi atenţie veţi fi supravegheaţi, ca să nu zic, păziţi.

Listă de întrebări. (Dact. într-un singur exemplar.)

1. Cu ce persoane din Bucureşti, sau din altă parte, aţi luat contact, şi data când aţi acceptat să participaţi la

acţiuni împotriva Reichului.

2. Ce relaţii existau între dumneavoastră şi fostul pilot militar german Fritz Hellermann. El a fost intermediarul? El a făcut propuneri?

3. Cu complicitatea cui aţi reuşit să pătrundeţi pe aerodromul secret *Tx-X*, de unde aţi sustras aparatul *Honduras-Fokker*?

4. Care era ruta exactă a zborului şi unde trebuia să aterizaţi?

5. Cu cine şi în ce fel trebuia să faceţi legătura?

6. A se descrie, punct cu punct, minut cu minut, ce a făcut domnul Ceclan în cele patru zile petrecute la Berlin.

sfârşitul listei – dactilograf H. Smeltz

47.

Walter Schellenberg[8] (*în franceză*): *Mademoiselle Simionesco*, primiţi vă rog complimentele mele sincere! Noua *coafiură* vă prinde minunat. Pot să ştiu cine e maestrul coafeur? Pun pariu că nu e de la U.F.A.

Mariela Simionescu (*probabil către chelnăr*): *Danke!* Nu mai servesc nimic! (*În franţuzeşte, către Schellenberg*): Dar de unde cunoaşteţi vechea mea coafură?

Sch.: Mai întâi, din ziare. În al doilea rând, am prin pupitrele mele cel puţin patru fotografii ale dumneavoastră. din faţă, din profil, excelent executate. Sunt sincer, observaţi?

M.S.: Domnule general, mă faceţi să surâd! Trebuie să înţeleg că sunteţi un mai vechi admirator al meu?

Sch.: Nu. Nu cutez să vă fac curte. Sunt un om ponderat şi, în esenţă, un singuratec. Unii au ajuns să mă taxeze

---

[8]Şeful serviciului pentru informaţii politice din R.S.H.A.

drept misogin, sau şi mai rău. Fotografiile de care vorbeam mi-au parvenit pe linie oficială. Pur şi simplu e de datoria noastră să ştim pe cine avem plăcerea de a primi în Reich. Nu sunteţi de acord?

M.S.: Nu ştiam că unei simple actriţe i se acordă atâta importanţă.

Sch.: Ne facem datoria şi meseria – atâta tot. Probabil voi deveni un mare admirator al dumneavoastră după premiera filmului *Învingătorii*, în care deţineţi rolul principal. Nu mă îndoiesc că va înregistra un colosal succes şi că însuşi *Führerul* va dori să-l vadă. Deocamdată însă vă admir, cu oarecare umilinţă, aşa cum se cuvine să fie admirată o femeie atât de frumoasă.

M.S.: Vă mulţumesc! Cuvântul „umilinţă” e de prisos. Un compliment în plus n-a făcut rău nici unei femei până acum, pe câte ştiu eu.

Sch.: Dar un compliment în minus are uneori urmări incalculabile, sunteţi de acord? Ei bine, mai am un mare motiv de stimă pentru dumneavoastră, dar mi-e teamă că nu mi-l pot exprima deschis...

M.S.: Voiţi a mă determina să vă rog? La drept vorbind, nu ştiu de ce i-ar putea fi teamă unui om cu poziţia dumneavoastră. În orice caz, nu vă aşteptaţi din partea mea la nici un fel de rugăminţi, spuneţi, sau nu spuneţi, tot ce vă convine, cu condiţia de a nu mă ofensa.

Sch.: Ei bine, vă spun! Vă admir că aţi rezistat avansurilor marelui cuceritor Goebbels, a cărui faimă de bărbat fatal, mai ales printre actriţe, e notorie.

M.S.: Bărbat fatal! Un termen care îmi repugnă şi care de fapt sună penibil. (*O clipă de tăcere*.) Se ştie deci că acest domn irezistibil mi-a făcut propuneri?

Sch.: Totul se ştie, vă rog să mă credeţi, totul.

M.S.: Cu atât mai rău. În acest caz, de acum înainte se va şti că, în cadrul acestei serate intime, noi doi am avut o lungă conversaţie şi, urmând pilda lui Goebbels, mi-aţi făcut curte.

Sch. (*în nemţeşte, către chelnăr*): *Herr* Ober! Şampanie. (*Către actriţă, în franţuzeşte*:) Nu, cum am zis, eu n-am

reputaţia lui Goebbels. Cel mult se va spune că am încercat să vă recrutez pentru unul din serviciile noastre.

M.S.: Iată o ipoteză plină de haz. În orice caz, eu n-am de gând să fac pe Mata Hari modernă.

Sch.: Nici nu-mi trece prin cap să vă cer una ca asta! Sunteţi prea fină, prea cultă, prea inteligentă. Mata Hari, pe numele ei adevărat Margaretha Gertrude Zelle, nu era frumoasă, ci frivolă, cât priveşte inteligenţa – ce să mai vorbim. În realitate condamnarea ei la moarte n-a fost decât un exces de zel al Biroului 2 francez, fiindcă această specialistă în dansul buricului, de fapt, n-a făcut nimic... Ah, mă priviţi cu neîncredere? Sau cu ironie?

M.S.: Se observă?

Sch.: Îmi dau seama că nu pot juca faţă de dumneavoastră decât cu cărţile pe faţă. Cred că n-ar fi rău să schimbăm locul... Ştiţi, noi, nemţii, suntem atât de bine organizaţi că nu poţi fi niciodată sigur că nu şezi exact pe un microfon...

M.S.: Pe mine nu m-ar deranja. Nu s-a spus nimic compromi...

(Câtva timp în biroul *Obergruppenführerului* Heinrich Müller, şeful Amt-ului patru al R.S.H.A. – *Gestapoul* – banda continuă să se deruleze. Nu se mai auzea decât vacarmul confuz al seratei. Agentul Geztrer care făcea direct traducerea din franceză în germană – Müller nu era familiarizat cu subtilităţile limbii frâncheneşti – puse altă bandă.)

Sch.: ...nu, nu există nici o logică. Regret că trebuie să vă contrazic. Nu aveţi dreptate, nu e câtuşi de puţin obligatoriu ca şefii din aparatele noastre centrale să fie neapărat prieteni. Cum aş putea să fiu eu prieten cu un ramolit bătrân, incult, grosolan, lipsit de fantezie, cum e de pildă Heinrich Müller, care de-abia ştie să iscălească ordinele de tortură sau condamnare la moarte pe care le dă?

M.S.: Stranii cuvinte îmi este dat să aud, domnule general! Cine este, de fapt, acest Müller?

Sch. (sincer mirat): Cum, cine? Nimeni altul decât faimosul şef al poliţiei secrete de stat. *Gestapoul*, dacă aşa vă e mai clar. Ei bine, am spus că voi juca cinstit. Vreau să-i fac o figură de pomină grobianului de Müller...

(În cabinetul lui Müller, acesta îi făcu semn lui Geztrer să oprească magnetofonul, să deruleze banda înapoi Bodogăni: „Deci: ramolit, bătrân, incult, grosolan, lipsit de fantezie! Toată gama! Bine! Să reluăm ultimul pasaj, tradu exact fiecare cuvânt, inclusiv insultele, şi vezi să nu-ţi scape nici un fel de nuanţă”. *Geztrer*: „Îmi pare rău, *Obergruppenführer*, eu...” *Müller*: „Lasă dracului părerile de rău şi dă-i drumul!”)

Sch.: Sunt furios pe Müller! Totul porneşte de la o poveste nenorocită, cu adevărat nenorocită, în care sunt din păcate implicaţi doi compatrioţi ai dumneavoastră. Doi români. Nu ştiu dacă în ziarele din Bucureşti a apărut ceva... nu e ceva senzaţional, un fel de spanac, dispariţia unui avion, de fapt o rablă bună de dat la fier vechi, de pe un aerodrom al nostru situat undeva în Carpaţi...

M.S.: Da, îmi amintesc. S-a scris prin ziare. Noi avem o presă liberă.

Sch.: Ca şi noi, de altfel. Aceşti doi compatrioţi ai dumneavoastră care au participat la sustragerea avionului – întreprinzători bărbaţi, ce să spun, fie vorba între noi – au fost în cele din urmă capturaţi de agenţii *Gestapoului* şi aduşi în Germania, unde papá Müller, în deplină senilitate, a organizat bâlci peste bâlci, numai ca să facă pe placul unora... să afle cărui complot urmau să se alăture aceştia doi – numele îmi scapă.

M.S.: Ce înţelegeţi prin bâlci peste bâlci?

Sch.: Eh, fleacuri, capcane puerile, ambuscade, poveşti cu partizani care i-au „salvat”, totul regizat cu desăvârşită lipsă de talent... În prezent, aceşti doi băieţi se află undeva la un spital, au fost puţin „aranjaţi” de către nişte „antihitlerişti”, care tot din *Gestapo* făceau parte, iar un om al camaradului Müller încearcă să poarte tratative cu ei, cu

compatrioţii dumneavoastră, în numele meu. Camaradul Müller face un joc de mare fineţe – îşi închipuie...

M.S.: Conversaţia noastră e cam lungă. Atragem atenţia!

Sch.: Un general SS are voie să poarte oricât de lungi conversaţii cu o frumoasă femeie, evident, cu asentimentul acesteia.

M.S.: Încep să mă întreb dacă îmi dau asentimentul. Ce legătură poate fi între mine şi indivizii care au furat avionul?

Sch.: Evident, nici una. Însă a intervenit un amănunt straniu. Unul din cei doi hoţi de avioane a fost lăsat să se plimbe liber prin Berlin timp de patru zile. A fost una dintre ideile „geniale” ale lui Müller!

M.S.: O idee generoasă... Patru zile de libertate prin Berlin...

Sch.: Aş, de unde! Müller şi generozitatea! Pur şi simplu, Müller spera că omul are să ia contact cu gruparea, cu complotul – ştiţi, la noi comploturile sunt la modă! – şi pe urmele sale au fost puşi, nu exagerez, peste o sută de agenţi dintre cei mai calificaţi, sub diferite deghizamente, de la măturător de stradă până la copac... Ceclan, iată că mi-am amintit numele *subiectului*, a fost în aceste patru zile tot timpul beat. Normal, zic eu. În seara celei de-a patra zile, întâmplător, sau nu întâmplător, *subiectul*, domnul Ceclan, a nimerit, în peregrinările sale prin cârciumi, la un *Weinstube* de la periferie, unde, întâmplător, sau nu întâmplător, vă aflaţi şi dumneavoastră. E vorba de *Zigeunekeller*. Vă amintiţi? Eraţi însoţită de translator şi de un pilot din *Luftwaffe*...

M.S.: Tot ce se poate. Am fost prin mai multe localuri ultimul timp. Wilhelm le preferă pe cele discrete... Îmi face curte şi mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Nu ştiu dacă am să-l refuz. În fond, sunt pentru prima dată cerută oficial de soţie... Bărbaţii se feresc de femeile independente şi... frumoase.

Sch.: Au şi ei raţiunea lor, credeţi-mă! Dar, în legătură cu căsătoria, s-ar putea să întâmpinaţi dificultăţi.

M.S.: Asta e bună! Ce vreţi să insinuaţi?

Sch.: Militarii noştri în special, şi în general oricare

cetăţean al Reichului, nu se poate căsători cu oricine. Viitoarea rasă pură de stăpâni ai lumii...

M.S.: Mă jigniţi, domnule general!

Sch.: N-am câtuşi de puţin această intenţie. Vă vorbeam doar despre prevederile *Führerului* cu privire la viitoarea rasă de stăpâni ai lumii, care trebuie să fie alcătuită din oameni superiori, arieni, cu sânge pur. De ce nu gustaţi din această şampanie, e franţuzească, garantez...

M.S.: Aveţi un fel ciudat de a duce o conversaţie! După ce lansaţi o idee deosebit de gravă, treceţi la calitatea şampaniei...

(Müller, în cabinetul său: „*Băieţaşul* acesta, Schellenberg, este cu adevărat un om de temut. Într-o bună zi va trebui să-i sucesc gâtul... Şi-am să i-l sucesc!!!”)

Continuarea benzii:

Sch.: Domnişoară Simionescu, sunt un om destul de cult şi, vă asigur, cu toată modestia, nu lipsit de perspicacitate şi inteligenţă. Vă asigur că foarte mulţi funcţionari ai serviciilor noastre secrete sunt oameni cu înaltă pregătire intelectuală, care pot purta conversaţii elevate în toate domeniile. Müller şi alţi câţiva sunt regretabile excepţii... E adevărat că există multe excepţii...

M.S.: Nu văd pentru ce v-aş contrazice, după cum nu văd din ce punct de vedere m-ar interesa toate acestea. În orice caz, dacă aş fi ştiut că lucrurile sunt atât de încâlcite şi de complicate aici la voi, probabil aş fi refuzat contractul pe care mi l-a oferit U.F.A.

Sch.: Ar fi fost regretabil!

M.S.: Din ce motive autorităţile dumneavoastră s-ar opune unei căsătorii dintre mine şi pilotul Wilhelm Auberg?

Sch.: Resping ideea că aţi fi evreică. Dar e greu de constatat dacă printre rudele dumneavoastră, apropiate sau îndepărtate, nu se află evrei sau alte persoane impure...

M.S.: Nu sunt obligată să împărtăşesc tezele conducătorilor dumneavoastră! Mă trag dintr-o veche familie

cu arbore genealogic ilustru, strămoşii mei au fost voievozi şi domni ai Ţării Româneşti, ei s-au luptat, iar mulţi şi-au dat viaţa pentru independenţa patriei mele. Consider că tot ce aţi spus este o jignire personală şi mă voi retrage. Tot azi – nu, azi e prea târziu – voi rezilia contractul pe care-l am cu U.F.A. şi mă voi întoarce acasă.

(Müller, în cabinetul său: „Ha, ha! Nu-i merge!”)

Sch.: De o mie de ori scuze! Aţi interpretat greşit cuvintele mele. Vă implor să nu părăsiţi localul, faptul ar sări într-adevăr în ochi. Nu e vorba de afirmaţia mea, de părerile mele! V-am prezentat, absolut realist, situaţia. Dacă doriţi să vă cununaţi cu acest aviator, veţi beneficia de tot sprijinul meu. Credeţi-mă, nu e de neglijat. Însă iată, deşi abia am trecut de treizeci de ani, încep să sufăr de anumite deformaţii profesionale! Ce pot face? Rutina, blestemata, bătrâna rutină! Mi-a trecut prin minte că o actriţă, o foarte frumoasă şi talentată actriţă, nu vine la Berlin, expunându-se primejdiilor de tot soiul, numai pentru a figura, e adevărat, la loc de cinste, pe genericul unui film U.F.A. Mi-a trecut prin cap gândul neghiob că aveţi şi alte însărcinări.

M.S.: Prin urmare, în ochii dumneavoastră sunt tot un fel de spioană?

Sch.: E un gând atât de neghiob, încât mă ruşinez de el. Dar ce să fac dacă mă obsedează? Cum să scapi de o obsesie?

M.S.: Habar n-am. Cred că e imposibil – de aia se şi numeşte obsesie. Prin urmare, ce aş putea fi eu? Agentă a spionajului român?

Sch.: Cu ţara dumneavoastră suntern aliaţi în acest război. N-ar avea nici un sens. O clipă mi-a trecut prin cap că aţi putea fi o iscoadă – mă iertaţi pentru acest cuvânt, dar e suculent! – a *celorlalţi*. Am renunţat însă definitiv şi la această ipoteză. Singurul amănunt care mă frământă este acea întâlnire, întâmplătoare sau nu, de la acea cârciumioară ţigănească unde se afla şi... hm, hm... cum îl

cheamă?, Ceclan, aviatorul Sergiu Ceclan.

M.S.: La început nu-i ştiaţi nici măcar numele. Acuma văd că v-a revenit brusc memoria, v-aţi amintit pronumele, profesia...

Sch.: O, doamne! E greu să discuţi cu o femeie inteligentă! Şi vă mai miraţi că bărbaţii le evită pe inteligente! Ele sunt în stare să dea totul peste cap! Ei bine, recunosc, m-am prefăcut... Cunoşteam din capul locului numele, prenumele, profesia, acestui om, şi altele. Vă arăt încă o dată că joc cu cărţile pe faţă.

M.S.: Puteţi să jucaţi cu cărţile şi *pe muche*, vă faceţi meseria, dar pe mine această discuţie începe să mă plictisească. Dar, ca să limpezim o situaţie, pe omul de care aţi amintit, aviatorul acela, nu-l cunosc, şi cu atât mai puţin n-am schimbat o vorbă cu el, întâmplător, sau nu întâmplător – ca să vă citez.

Sch.: Vă rămân îndatorat pentru că mă citaţi. Aşa este. În această privinţă rapoartele oamenilor lui Müller, care l-au urmărit pas cu pas pe aviatorul român, sunt clare. Nu v-aţi văzut, nu v-aţi recunoscut, nu v-aţi vorbit. Eu sunt convins. Mai puţin convins e idiotul de Müller...

(Müller, în cabinetul său: „Lasă că ti-o coc eu, papiţoiule!”)

Continuarea benzii: ...idiotul de Müller. El e în state să lege noduri chiar şi dintr-un fir de nisip. Eu mai am şi altă convingere. Că acest om, Ceclan, ca şi prietenul său, celălalt individ capturat şi adus aici... cum naiba îi zice?

M.S.: Pentru un om inteligent, cum vă pretindeţi, aceasta e o capcană puerilă! Care individ capturat? Poate că şampania vă face rău...

Sch.: Nici măcar n-a fost o capcană, ci tot o deformaţie profesională. Pe al doilea individ îl cheamă parcă *Palamela*. Am pronunţat corect?

M.S.: Încetaţi!

Sch.: Eu am convingerea – spre deosebire de Müller şi ceilalţi adepţi ai comploturilor – că aceşti doi oameni – e

drept că au fost ajutaţi şi de alţii – au furat avionul din motive pur sportive, sau pur şi simplu ca să scape de dezastru. Cât priveşte complotul, să fim serioşi, n-au făcut parte din nici o grupare, nici un complot. Asta e. Însă, după atentatele împotriva *Führerului*, după moartea lui Heydrich la Praga, noi suntem bolnavi de comploturi..., iar cel mai bolnav e Hitler. Tremură pentru viaţa lui...

(Müller, în cabinet, îi cere operatorului să deruleze încă o dată acest pasaj. E mulţumit. „Îl am în mână pe Schellenberg!”)

M.S.: Am venit aici pentru a turna un film, domnule general. Remuneraţia generoasă ce mi s-a oferit nu m-a lăsat, fireşte, indiferentă. Ca să jucăm cu cărţile... pe faţă. Micul meu spirit de aventură m-a determinat să aterizez în această ţară despre care nu ştiam nimic, în afară de ceea ce ne oferă jurnalele voastre propagandistice. Aici trăiesc între bombardamente şi văd că nu pot fi sigură de nimic, de la o zi la alta. E un risc. Am acceptat, nu fără temeri, acest risc. E bine plătit riscul, dar nu mi-am închipuit nici o secundă că mă voi pomeni în centrul atâtor încâlcituri. Mai întâi, îmi face curte „subtilul” Goebbels, acum, dumneavoastră nu-mi faceţi curte, ci-mi creaţi o situaţie şi mai delicată. M-am decis. Mâine plec la Bucureşti.

Sch.: Frumoasă doamnă, frumoasă doamnă! Cum să mă fac înţeles? Ca orice om cu judecată, îmi dau seama că sfârşitul, şi rezultatul acestui război, este imprevizibil. Imprevizibil! Am încercat să vă ofer posibilitatea de a salva viaţa celor doi compatrioţi ai dumneavoastră care au sfeterisit acel nenorocit de avion.

M.S.: Nu înţeleg nimic. Ce-mi propuneţi?

Sch.: Ceclan şi celălalt... al cărui nume iarăşi îmi scapă, vor fi condamnaţi la moarte pentru complot împotriva *Führerului*. Eu sunt convins că n-au luat parte la nici un fel de complot, au şterpelit, şi ei, acel avion de amorul artei. Ca româncă şi ca bună compatrioată, aş dori să luaţi contact cu aceştia doi... În compania oricărui martor doriţi...

Actriţa: În ce scop? Ca să le aduc o ultimă mângâiere înaintea execuţiei? Refuz categoric!

— sfârşitul benzii –

48.

Heinrich Müller, şeful *Gestapoului*, în posesia acestei benzi ce cuprindea convorbirea dintre Schellenberg şi actriţa Mariela Simionescu, se simţea întinerit cu zece ani. El îşi chemă unul dintre oamenii de încredere şi porunci ca translatorul Geztrer să fie suprimat în următorul ceas. Acesta era sistemul, cât mai puţini inşi trebuiau să ştie că Müller se află în posesia „documentului”, iar păcatul lui Geztrer era că ştia... Müller se ridică, fu gata să iasă din cabinet – intenţiona să meargă aţă la Ernst Kaltenbrunner, şeful tuturor serviciilor din R.S.H.A., dar sună unul dintre telefoane. Müller ezită o clipă şi reveni la birou. Ridică receptorul. Recunoscu glasul lui Schellenberg. Acesta îi propunea o convorbire confidenţială. Müller avu un gest de uimire pe care nu şi l-ar fi permis în prezenţa unor ochi streini.

— Ai ceva de băut? întrebă junele general SS Walter Schellenberg.

— Am totdeauna ceva de băut pentru... prieteni, ripostă Müller.

— În acest caz voi fi la tine în câteva minute, făgădui şeful informaţiilor politice din R.S.H.A., şi închise telefonul.

Müller se aşeză şi câteva clipe îşi legănă trupul greoi pe picioarele din spate ale fotoliului. Se simţea derutat. Desigur, vicleanul Schellenberg venea cu o surpriză. Se gândi că ar fi cazul să facă o cerere de audienţă urgentă la *Reichsführer*, la Himmler în persoană. Simţea că marele atu al benzii de magnetofon îi scapă. Eh, să vedem, îşi zise, nu

e cazul să intru în *Grossfahndung*[9]...

Schellenberg intră la şeful *Gestapoului*, elegant ca întotdeauna, într-un costum de un albastru discret, cu cămaşă albă şi cravată subţire de un bleu palid. Un vârf de batistă albă, cu margini discret brodate se iţea din buzunarul de la piept. Lua-te-ar toţi dracii, gândi Müller, în uniforma lui de general, descheiat la gât, transpirat şi indispus. Mormăi:

— Nu pari a fi omul care trebuie să se dreagă după o beţie! Dar de altfel, la tine prin seifuri nu posezi lichide alcoolice?

— Am ţinut să ciocnesc un păhărel cu *Parteigenosse* Müller, din rezervele sale personale. Îl merit! Poţi să mă feliciţi. Am cucerit-o pe actriţa aia română, Simionescu, adică am înregistrat un succes acolo unde vrednicul nostru tăuraş (era vorba de Goebbels) a trebuit să plece steagul.

„Deci asta e! gândi dezolat Müller, Ce joc face, ticălosul!” Şi întrebă:

— Te-ai culcat cu ea? Ce?

— Ce, ce? Ce întrebare! Fireşte că nu. Am avut o lungă şi agreabilă conversaţie la recepţia de la *Union*, lângă Babelsberg. Nu-ţi ascund că te-am făcut cu ou şi cu oţet, pe tine şi în general *Gestapoul* – drace, dar ce e cu băutura aia pe care o merit din plin?

Müller se deplasă alene şi aduse vodcă.

— Altceva nu ai?

— Ei, du-te până la bar şi vezi, generale, eşti mai tânăr...

„Barul” era un dulăpaş tixit de sticle.

— Iată un whisky care îmi convine perfect. *Prozit!* În schimb, după ce te-am înjurat bine, câştigând încrederea româncei, m-am prezentat pe mine în culorile cele mai agreabile...

— Nu mă îndoiesc!

— ...şi, după cuvenitele proteste, actriţa, în cele din urmă, pe când o conduceam la limuzină (din această cauză finalul convorbirii lipsea în bandă – n.a.), a acceptat să-i viziteze pe indivizii aceia, Ceclan şi Balamela – de câte ori

[9] Stare de alarmă.

pronunţ acest nume mi se scrânteşte limba...

— Lasă, că avem noi altele şi mai şi! De ce să-i viziteze pe ăia doi?

— De ce crezi? Ca să le aducă o ultimă alinare!

Müller îşi sorbi paharul până la fund şi trase sertarul în care se afla înregistrarea convorbirii dintre Schellenberg şi *Planeta Trandafir Negru*. Mârâi răguşit, cu ochii mijiţi:

— Eşti tare abil, prietenul meu. Şi abil, şi şmecher. Dar, ca să-ţi dovedesc că bătrânul Müller nu e încă de tot ramolit, hm, hm, ca să-ţi dovedesc că sunt la fel de abil şi de şmecher ca şi tine – deşi, e adevărat, n-aş fi putut-o scoate la fel de strălucit într-o conversaţie mondenă, şi încă pe franţuzeşte – îţi fac cunoscut, deşi poate greşesc, că am ştiinţă cuvânt de cuvânt de convorbirea pe care ai purtat-o cu această vedetă... Nu tresari? Tocmai mă pregăteam să merg cu înregistrarea la – Müller îl fixă pe interlocutorul său cu o privire rea – la *Reichsführer*. Nu te îngălbeneşti la faţă?

— Nu pot la comandă... Am învăţat să mă stăpânesc. De altfel, din partea dumitale mă pot aştepta la orice.

— La fel şi eu, din parte-ţi. Bun, bun, ai comis două greşeli grave! Ascultă-l cu atenţie pe bătrânul Müller. Prima greşală: ai divulgat acestei madame Simionescu amănuntul esenţial că agentul Nortdall este omul meu, iar nu al tău.

— Ar fi trebuit să mă previi, *Obergruppenführer*, că trimiţi un om ca din partea mea, ca să n-am impresia că sunt jucat pe la spate!

— Eşti prea vanitos. Poate că ar fi trebuit să te previu... Dar să zicem că n-am avut timp! A doua ta greşeală, Schellenberg: aluzia ce ai făcut-o la întâlnirea întâmplătoare, sau neîntâmplătoare, între pilotul român Ceclan, prizonierul nostru, şi actriţă, acolo la cârciuma aia, *Voievodul Ţiganilor* sau cum îi spune.

— *Zigeunekeller*. Eu sunt convins că a fost întâmplătoare.

— Ce mai este întâmplător în zilele noastre? Ei, dar mai serveşte-te cu sucul acela de ploşniţă. Hm! Ai convins-o pe româncă să-i viziteze pe Ceclan şi Balamela, acolo, la spitalul Regimentului 7 – am înţeles bine?

— Păi cum? E clar.

— Ce urmăreşti? Care e scopul?

— E o întrebare de care mă şi temeam de câteva minute. Îţi spun foarte sincer, *Parteigenosse* Müller, nu ştiu exact ce urmăresc!

— Ha! Vrei să iau în serios o asemenea enormitate. Tu ştii foarte bine totdeauna ce urmăreşti!

— Din păcate, nu totdeauna. O sumedenie de lucruri neclare mi se învârtesc prin cap. Unul din ele ar fi următorul: dacă există vreo legătură între actriţa noastră şi cei doi ticăloşi, prin mijloacele ce le avem, şi, har domnului, nu ducem lipsă!, o vom depista. Întrevederea lor va fi înregistrată şi filmată. De acord?

— Asta e simplu de aranjat. Dar de ce pretinzi că nu ştii exact ce urmăreşti, de ce vrei să-l învârţi în felul acesta pe degete pe bătrânul Müller? Ia stai! Vrei s-o implici pe actriţă în aşa-zisul complot împotriva *Führerului*?

— Nu! Nu te învârt pe degete, *Parteigenosse*! Deocamdată sunt numai curios, însă nu foarte curios, dacă pilotul şi actriţa se cunosc şi dacă vor încerca să comunice „peste capetele noastre”, ca să mă exprim astfel. Eu, personal, mă îndoiesc. Ar fi făcut-o, cred, acolo la *Pivniţa ţigănească*, unde nu ştiau că sunt urmăriţi.

— Pe mama dracului nu ştiau.

— Nu puteau fi siguri, în orice caz. S-ar fi trădat, printr-un gest. o privire, o încercare de a comunica. Nu s-au trădat. E adevărat că ea e actriţă, iar el un mare şmecher. Totuşi, nu s-au trădat. M-am gândit să le întind o ultimă capcană.

— Fără ştirea bătrânului Müller!

— Cum fără ştirea dumitale, *Obergruppenführer*? Păi nu din cauza aceasta mă aflu aici? Ca să complotăm împreună.

— Să evităm cuvântul complot, *Brigadeführer*!

— Complotăm împotriva complotiştilor.

— Bine, bine. Ştiu că eşti greu de întrecut când e vorba de cuvinte. Uite: dacă vom stabili că actriţa şi cei doi se cunosc, ce vei face? Sau – *ce vom face*?

— Ei, aici pot dovedi că nu mi-s clare planurile! Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu. O cunoştinţă, chiar eventual o prietenie între prizonierii noştri şi *Frau* Simionescu, n-o

implică neapărat pe actriţă în complot – dacă există într-adevăr un complot! Dar nici faptul că Balamela şi Ceclan o cunosc pe *Frau* Simionescu nu-i implică obligatoriu în nimic. Eu sunt sigur că aceştia au fost victimele unui lanţ de împrejurări.

— Când furi un avion, şi eşti prins, te poţi considera victimă?

— Furtul unui avion nu e decât un furt, iar complot e cu totul altceva. Nu ştiu ce vei crede despre mine, dar eu pur şi simplu i-aş pune în libertate pe aceştia doi.

— Cum?! N-am înţeles prea bine, *Parteigenosse*. Schellenberg!

— Ai înţeles perfect, *Parteigenosse* Müller. Le-aş da dracului drumul. I-aş elibera! Ne-am face o reclamă formidabilă şi vom trage mai multe foloase decât dacă le punem capul pe butuc. La urma urmelor, poate că ne vor fi şi recunoscători?

— Va trebui să suporţi, amice, cheltuiala câtorva beţii, ca să uit această propunere! După ce am depus atâtea eforturi ca să-i aducem aici, după atâta cheltuială...

— Eh, că doar n-ai scos banii din buzunarul dumitale! Partidul plăteşte!

— ...după ce l-am pierdut pe unul din cei mai buni oameni ai mei, agentul Frantz Knochen, după atâtea demersuri pe lângă autorităţile româneşti, care au acceptat extrădarea abia după ameninţări la cel mai înalt nivel? Am fi pur şi simplu ridicoli.

— Avem moduri diferite de a gândi. Apropo de Frantz Knochen, toarse Schellenberg, trăgând alene din ţigaretă, pe dumnealui, pe iubitul tău *Standartenführer* Knochen l-a asasinat un om al agentului Uggo Könike, stabilit, după cum bine ştii, în O. E o informaţie certă.

— Şi ai tăcut! N-ai luat nici o măsură împotriva lui Könike – păduchele acela!

— Knochen e mort, el, oricum, nu ne mai poate folosi la nimic, pe când Könike, acolo în România, e cam greu de înlocuit, mai ales acum, când ţine în mână toate firele acţiunii O... De altfel, povestea e complicată! Am constatat

că *Sturmbannführerul* Lohausen şi-a cam pierdut timpul pe acolo. E un fel de a spune, să vezi. Asupra lui Knochen s-au tras două focuri de revolver, dar n-a murit...

— Ştiu prea bine, mormăi supărat Müller.

— Poate că nu ştii chiar totul. Knochen a fost operat de un chirurg de o foarte bună reputaţie, şi şi-a dat duhul abia după aceea. Cu aprobarea *Reichsführerului*, am ordonat deshumarea şi autopsia. În măruntaiele lui Knochen, medicii noştri au descoperit o mică sculă metalică de la care i s-a şi tras septicemia generală.

— Truc vechi de când lumea. Ce măsuri s-au luat împotriva chirurgului?

— Nici o măsură. A fost prea suficient tărăboiul iscat de aducerea lui Ceclan şi Balamela. Acea şurubelniţă, sau ce va fi fost, a strecurat-o în pântecul lui Knochen însuşi maiorul Eduard Lohausen, instigat de Könike. Amin. Ce ai zice să-i predăm pe prizonierii noştri autorităţilor româneşti, cu scuzele de rigoare. Vor fi judecaţi ca dezertori, iar noi vom căpăta aureolă de oameni drepţi şi umanitarişti.

— N-am nevoie de aureolă. Nu sunt un sfânt. Şi cum rămâne experimentul cu actriţa? Şi ce este cu „translatorul” ei, când fata cunoaşte prea bine germana?

— Parcă poţi să le înţelegi pe femei? Trebuie să medităm bine asupra acestui punct.

— Şi eu uitasem să-ţi comunic ceva, camarade Schellenberg. *Führerul* a fost informat – nu de către mine, şi bănuiesc, nici de către tine – în legătură cu toată afacerea. Doreşte amănunte, noutăţi, rezultate.

— Să-l anunţăm că a fost o falsă alarmă.

— Aceasta nu l-ar convinge, ci abia l-ar înfuria. Nişte capete tăiate ar fi pentru el un calmant mult mai eficient. Sau nu?

Schellenberg zâmbi. Deocamdată ideile, planurile lui rămâneau confuze. Avea însă multă încredere în imaginaţia sa... creatoare. Flutură *amical* din mână şi dădu să iasă, când Müller îl opri. Încercatul copoi îşi compuse un zâmbet la fel de perfid ca al tânărului general.

— Prietene, eşti foarte convins că nu pui ceva la cale

împotriva bătrânului Müller?

— Dar cum, *Parteigenosse*?! Oare ţelurile noastre nu sunt aceleaşi?

— Ei, te-am întrebat şi eu, aşa... Nu mai bei nimic?

— Nu, *danke*! Am mult de lucru.

Müller căscă şi se lovi cu palma peste frunte:

— Bine că mi-am amintit! Ştii cum îl cheamă pe „translatorul” care a venit din România împreună cu *Frau* Simionescu, şi ce rol joacă?

— Cred că-l am notat, replică amabil Schellenberg, convins că Müller ştie prea bine cum îl cheamă pe însoţitorul actriţei. Da! Uite aici. E un oarecare Marian Hoc.

— Marian Hoc... German?

— German născut în România, dacă sursele mele sunt exacte. E, cum ziceam, translatorul doamnei, şi poate şi mai mult. Dar sursele dumitale ce zic?

— Pur şi simplu l-am neglijat pe individ. Nu mă pot ocupa de toate. Dar dacă acest... cum ai zis?... Marian Hoc este „mai mult” decât translator, pilotul Wilhelm Auberg, bietul, lipsit de experienţă, joacă un rol jalnic în anturajul actriţei. Ce ar fi să-i deschidem ochii?

— Nu ştiu, spuse Schellenberg, mijindu-şi ochii. Mie nu-mi pasă de problemele sentimentale ale lui Hoc, sunt convins că un bărbat care are chef să se lase păcălit, se va lăsa păcălit şi de o vedetă, şi de ultima *trotuaristă*...

Rămas singur, şeful *Gestapoului* pufăi din trabuc. „Poate că e ocazia mult visată, gândea el. Să mă folosesc cumva de actriţă, de Marian Hoc şi de cei doi români prizonieri... Ei să evadeze, iar beleaua să cadă pe capul lui Schellenberg... Dar cum să fac?”

Müller convocă unul din oamenii săi de încredere şi-i ordonă să se ocupe de pilotul Wilhelm Auberg. Să scotocească în trecutul, prezentul şi chiar în... viitorul său.

49.

Salonul nr. 8 unde se aflau internaţi Codan şi Balamela, încăpere vastă, bine luminată, aerisită cu ajutorul unor ventilatoare – ce puteau servi însă şi altor nobile scopuri – era de bună seamă destinată coloneilor aflaţi în convalescenţă, şi chiar paracoloneilor. Dar de ce să excludem ipoteza că Balamela şi Ceclan, laolaltă, valorau cât un colonel, paracolonel, sau chiar cât un paracolonel plus un *Feldwebell*?

Cele două paturi, largi cât un teren de tenis, nu erau nici pe departe de tip cazon, ci, examinându-le ornamentaţia subtilă şi complicată, ai fi putut ajunge la concluzia că fuseseră aduse printr-o inexplicabilă fantezie de undeva, din vreun castel de pe Rhin – sau de oriunde. Datorită paturilor, a unui scrin care nu se asambla cu restul, dar ce importanţă are?, a unui covor care dacă nu era chiar de Şiraz, desigur că era de Hamburg, şi a altor elemente, Ceclan puse la îndoială informaţia primită cum că ei erau „oaspeţii” infirmeriei sau spitalului Regimentului 7 de vânători de paraşutişti, ci mai curând la Karinhall, reşedinţa lui Goering...

Singurul neajuns al locuinţei lor provenea de la ferestre, de altfel înalte şi largi, dar prevăzute cu gratii groase şi vopsite în alb. Evident, ferestrele nu puteau fi deschise. Elicele imense, ca ale avioanelor *Heinkel*, asigurau aerisirea, iar orificiile propriu-zise, precum şi alte orificii şi instalaţii, asigurau tot ce se cere asigurat în astfel de condiţii.

Uşa se prezenta masivă şi dublă – Ceclan pretindea că e lemn de teck, dar era probabil doar una dintre fandoselile sale de atoateştiutor – iar mânerul, vreau să zic clanţa uşii, de proporţii gigantice şi purtând eroziunea timpului şi a multor mâini ce nu reuşiseră să şteargă cu totul linia elastică şi ameninţătoare a capului de cobră, ai fi zis că e din aur, dacă în mod sigur n-ar fi fost din alamă. Această

uşă pe seama căreia am cheltuit şi aşa prea multe vorbe; nu oferea nici o şansă de evadare, fiindcă, deşi groasă, permitea pătrunderea în încăpere a unor sunete pe care le-aş denumi bocănituri. Cine bocănea acolo pe coridor nu putea fi de bună seamă o duioasă şi fragilă soră de calitate, ci un handralău înarmat până-n dinţi – deşi, ca să fim drepţi, nici sora de caritate, sau infirmiera, dacă doriţi, nu lipsea din ambianţa agreabilă a celor doi prizonieri. Aceasta era o femeie cu figura ovală şi blajină care venea să le împartă injecţii întăritoare.

Întăritoare, ca să facem figură onorabilă în faţa plutonului de execuţie, comentase unul din cei doi, poate că, Balamela. Comentariu care era tot atâta de aproape de adevăr ca fila 179 de fila 180 a acestui roman.

Sau inoculări de îndobitocire, care să ne facă să recunoaştem orice, lansase altă supoziţie celălalt, idee de asemenea nu lipsită de temei, îi vizita zilnic şi doctorul, un medic militar cu gradul de maior, interesându-se îndeaproape de vânătăile de pe trupurile celor doi, de arsurile din tălpi, de clavicula aproape smulsă din ţâţâni a lui Bala, precum şi de celelalte mici defecţiuni ale deţinuţilor. Medicul-maior nu cheltuia multe cuvinte, îşi făcea conştiincios meseria, în schimb sanitarul care le aducea tainul vorbea imens despre necazurile sale sentimentale. Iată, el îşi face datoria faţă de patrie, iar logodnica lui, numele nu contează, îşi face probabil datoria faţă de – faţă de ce anume de asemenea nu contează.

De altfel, Ceclan şi Balamela nu duceau lipsă de vizitatori. Printre cei dintâi, din afara cazărmii, admiţând că totuşi se aflau într-o cazarmă – se înfiinţă o femeie cu înfăţişarea deosebit de atrăgătoare.[10]

Această doamnă purta un taior sobru, însă excelent croit, care-i sublinia statura, ca şi trupul, tot excelent croit. Purta coc, părul avea culoarea Mării Nordului cu o secundă înainte de izbucnirea furtunii, natura, sau poate pântecul mamei ei, o dotase cu maxilar energic, aproximativ pătrat, ceea ce nu-i conferea obligatoriu un aer de duritate, iar

---

[10] Să nu vă închipuiţi însă că e vorba de *Planeta Trandafir Negru*...

ochii verzi se asortau perfect cu părul, cu haina, de parcă ar fi fost procuraţi la acelaşi magazin.

— *'Morgen, meinen Herren!* Sunt informată că vorbiţi la perfecţie limba germană. Am venit să vă prezint simpatia mea!

— Nu vă e teamă să vă prezentaţi simpatia faţă de noi cu atâta lipsă de discreţie? întrebă Ceclan, nu pe tonul cel mai serafic, arătând ventilatoarele şi celelalte orificii suspecte.

Femeia păşi maiestuoasă între cei doi bolnavi.

— Eu nu mă tem de nimic, domnii mei! Sunt María Weitsch, pilot de încercare. Foarte multe din tipurile de avioane pe care băieţii noştri duc lupte glorioase în întreaga lume...

— În Australia încă nu, mârâi Ceclan.

— Am auzit că aveţi un umor formidabil, ripostă femeia. Vă spuneam că multe tipuri de avioane eu le-am ridicat de pe sol prima. M-am prăbuşit de patru ori.

— Ce coincidenţă! Şi eu tot de patru ori.

— Mai ţine-ţi gura, Sergiu! izbucni Balamela.

— La procesul care va avea loc împotriva dumneavoastră îl reprezint personal pe Goering, deşi *Reichsmarschall*-ul cunoaşte simpatia ce o nutresc faţă de dumneavoastră.

— Deci veţi fi avocata?

— Să nu comitem o eroare. Aprecierile mele sunt un sentiment personal, dar interesele Marelui Reich stau mai presus de orice, ele predomină, aşa că nu trebuie să vă aşteptaţi la înţelegere sau la... asta, cum îi zice, clemenţă, din partea mea. Oh, dar am uitat, v-am adus nişte cadouri!

Din poşeta ei vastă, din care te-ai fi aşteptat să vezi decolând escadrila *Richthofen*, comandată de marele Hermann în persoană, frumoasa dar şi ciudata doamnă (patru prăbuşiri!) extrase un şir de pacheţele foarte elegant legate cu sfericele de diferite culori şi funde de diferite forme, ca şi cum ar fi fost vorba de atenţii pentru nişte copilaşi în ziua de Crăciun, iar nu pentru ostaşi bătrâni şi zvântaţi în bătăi şi... bătălii. Examinându-le fără sfială rănile şi vânătăile, aviatoarea de încercare îşi exprimă regretul că pe teritoriul ţării ei se pot întâmpla asemenea atrocităţi, la

care Sergiu Ceclan replică imediat că „atrocităţile”, mai bine zis torturile, le fuseseră cauzate şi aplicate chiar de poliţia secretă germană – *Gestapo* – organ de stat din data de 10. X. 33, printr-un decret semnat de Goering.

Maria Weitsch stătu o clipă pe gânduri, oferi ţigarete celor doi bolnavi, îşi aprinse şi ea una şi observă cu glas aspru, arcuindu-şi sprâncenele peste ochii ce se înverziseră şi mai mult:

— Eu fac parte din armată, domnilor! Mi s-au dat informaţii exacte că aţi căzut, temporar, în mâinile acestor bandiţi terorişti care v-au maltratat în aşa hal, şi din ghearele cărora v-au salvat soldaţii noştri, la indicaţiile poliţiei secrete pe care o huliţi acum fără temei.. N-am nici un motiv să pun la îndoială aceste informaţii.

— Evident, aprobă Ceclan. Ca veritabilă patrioată ce sunteţi...

— Însă acum mă aflu aici în calitate neoficială, cu aprobarea comandantului Tiebler. Am venit pur şi simplu ca femeie, ca femeie germană, ca să aduc puţin zâmbet pe chipurile unor răniţi, indiferent dacă sunt amici sau inamici. În acelaşi timp, mărturisesc sincer, domnule Ceclan, am dorit să te cunosc înainte de proces, tocmai fiindcă suntem colegi, şi fiindcă studiindu-ţi fişele, am aflat că te-ai prăbuşit de patru ori, exact ca şi mine.

— Onoarea este de partea... amândurora.

— Însă, reluă aviatoarea, fără să bage în seamă sarcasmul, eu am suferit accidentele pe aparate în curs de experimentare, la primele lor zboruri, ceea ce implică totdeauna o mare primejdie în plus, pe când dumneata ai căzut pe avioane cu state de servicii verificate, ceea ce, recunoşti, e un punct în favoarea mea!

— Vă admir ambiţia şi vanitatea, doamnă Maria!

— Îţi dau voie să-mi spui pur şi simplu Maria... Fireşte, în faţa instanţei, va trebui să mi te adresezi cu *Frau* Weitsch. Iar eu îţi voi spune Serghei... ba nu, asta e pe ruseşte, Serge e mai corect.

— Mai corect ar fi Sergiu, dacă nu ţi-e prea greu, Maria...

— Eu văd că încep să fiu de prisos aici, remarcă acru, din

colţul său, Balamela. Discuţia dumneavoastră a devenit atât de intimă şi chiar pasionantă, încât trebuie să-l rog pe gardian să mă scoată la plimbare...

— Doamnă Maria, reveni la vorbă Ceclan, pardon, dragă Maria, apropo de performanţele noastre aviatice, vreau să fac unele precizări ca să-ţi mai tai din nas...

— Să-mi tai din nas? Nu găseşti că nasul meu e perfect?

— Ba da, ca formă – însă există aşa, o expresie... nu conţine nimic *prea* jignitor. Să revin la subiect. Pentru prima dată m-am prăbuşit în Franţa, pe timp de pace, făcând praf şi pulbere un *Anson* nou-nouţ, proprietatea contelui De La Roncière, cunoscutul exportator de şampanii, din cauză că acesta îmi propusese un record, să parcurg o anumită distanţă cu o anumită cantitate de benzină. Iniţial, acest simpatic idiot îmi propusese să zbor chiar fără benzină. Ei bine, pe drum mi s-a terminat carburantul, şi... Eram prea tânăr pe-atunci! Apoi, de două ori am picat pe front, cu avionul în flăcări. Flăcările nu izbucniseră de la sine, sau din cauză că mi-aş fi aprins eu, neglijent, o ţigară... A patra oară m-am prăbuşit cu un aparat *Honduras-Fokker*, fabricaţie germană, cu precizarea că îl aveam drept copilot pe compatriotul dumitale căpitanul Fritz Hellermann, de altfel un excepţional zburător, însă vina prăbuşirii o împart cu el şi cu avionul care era vechi şi nu tocmai pus la punct. Aşa stând lucrurile, vreau să cred că deosebitele noastre calităţi de şoimi ai văzduhului, dragă Maria – de fapt tu eşti şoimiţă – stau aproximativ pe picior de egalitate – o spun cu tot respectul faţă de farmecul tău de femeie irezistibilă...

— Vom mai conversa despre asta, dragă Sergiu, acum trebuie să plec, am azi două *încercări*, trebuie să fiu în formă. În legătură cu femeile, da, ştiu, vreau să zic că vă înţeleg... noi avem destule fete drăguţe dispuse să *se sacrifice*. Am să vorbesc în legătură cu această chestiune cu comandantul Tiebler, sper că se va arăta înţelegător...

— Ce părere ai, e normală? întrebă Silviu Balamela după plecarea Mariei Weitsch, al cărei parfum (de violete?) încă mai stăruia prin încăpere.

— În nici un caz, replică ferm Ceclan. Un pilot de

încercare nu poate fi complet normal, iar dacă stau să mă gândesc bine, nici măcar un pilot simplu, eu fiind cea mai bună dovadă...

— Glumeşti. Aviatorii sunt aleşi dintre bărbaţii cei mai robuşti din toate punctele de vedere. Dar individa asta e într-adevăr pilot de încercare? Sau o altă manevră...?

— Nici o manevră – am recunoscut-o. I-am văzut poza prin gazete, chiar şi prin cele româneşti. Nu-ţi vine să crezi, dar e o adevărată eroină a Reichului, de talia unui Galland sau Otto Hintze, sau, cum a fost în primul război, comandantul escadrilei *Richthofen*, Hermann Goering... Eh, eh, ciudată e viaţa. Hai să vedem cam ce atenţii ne-a adus!

— Mai bine să nu deschidem pacheţelele, Sergiu! Dacă, din greşeală, conţin explozibil?

— Aşi! Deocamdată n-au de gând să se descotorosească de noi... până ce nu ne implică cu forţa în acel blestemat complot despre care nu ştim nimic. Pun pariu că delicata doamnă ne-a adus şocolată, ţigări, parfum...

— Dar dacă ne trimit pe cap două fete, cum ne descurcăm?

— Ia nu fi idiot, Bala! Le primim alături de noi, iar când ne vor şopti: Iubitule, ce să fac pentru a te salva, *cui să transmit vorbă*?, le vom răspunde: Transmite-i vorbă mamei mele că mor nevinovat. Va fi poate cel mai bun argument în favoarea noastră!

50.

Reichsführerul Heinrich Himmler îl convocă de urgenţă pe şeful Direcţiei Generale a Siguranţei Reichului, *Obergruppenführerul* Ernst Kaltenbrunner. Şeful suprem al tuturor serviciilor poliţieneşti din Germania, comandantul câtorva divizii, practic al unei veritabile armate, maniacul experienţelor „ştiinţifice” făcute pe deţinuţii din lagăre

vorbi apăsat privind undeva în gol peste umărul de gigant al lui Kaltenbrunner. Ochelarii *Reichsführerului* reflectau ferestrele, iar dincolo de ferestre infinitul. Îi spuse şefului R.S.H.A., de fapt îi repetă, că *Führerul* nu admite nici un fel de complot, pe teritoriul Reichului sau în oricare parte a lumii, îndreptat împotriva fiinţei sale, sau chiar a ultimului *Schutzmann*. Ce este cu cei doi români? Li s-a smuls prin „metode Speciale” adevărul? Şi – Himmler bătu cu pumnul în masă – nu poate exista decât un singur adevăr – *cel care să ne servească*!

— *Reichsführer*! Cei doi au fost torturaţi în aşa hal că... – se avântă Kaltenbrunner, strecurând printre dinţii îngălbeniţi tot farmecul accentului său austriac, când Himmler îl întrerupse brusc:

— Uite ce este! Cu mine să nu vorbeşti în jargonul acesta dubios. Nu te înţeleg! Te poftesc să vorbeşti în limba germană. Pe câte am auzit, cei doi prizonieri se exprimă mai corect în germană decât dumneata!

— Ceea ce nu-i împiedică să fie nişte blestemaţi de trădători, sau complotişti, cum vă place mai bine, *Reichsführer*, răspunse Kaltenbrunner, nu cumplit de impresionat de observaţia lui Himmler. Pe când eu, cu tot accentul de care mă fac vinovat uneori, sunt unul dintre cei mai credincioşi pioni ai *Führerului*.

— Treci te rog la obiect!

— Permiteţi să aprind o ţigară? Mulţumesc. Cei doi subiecţi au fost trataţi după toate regulile, dar n-am scos nimic de la ei, mormăi şeful R.S.H.A.

— Şi concluzia? întrebă nerăbdător Himmler.

— O concluzie definitivă e imposibilă deocamdată. E posibil că *nici nu au ce mărturisi*.

— Aşa! Aşa! Am pus în funcţiune un mecanism complicat şi costisitor pentru a descoperi un complot, şi când colo, complotul nu există.. *Trebuie* să existe un complot, Kaltenbrunner! ridică vocea Himmler. E dorinţa *Führerului*!

— Dorinţa *Führerului* este sfântă pentru mine, eu pot înscena oricând un complot, dacă e neapărată nevoie şi dacă doriţi să scăpăm de anumiţi oameni indezirabili, dar...

— Fii atent cum te exprimi! Cum să ne scăpăm de anumiţi oameni – ce vorbă e asta? Pretinzi că cei doi subiecţi nu fac parte din nici un fel de organizaţie? Că sunt nişte simpli borfaşi?

— Îmi permit să observ, *Reichsführer*, că furtul unui avion nu poate fi fapta unui simplu borfaş.

— Tocmai! Tocmai! Cum au furat avionul? Cu complicitatea cui? În ce scop au efectuat zborul în direcţia Germaniei?

— Toate acestea mi-au dat şi mie de gândit. *Reichsführer*. Voi scoate în cele din urmă adevărul întreg în legătură cu cei doi români, însă, dacă-mi permiteţi s-o spun, a continua pe calea torturii înseamnă a-i omorî. M-am gândit la ceva mult mai subtil...

— Scuteşte-mă de detalii, n-am timp! Am nevoie de rezultate. *Führerul* are nevoie de rezultate. Are nevoie de un complot! Pricepi? *Heil Hitler!*

(Dorinţa atât de asiduă a lui Hitler avea să se împlinească câteva luni mai târziu, dar, evident, nu cu concursul lui Ceclan şi Balamela. La 20 iulie ’44, *Führerul* a scăpat ca prin minune viu, după explozia unei bombe cu acţiune întârziată. După cum se ştie acel complot a fost organizat de armata germană „atât de devotată *Führerului*”, avându-l în frunte pe colonelul Stauffenberg, pe mareşalul Witzleben, pe Nebe, şeful Kripoului, contele Hellendorff, şi multe alte personalităţi de seamă, care au plătit cu capul temerara lor încercare.)

51.

Şeful R.S.H.A., Ernst Kaltenbrunner, îi convocă prin telefon pe şeful Amt-ului IV (*Gestapoul*) şi pe şeful Amt-ului VI (Informaţii în străinătate). În faţa *Obergruppenführerului*

trona o sticlă pântecoasă cu rachiu de Metz, precum şi un pahar golit pe trei sferturi, pe care se pregătea să-l golească definitiv pentru a putea să-l reumple.

Îi privi mohorât, cu ochi ceţoşi, pe subalternii săi.

„Vine de la Himmler, ghici Schellenberg. A fost bine frecat.”

„Totul mi se trage de la Schellenberg,” medita Müller, greoi şi buhăit de nesomn.

— Luaţi loc, domnilor generali, mormăi Kaltenbrunner, apăsând pe cuvântul *generali* şi nesfiindu-se acum să afi-şeze în toată splendoarea sa accentul său suspect. Se mai gândi o clipă, întrebându-se parcă dacă merită, apoi le arătă paharele, invitându-i să se servească. Müller bău, Schellenberg refuză politicos, Kaltenbrunner goli al doilea, sau poate al treilea, păhărel şi păru să se enerveze brusc:

— Müller! Nu trebuia să te ocupi şi să rezolvi cazul celor doi complotişti români?

— Este exact, *Obergruppenführer*!

— Exact, exact! Ce anume – exact?! În acest caz, prietenul Schellenberg ce amestec are în această afacere? Oare e necesar să ne mobilizăm toate forţele pentru a re-zolva o chestiune simplă şi limpede ca un pahar cu apă? Oare *Gestapoul*, cu mijloacele sale, nu poate să lucreze pe cont propriu operativ şi sigur?

„Limpede ca un pahar cu apă, hm, de când n-ai mai văzut un pahar cu apă ca să vezi cât e de limpede”, gândea şeful *Gestapoului*, dând un răspuns sec:

— Nu eu i-am cerut sprijinul lui Schellenberg! S-a *amestecat* el din proprie iniţiativă.

Schellenberg medita: „Când m-o fi turnat Müller „vienezului” şi oare ce anume a spus?” Rămase calm:

— *Obergruppenführer*, am cunoscut-o întâmplător pe acea vedetă româncă de la U.F.A., care face furori…

— „Întâmplător”! Splendid! Dacă toţi funcţionarii noştri superiori se vor încurca cu actriţe, şi mai ales străine, ne vom duce dracului mai curând decât vă închipuiţi!

— Nu este cazul meu, *Obergruppenführer*! făcu Schel-lenberg pe jignitul. Eu nu mă „încurc”. Conţinutul discuţiei

mele cu *Frau* Simionescu a fost înregistrat pe bandă de către *Parteigenosse* Müller...

Kaltenbrunner mârâi, dar nu zise nimic, avusese o clipă chef să spună că el cunoaşte prea bine conţinutul acelei înregistrări – că Müller i-l arătase, dar se răzgândi. La rându-i, Schellenberg nu se îndoia acum că Müller raportase totul şefului R.S.H.A.

Kaltenbrunner mai bău şi izbucni:

— Stăm bine! Dacă aşa stau lucrurile (nu preciză ce înţelege el prin „aşa”), acum *trebuie să colaboraţi*, dumneata Müller, şi dumneata Schellenberg! Să isprăvim odată cu porcăria asta! *Führerul* doreşte să ştie ce e cu complotul! *Führerul* doreşte un complot! *Reichsführerul* doreşte un complot! *Cu toţii, mama dracului, dorim un complot!* Să mi-l scoateţi de unde doriţi, chiar şi din papucii madamei Simionescu!

52.

Agentul Hugo Nortdall citi:

1. Noi, Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela declarăm: n-am luat contact cu nici un fel de persoane, cu excepţia prietenilor obişnuiţi. Nu am participat la nici un fel de complot, după cum nici cunoscuţii noştri, pe câte ştim.

2. Între noi şi aviatorul german Fritz Hellermann existau relaţii fireşti de camaraderie. Nu discutam politică. Ne este greu să ne închipuim că el făcea parte din vreun complot. N-a pomenit nimic despre aşa ceva, nu ne-a făcut nici un fel de propuneri în acest sens. Ne-am cunoscut la *Clubul Piloţilor Vânători*. Singurul adevăr este că el se plictisise de război, ca şi noi dealtfel.

3. În noaptea de Anul Nou ’43/44, aerodromul militar german *Tx-X* nu era păzit de nimeni. Sentinelele dispăruseră. Nu vrem să facem aluzie fină că soldaţii se

retrăseseră undeva ca să petreacă aşa cum se cuvine noaptea Anului Nou, însă aceasta e situaţia. Nu exista nici un fel de pază. Avionul pe care ne-am permis, cu delicateţe, a-l sustrage se afla pe o pistă secundară. Acel aparat *Honduras-Fokker* nu mai cunoscuse protecţia unei huse de ani de zile. Ne-a trebuit o veşnicie până să încălzim motoarele şi să dezgheţăm geamurile. Părerea noastră, pe care o exprimăm cu tot regretul şi respectul, e că întreg personalul aerodromului, de la comandant la bucătar şi viceversa, era beat criţă. Singura fiinţă ce nu se afla în stare de ebrietate era un câine-lup.

4. Ruta noastră era *Tx-X* – Praga – Cotbus – Insula Coroanei, unde Cecilia Olaffson-Vidraru (care acum *doarme* în Carpaţi şi poate e fericită) pretindea că are, sau i se năzărea ei că are, o proprietate.

5. În cele patru zile pe care le-am petrecut la Berlin, eu, Sergiu Ceclan, fiind pus în libertate de către pretinsa organizaţie pentru a lua contact cu pretinşii complotişti, dispunând de o bună sumă de bani, pusă la dispoziţie tot de către organizaţie, am fost fără încetare ameţit de alcool. Oscilam între dorinţa de a mă face cumva nevăzut şi regretul de a-l lăsa singur pe prietenul meu Balamela. În acelaşi timp, eram perfect conştient că cel puţin jumătate din poliţia secretă se află cu ochii pe mine. De-aia şi beam. Fiind ameţit, uitam de *Gestapo* şi izbuteam să-mi concentrez atenţia şi asupra femeilor. Sunt multe femei frumoase la Berlin. Însă unde nu sunt? Eu, Ceclan, nu sunt în stare să enumăr localurile prin care m-am perindat, însă admiţând că Berlinul beneficiază de o mie de cârciumi, recunosc cu jenă că mi-au scăpat cel mult două, trei. În acest interval, am impresia că am avut şi o mică aventură cu o cucoană despre care nu-mi amintesc nici cum arată, nici cum o cheamă.

Iscălit:

S. Ceclan
S. Balamela

P.S. Cât timp prietenul Ceclan s-a vânzolit prin Berlin, eu am crăpat de plictiseală! Aşa-zisul colonel Leeds a încercat să mă distreze învăţându-mă să joc bridge. Nu i-a mers! De ce? Fiindcă, aşa englez cum încerca să pară, nu cunoştea acest joc, iar eu, înainte de război, am făcut parte din echipa română de bridge, care, într-un turneu, a pus cu botul pe labe echipa Germaniei. Vă doresc, cu toată stima, să aveţi sictir!

Iscălit:

Silviu Balamela.

Agentul Hugo Nortdall mototoli hârtia şi o azvârli la coş. Îşi plimbă degetul prin dreptul nărilor, fără a se scobi totuşi cu adevărat în nas – deşi era clar că ar fi avut poftă. E posibil că avea poftă să şi râgâie. Se stăpâni. În schimb, zise:

— Nu e acesta răspunsul pe care-l aşteptam din partea dumneavoastră, domnilor. Vă complicaţi de bună voie situaţia, care şi aşa nu e roză.

— Ascultă, maimuţoiule, scârnăvie, pitecantrop lipsit de *cojones*, fost *kapo* la Mauthausen, turnător, şi în esenţă c...t, îţi permiţi să mototoleşti şi să rupi declaraţia pe care eu, cu braţul meu anchilozat de torturi, m-am chinuit s-o formulez, dând răspunsuri rezonabile La întrebările voastre idioate? Transmite şefilor dumitale să trimită aici nişte oameni inteligenţi, nu nişte mule. Mulă, în limba română e un cuvânt deosebit de jignitor, fii convins! Şi acum dispari din încăperea asta, fiindcă, aşa infirm cum mă vezi, mă ridic şi te fac praf cu nodurosul!

Culmea culmilor, agentul *Gestapoului*, Hugo Nortdall, cu rang de maior SS, ieşi fără să spună un cuvânt.

Ascultând înregistrarea acestei vesele convorbiri, Walter Schellenberg izbucni în râs. „Iată nişte indivizi! gândi. N-ar fi rău, n-ar fi rău de loc să-i am în serviciul meu!”

Audiind aceeaşi bandă, şeful *Gestapoului*, Müller, se

încruntă. „Aceşti doi complotişti, îşi zise, care sunt complotişti aşa cum sunt eu episcop, constituie exact beleaua ce-mi lipsea! Ar trebui să pun la cale un plan simplu şi diabolic – numai că mintea bătrânului Müller, conştiincios şi vechi funcţionar, nu mai e capabilă de planuri diabolice... Aş da orice pentru o idee mare... pentru ceva care să-l înfunde definitiv pe Schellenberg!”

Heinrich Müller se subaprecia, dintr-un fel de târzie cochetărie. În realitate cunoscuta sa putere de muncă îi permitea să nu doarmă nopţi în şir când îl preocupa o problemă importantă, iar acum, într-adevăr, îl preocupa o problemă foarte importantă! Aproape o obsesie.

Un om sărăcăcios îmbrăcat, cu faţa îngustă şi tristă, intră fără să bată la uşă în cabina Marielei Simionescu. Era atât de cenuşiu că în mijlocul unei pâcle nu prea dense nu l-ai fi putut deosebi nici de la o jumătate de pas. *Planeta Trandafir Negru* îi observă de îndată – nefiind ceaţă în cabina ei – şi se încruntă. Îl cunoştea vag din vedere, insul se pare că era peruchier sau ajutor de peruchier la studiourile U.F.A., însă nu făcea parte din *cortegiul* actriţei, nu avea acces la cabina ei, şi în orice caz nu avea dreptul să intre neanunţat şi fără să bată la uşă.

Cu toată înfăţişarea sa jalnică, omul înaintă decis către micul aparat de radio din cabină şi învârti butonul: răsună unul din marşurile de luptă ale unităţilor din *Afrika Korps* (vai, *atât* de înfrânte acum!).

— Cine eşti, ce cauţi aici, şi de ce ai deschis radioul?

Ajutorul de peruchier explică mai mult în şoaptă că, unu: cu muzica asta atât de sonoră se poate preveni înregistrarea convorbirii lor confidenţiale, doi: el este *Herr* T., trei: vine din partea... cuiva sus-pus.

— Aveam impresia că eşti un simplu angajat al sturilor, răspunse cu dispreţ şi naivitate (??) actriţa.

Individul cenuşiu mormăi că în meseria lui se câştigă puţin, că e necesar să mai faci câte ceva pentru rotunjirea pungii.

— Scuteşte-mă! îl repezi Mariela Simionescu. Cine te-a

trimis? De ce! Dă-i drumul repede!

Agentul se aplecă la urechea actriţei:

— Vin din partea lui Schellenberg. De altfel, îl cunoaşteţi!

— Îl cunosc! Şi?

Agentul îi dădu unele explicaţii. Tot mai încruntată, *Planeta Trandafir Negru* refuză – sau se prefăcu a refuza. Agentul insistă. El reveni, la fel de cenuşiu şi insignifiant, a doua şi a treia zi. În această a treia zi Mariela Simionescu îl primi ceva mai destinsă, şi-i expuse *punctul ei de vedere*. Nu era numai al ei. „Translatorul” Marian Hoc contribuise din plin la rotunjirea acestui *punct de vedere*.

Satisfăcut, agentul lui Schellenberg părăsi cabina actriţei, părăsi studiourile şi se înfiinţă pe *Prinz Albrechtstrasse*, unde ceru audienţă urgentă la... Heinrich Müller.

53.

Printre alţi vizitatori de care beneficiară Ceclan şi Balamela. se număra şi comandantul Regimentului 7 de vânători de paraşutişti, colonelul Tiebler. Acesta, un mascul vânjos, cărunt, cu nasul vag coroiat, salută scurt din cap şi începu prin a examina încăperea – ca şi cum ar fi văzut-o întâia oară. Întrebă dacă „oaspeţilor” le sunt asigurate toate comodităţile. Se scuză, e drept, foarte de sus, că multiplele sale obligaţii îl împiedecaseră să-i viziteze pe domnii ofiţeri chiar din prima zi a sosirii lor. Domnii ofiţeri au a se plânge de ceva – dacă da, s-o spună fără ocol. Hrana e mulţumitoare? Evident, se fac eforturi, războiul nu permite nici un fel de lux. Doctorul îşi face datoria? Care e starea lor, a domnilor ofiţeri în acest moment, cum progresează rănile?

Ceclan şi Bala nu făcură nici o plângere în nici o direcţie.

Colonelul Tiebler deodată tresări pornind glonţ către noptiera lui Balamela.

— Ciocolată olandeză! remarcă el. După câte ştiu, nu face parte din raţiile noastre!

— Nu vă faceţi griji, domnule comandant, rânji Balamela, iar ochii lui mici şi îndepărtaţi, se micşorară şi se îndepărtară şi mai mult. N-au ajuns partizanii olandezi până la noi – dacă au partizani. Este o atenţie personală a doamnei... cum o cheamă, Sergiu?

— *Frau* Maria Weitsch.

— O! A! Aviatoarea aceea exaltată, remarcă fără vreo intonaţie specială colonelul. Da, da, a avut aprobarea mea personală să vă viziteze. V-aţi simţit bine în compania ei? Sunt sigur că da.

Tiebler îi părăsi, anunţându-i în treacăt că, în calitate de comandant al Regimentului 7, el va prezida completul de judecată pe tot timpul procesului.

— Nu e vorba de Curtea Marţială? întrebă Ceclan.

— Nu sunt jurist, domnilor. Terminologia mă depăşeşte. Completul de judecată, sau tribunalul, dacă doriţi, va fi alcătuit din militari. Nu aveţi nici un motiv să puneţi în cumpănă onestitatea lor! La revedere! Orice fel de nemulţumire pe care o aveţi, raportaţi-o aghiotantului meu.

54.

Planeta Trandafir Negru intră în salonul 8 însoţită de chipeşul ei translator, elegant cât trei *gigolo* la un loc.

Actriţa se opri lângă uşă:

— Aveam impresia că fac vizită unor bieţi prizonieri!

Cornea-Hoc replică sobru, dezgustat:

— Sunt nişte prizonieri, doamnă. Însă nu „bieţi”. Mai curând nişte ticăloşi. Zicând aşa, îl privi pe Balamela, iar apoi, mai insistent, însă nu din cale afară, pe Ceclan.

Acesta, fără să-i acorde vreo importanţă, făcu un gest către *Planeta Trandafir Negru*, adresându-i-se în nemţeşte:

— Luaţi loc, *Frau*...

— Dar pe româneşte ai uitat să vorbeşti? îl repezi Cornea.

Mariela Simionescu rosti încetişor, însă apăsând straniu pe cuvinte:

— *Totdeauna eram sigură! Azi, la veselia enormă, zilnică* – (pauză lungă, nemotivată) – se adaugă încă una. Prietenii mei germani mi-au permis să vizitez cazarma acestei unităţi de elită şi de asemenea să văd doi compatrioţi aflaţi în suferinţă... Vă doresc să ieşiţi cu bine din încurcături, domnilor... mă iertaţi, nu vă cunosc numele. Am aflat că sunteţi învinuiţi de delicte împotriva statului german. Sper din inimă că nu e ceva grav, sau că este o simplă eroare. În orice caz, vă sfătuiesc să aveţi toată încrederea în justiţia germană.

Ceclan rosti agale:

— Fiţi binevenită printre noi, doamnă Simionescu. Eu vă cunosc. V-am văzut, nu o singură dată, pe scena Naţionalului. Cum de vă aflaţi la Berlin?

— Nu suntem la Berlin, domnule...

— Ceclan, Sergiu Ceclan. Fost pilot. Fost hoţ de avioane. În prezent, nu ştiu ce sunt.

— Cât haz aveţi! Ne găsim lângă un orăşel al cărui nume l-am şi uitat, sunt foarte zăpăcită!

— Aţi fost sfătuită să-l uitaţi!

— Domnule... domnule...

— Ceclan, doamnă Simionescu. Numele meu e Ceclan. Iar pe colegul meu de suferinţă îl cheamă Balamela.

— Ce nume caraghios! Cum poate să-l cheme pe cineva Balamela?

— „Cum poate fi cineva persan?” replică Sergiu Ceclan.

— Nu văd nici o legătură!

— Mă rog, poate că şi cultura dumneavoastră are unele împoticniri...

— Domnule, cum naiba te cheamă, răcni „translatorul”, nu-ţi permit să o jigneşti pe doamna Simionescu. Ia seama!

— Lasă, Marian, nu fă pe nervosul! Am într-adevăr „împoticniri” în cultură, cine n-are? dar acum îmi amintesc că aserţiunea cu persanul aparţine unui gânditor francez,

nu e aşa, domnule... domnule...

— Ceclan, răcni, la rându-i Balamela, din ungherul său, ca un păianjen întărâtat. Iar pe mine, Balamela, oricât ar părea de caraghios. Dar dumneavoastră! drăcia dracului, cine sunteţi? O agentă a contraspionajului german? Ce vreţi să scoateţi de la noi?

— Gura, Bala! răcni acum Ceclan. Doamna e o cunoscută actriţă, cea mai de seamă din generaţia tânără – şi să-ţi fie ruşine că nu umbli la teatru! Preferi cârciumile!

— Nu mi-e ruşine, na! Între o plimbare de câţiva ani pe front, şi alta, probabil pentru eternitate în Germania, n-am găsit un răgaz să frecventez şi spectacolele cu piesuleţe dubioase. *Dommage*!

— Dacă ai fi cât de cât în formă, n-aş ezita să te pălmuiesc, aschimodie obraznică! glăsui Maximilian Cornea-Hoc.

— Oho! M-am şi speriat! Fac pe mine de frică! se oţărî Bala. După câte ne-au făcut aici, o palmă din partea unui compatriot ar fi ca o dulce mângâiere! Dar nu ştiu, după ce mă vei lovi, cum te vei simţi dumneata, domnule dracul ştie cum te cheamă – şi nici nu doresc să ştiu. Cred că ar fi bine să vă duceţi la naiba, domnilor compatrioţi, sau chiar şi mai departe! îi prefer pe S.S.-işti.

(„Îl trimit la dracu pe Schellenberg, cu metodele sale subtile, cu tot, spuse tare Müller după ce i se traduse conţinutul acestei conversaţii. Sau e o înscenare perfectă, dar nu văd cum poate fi, sau...” Şi se duse încă o dată în sala de proiecţii, unde revăzu a cincia oară filmul întâlnirii dintre Mariela Simionescu şi prizonieri. Era atât de atent, că-i lăcrimau ochii. Din nou nu surprinse nimic suspect, absolut nimic, şi părăsi sala înjurând.)

Walter Schellenberg îl convocă la locuinţa lui particulară pe specialistul în limbi romanice, un oarecare domn Hinke. Semnalmentele şi biografia, ca şi celălalt nume al său, nu ne interesează – ne interesează doar faptul că, deşi ocupa o funcţie modestă, era un specialist eminent, iar latina,

italiana, româna şi chiar dialectele iberice nu aveau taine pentru dânsul.

Schellenberg ascultă, amuzându-se şi de data aceasta, discuţia, sau mai bine zis hârâiala dintre deţinuţi şi vizitatori. Şeful secţiei pentru informaţii politice vizionase evident şi filmul care eterniza evenimentele – de două ori. Nimic deosebit. Chiar nimic. Frumoasa actriţă, ca şi fercheşul ei însoţitor fuseseră primiţi cu rezerve de către cei doi prizonieri, iar în cele din urmă aproape daţi afară. Pe undeva explicabil, pe undeva mai puţin explicabil. Explicabil, pentru că prezenţa arogantului translator şi veselia zgomotoasă şi nepăsătoare a actriţei aveau fireşte darul să irite nişte oameni în situaţia lor. Inexplicabil, hm, unde? Unde? Poate că totuşi Ceclan şi Balamela ar fi trebuit să se bucure întâlnind nişte compatrioţi... Poate. Acum ajutat de Hinke, tânărul general explora textul dactilografiat al înregistrării. Nimic, nimic, nimic, şi iarăşi nimic. Schellenberg se şi întreba de unde încăpăţânarea asta absurdă de a continua să creadă că există vreo legătură între actriţă şi deţinuţi?

Îşi aprinse o ţigaretă şi se pregătea să-l concedieze pe specialistul în limbi romanice, când, aproape pe negândite, puse o întrebare de o mare intuiţie:

— *Herr* Hinke! Cum vi se pare limba în care au comunicat aceştia patru?

Savantul îşi potrivi ochelarii. Era complet chel şi aducea a rabin. Dar poate că protecţia lui Seh., căruia îi mai adusese bune servicii, îl ferise de neplăceri de tot felul.

— Nu vă înţeleg întrebarea, domnule general.

— Ca să fiu mai limpede, au vorbit corect româneşte?

— Absolut corect – după umilele mele cunoştinţe. Corect literar, dar nu tocmai politicos, numai că impoliteţea nu implică neapărat incorectitudine lingvistică.

— Absolut de acord. Totuşi, nu te-a frapat nimic, o expresie, un cuvânt, folosite cam alandala, sau de prisos?

— Nu, serios că nu, domnule general... Eu vreau să vă ajut, dar...

— Bine, bine, lasă. Mai citeşte o dată textul, iar eu aduc

cafea şi rachiu.

— Mulţumesc. Ştiţi, nu beau alcool. Nici cafea. Am ulcer, gastrită şi toate bolile de care beneficiază un şoarece de bibliotecă..., un intelectual...

— Am să beau eu şi pentru d-ta! (În gând: Şi eu sunt un intelectual, măgarule!) Te rog să mai revezi textul, cu mare atenţie!

Când generalul reveni, cu ibricul şi băutura – era singur în casă – specialistul zâmbi timid, exact cum îi stă bine unui şoarece de bibliotecă, sau unui şoarece adevărat care, printr-o şansă, a ajuns în graţiile unei pisici.

— Pun pariu că ai depistat în fine ceva! triumfă Schellenberg. Poftim limonadă. O pregătesc după o metodă specială. Lămâie adevărată şi apa de Lenz. Ei, ce e?

— Domnule general, probabil comit o eroare... Aici de fapt nu e nimic incorect. Numai că sună nu ştiu cum. Actriţa zice: „*Totdeauna eram sigură! Azi la veselia enormă zilnică, se adaugă încă una!*"

— Hm! Ce ţi se pare nepotrivit aici?

— Din context nu reiese în ce privinţă era *totdeauna sigură*.

— Dat dacă este continuarea unei convorbiri avute cu acel însoţitor al ei, încă înainte de a intra la prizonieri?

— Nu pot să vă contrazic. Mi-aţi cerut să vă semnalez tot ce mi se pare cumva.

— Şi foarte bine faci. Sunt mulţumit de dumneata, *Herr* Hinke! Mai e ceva de semnalat?

— Minunat acest suc de lămâie! Da, e ceva, cred că absolut fără nici o importanţă. Actriţa se exprimă: „*Totdeauna eram sigură! Azi la veselia enormă, zilnică, se adaugă încă una!*"

— Şi ce ţi se pare anormal?

— Din nou nu văd în ce constă „veselia enormă, zilnică", şi am impresia că un român, un om cultivat, nu s-ar exprima în felul acesta.

— Vrei să spui că fraza e stângaci construită?

— Mai exact, uşor forţată. E o simplă impresie. Nimic mai

mult.

Şeful Amt-ului VI din R.S.H.A. aprinse un nou trabuc, zâmbi, nu se ştie cui, se rezemă comod de spătarul scaunului. În „salonaşul” vilei lui Schellenberg temperatura se menţinea plăcută, era cald şi un parfum discret izvora nu se ştie de unde.

— Dragă *Herr* Hinke, ştii cum facem? Dă un telefon soţiei, spune-i că te reţin la o cină de lucru, – şi să te ierte... şi să mă ierte. Dacă, bineînţeles, eşti de acord.

Cum ar fii putut să nu fie de acord bietul specialist în limbi romanice? El răspunse pe un ton umil:

— Inutil, domnule general. Inutil, telefonul. Martha m-a părăsit, se împlinesc patru luni de atunci. Femeile nu iubesc bărbaţii care nu beau, nu fumează şi nici nu le pocnesc peste mutră, măcar din când în când. A plecat cu un individ care cel puţin de două ori pe săptămână mătură duşumelile cu ea. Dar ce importanţă mai are?

— Regret, Hinke. Sincer regret. N-aş fi vrut să zgândăresc o rană, dar nu ştiu care filozof zicea că atunci când scapi de o femeie, chiar dacă ţi-e nevastă, ori mai ales atunci, trebuie să-ţi freci palmele de bucurie. Şi fără a-i da timp lui Hinke să răspundă, *Brigadenführerul* adăugă: Voi da ordin să ni se aducă de mâncare. Ia să văd... „*Totdeauna eram sigură! Azi la veselia enormă zilnică, se adaugă încă una!*” Ce păcat că nu cunosc limba română, Hinke! Dar mă bizui pe d-ta! Va trebui să luăm lupa!

— Nu sunt detectiv, domnule general. Nu ştiu să folosesc lupa, şi nici revolverul. Am fost găsit inapt chiar şi pentru armată, acum când e atât de mare nevoie...

— Desigur ai înţeles că a folosi lupa e o figură de stil, Hinke. Pur şi simplu vom supune unei analize atente aceste cuvinte ale actriţei.

Aceste cuvinte ale *Planetei Trandafir Negru*, semnalate de către „şoarecele” Hinke, pricinuiseră momente pline de speranţă dar şi de amărăciune lui Sergiu Ceclan. Ele conţineau mesajul TE SALVEZ, or, acest „TE”, acest *singular*, îl împiedeca să-i comunice lui Bala adevăratul scop al *Pla-*

netei Trandafir Negru. (Însă ştiindu-se neîncetat sub observaţie, nu ştia cum ar fi putut-o face!) Balamela habar n-avea că actriţa româncă, angajată să turneze la U.F.A., e una şi aceeaşi persoană a cărui telefon îl avertizase pe Ceclan, la „*Casa de Retragere*”, asupra pericolului iminent şi imediat.

Pe lângă dificultăţile de a transmite lui Balamela acest mesaj al Marielei Simionescu – însă ar fi găsit el în cele din urmă un mijloc care să inducă în eroare „ochii” care pândeau din pereţi – Sergiu Ceclan nu putea să accepte ideea salvării de unul singur! Oare *Planeta Trandafir Negru*, care îl cunoştea atât de bine, izbutise să organizeze o evadare numai pentru el, sacrificându-l pe Bala, sau formularea incompletă a mesajului ei se datora grabei de a găsi un mod de comunicare care să nu atragă atenţia „ochilor” şi „urechilor”?

Sergiu Ceclan, un ins atât de robust, nu putea să uite că plăpândul său prieten Balamela îi salvase în ultima clipă, evadând din „*Casa de Retragere*” într-un moment când el, Ceclan, cu totul epuizat nervos, traversa o stare de permanentă halucinaţie, ca să nu pronunţăm termenul nebunie... Orice s-ar fi întâmplat, pe Ceclan îl lega de Balamela nu numai o mare prietenie, dar acum emu uniţi prin viaţă, prin moarte, prin suferinţe, prin sânge. Ceclan, o ştia prea bine, n-ar fi acceptat să se salveze, lăsându-l acolo pe Bala. Pentru acelaşi motiv nu încercase să se facă nevăzut în cursul celor patru zile de hoinăreală prin Berlin, ci revenise în adâncul pădurii, la organizaţie, unde-l lăsase zălog pe amicul Balamela.

Un tânăr *Unterscharführer* aduse două coşuri pline cu provizii. Cu mare îndemânare, rapid, generalul Schellenberg. sub ochii consternaţi ai specialistului în limbi romanice, aranjă cu propriile sale mâini o cină de vis. Îl pofti cu un gest plin de curtoazie la masă pe Hinke, stăpânindu-şi un surâs, dar un surâs suficient de compătimitor în faţa figurii uluite a savantului lingvist. Ca pentru a atenua acest efect care putea să se transforme în efect negativ,

Brigadenführerul, bun psiholog, observă cu neglijenţă:

— Avem noroc! Observ că astă-seară serviciul administrativ se arată neaşteptat de generos, probabil e la mijloc o confuzie, îşi închipuie că ofer un banchet. Să profităm, deci, de greşala lor, serveşte-te, *Herr* Hinke, şi fără nici un fel de ceremonie!

Lingvistul saliva din plin, fapt care nu-l împiedică să protesteze:

— Eu, ştiţi, seara nu obişnuiesc decât un ceai medicinal şi puţină pâine prăjită, din cauza ulcerului, a gastritei şi a celorlalte boli intelectuale, însă azi, cu îngăduinţa dumneavoastră şi conştient că-mi fac rău, am să gust, din pură lăcomie, din pateuri şi din icre. De multă vreme n-am mai văzut aşa ceva...

— La drept vorbind, nici eu nu mă întâlnesc zilnic cu astfel de delicatese. Te rog, te rog... Brânza e franţuzească, icrele negre ruseşti. Ăia înfulecau icre negre dimineaţa, la amiaz şi seara, sub timpul ţarilor, limba asta cu măsline cred că e limbă de porc bavarez (Schellenberg se gândea la Müller, originar din Bavaria, însă Hinke n-avea cum s-o ştie), muşchiul în aspic ca şi pateurile sunt de-ale noastre, dar cred că se află la înălţime... Bănuiesc, domnule Hinke, că ştii ce este un cifru, sau un cod...

— Evident, domnule general! Am citit şi eu romane de spionaj în tinereţe, e drept, nu prea multe, nu-mi dădea voie tata, care era un om foarte serios, el...

— Să pornim de la premiza, posibil eronată, că acele cuvinte rostite de actriţa Simionescu conţin în realitate altceva decât se vede la prima lectură...

— Dacă vă bizuiţi pe mine, *Brigadeführer*, în dezlegarea unul cod, mă tem să nu comiteţi o mare eroare – sunt un biet naiv în această privinţă, şi în multe altele…

— Nici eu nu sunt un specialist, afirmă cu modestie Schellenberg. Avem noi alţii, experţi de soi, care pot să stoarcă vorbe cu dublu înţeles, şi chiar cu triplu, dintr-o rocă de granit, din bâlbâiala unui bâlbâit, din orice, însă ceva îmi spune că e mai bine ca această conversaţie să rămână între noi... e mai sănătos şi pentru dumneata, şi

pentru mine chiar. Câteva principii elementare de „spargere” a unui cod cunosc şi eu. După ce gustăm câte ceva din ce e pe-aici, te voi ruga să scrii acele cuvinte suspecte, unul după celălalt, fără intervale, fără semne de punctuaţie.

Herr Hinke aşternu pe hârtie:

totdeaunaeramsigurăazilaveseliaenormăzilnicăseadaugăîncăuna.

— Acum, spuse Schellenberg, examinează această *construcţie* şi vezi dacă altfel despărţite cuvintele nu capătă alte sensuri...

— Regret, nu pricep...

— Eu, cum ţi-am spus, nu cunosc limba asta, dar îţi explic metoda. De pildă, desparţi astfel: „totde” – „aun”, „aer” – amsi”... etc. Există nenumărate posibilităţi, dar munca asta aşa e, migăloasă şi plictisitoare.

— Da, m-am lămurit, se învioră lingvistul. Din felul în care aţi propus dumneavoastră „despărţirea construcţiei”, rezultă un singur cuvânt real: „aer”.

— Ei, vezi! Or, eu am făcut despărţirile empiric... Încearcă dumneata.

Timp de vreun ceas, urmărit de Schellenberg care fuma liniştit şi trăgea cu precauţiune câte o picătură de rachiu, *Herr* Hinke încercă nenumărate posibilităţi. Transpirase tot. Se temea să nu înşele încrederea puternicului său protector. În acest interval sună de trei ori telefonul alb – *Brigadeführerul* nu se deranjă – şi, o dată, telefonul negru. Schellenberg luă aparatul, trase firul după el, trecând în încăperea vecină.

— Numărul şase la telefon.

— Misterios ca totdeauna! *Heil Hitler*, prietene drag, Aici e Müller. Te deranjez? Ce faci?

— Nu mă deranjezi! *Heil Hitler*! Nu fac nimic. Meditez.

— A medita, nu e chiar nimic, amice. Bănuiesc că meditezi la eşecul confruntării dintre actriţa aia şi indivizii ăia.

— „Ăia” şi „ăia”! se strâmbă Schellenberg. Dintre domnii Ceclan şi Balamela şi *Frau* Simionescu. Ce e, *Parteigenosse*, te-a lăsat memoria?

— Nu în aşa măsură ca să uit că această idee subtilă îţi

aparţine, şi că n-a dat rezultate. Te-ai convins?

— M-am convins, răspunse rece *Brigadeführerul,* cu paharul de rachiu în mână.

Müller zise:

— Acum dau frâu liber băieţilor mei!

— *Obergruppenführer*, mă uimeşti! Sau te prefaci că nu pricepi nimica?! Dulăii tăi se vor juca iarăşi cu fierul roşu şi cu instrumentele de smuls unghii şi limbi – şi ce vom câştiga? – nu vor scoate nimic de la subiecţi, cum n-au scos nici data trecută, în schimb poate îi vor omorî, sau îi vor aduce în aşa hal că nu vor putea face figură onorabilă la proces. Sau te pomeneşti că nu ştii nimic de proces.

— Bun! Ştiu. Ce e cu procesul?

— Păi dacă ştii – ştii că vor fi aduşi martori, contramartori şi contra-contramartori…

— Prietene, sunt prea bătrân şi hârşit ca să mă mai amuze jocurile de cuvinte. Foloseşte-te de ele la salonul Kitty, sau unde doreşti. Vorbeşte clar, că mai am şi altele pe cap.

— Ştii bine, Müller, că un complot împotriva *Führerului* sau chiar a siguranţei Reichului nu poate fi purtat doar pe umerii a doi amărâţi cum sunt Ceclan şi Balamela – blestemat nume! Procesul va întoarce cu fundul în sus toată lada cu gunoi şi astfel vom descoperi cine sunt şi ceilalţi implicaţi în această acţiune pe care o dezavuăm din toată inima amândoi. Moartea prizonierilor. români nu înseamnă nimic câtă vreme rămân ceilalţi... Dragii noştri prizonieri trebuie să rămână în viaţă, şi chiar să fie în formă.

— Acum câtva timp opinai că nu există nici un fel de complot.

— Mi-am schimbat părerea, răspunse sec şi aproape dur Schellenberg. Dumitale nu ţi s-a întâmplat să-ţi schimbi părerile? Oare prin anul... ia să ne amintim în care an, nu-i arestai laolaltă pe comunişti şi pe nazişti?[11]

— Să lăsăm asta, făcu Müller. Chestia e cunoscută şi clasată.

— Bun. S-o lăsăm. Pe scurt, dacă *Führerul* ne spune că

[11] Fapt autentic. (n.a.)

există un complot, trebuie să fim convinşi de asta.

— Perfect. Aşa mai vii de-acasă. Şi ce faci acuma? Tragi la măsea de unul singur?

— De ce eşti indiscret, *Parteigenosse*? De ce neapărat de unul singur? Ce, sunt supus austriac?

— Cum adică supus austriac? La cel faci aluzie?[12]

— La nimic. E o vorbă, aşa...

— Ştiam că nu eşti singur, *Parteigenosse*... Te-am sunat şi la telefonul particular, şi n-ai răspuns. Niciodată nu răspunzi la telefonul alb, când nu eşti singur. Bun, bun, îţi doresc o noapte rodnică, tinere, dar să nu bei prea multe şi amestecate, că te cam... Şi, era să uit, în principiu, ce să fac eu cu prizonierii mei – cu prizonierii noştri vreau să zic – până la proces? Ce-mi sugerezi?

— Ei lasă, eşti prea amabil că-mi ceri părerea. Doar ştii – procesul va avea loc de îndată ce înfăţişarea lor va deveni cât de cât agreabilă.

— Va trebui să aşteptăm mult şi bine până ce or să arate ca doi Don Juani!

— Eşti pus pe glume! În orice caz, noi doi, şi nu numai noi, vom primi instrucţiunile necesare – dar mai curând va trebui să dovedim iniţiativă personală, cred – în legătură cu strângerea martorilor, contra-martorilor şi contra-contramartorilor, scuză-mă că mă repet, dar ştii foarte bine că am dreptate. Ne aşteaptă o muncă, nu glumă. Până atunci, părerea mea este să-i lăsăm pe subiecţi să guste din lapte şi miere, fără să ne zgârcim, iar ca o simplă încercare, ca un divertisment, poate că n-ar strica să le trimitem vreo două dintre fetele noastre bine verificate şi instruite. După câte am aflat, indivizii n-au fost schingiuiţi chiar prin toate părţile. Doar ştii prea bine că de multe ori o femeiuşcă isteaţă realizează mai mult decât un batalion de cretini înarmaţi cu ciomege. Eh, noapte bună, *mon vieux*... Ba nu, stai puţin, mai am şi un post-scriptum: nu mai trimite la prizonierii noştri semidocţi de teapa acelui Nortdall!

---

[12] Führerul, după cum se ştie, era de origine austriacă, fapt ce i-a creat iniţial importante dificultăţi.

— Nimic, domnule general, raportă palid şi obosit intelectualul Hinke. Deşi cunoştea firea liniştită a lui Schellenberg, se temea, grozav se temea ca generalul să nu se răstească la el. Când colo, *Brigadeführerul* pe care, din motive nu suficient de limpezi, discuţia cu Müller îl înviorase, îi spuse calm că nu trebuie să se descurajeze şi că orice carte trebuie jucată până la capăt. Lui Schellenberg îi plăcuse şi trucul, minor de altfel, cu telefoanele. Müller, şeful *Gestapoului*, era departe de a fi un ramolit şi un imbecil, aşa cum se exprimase Schellenberg în discuţia cu Mariela Simionescu, şi chiar cu alte ocazii, ci un om de temut. Posibilitatea de a angaja un duel cu adversari puternici te scoate din amorţeală şi rutină.

— Păcat, i se adresă generalul domnului Hinke, că nu bei nimic. Un strop de ceva ţi-ar mai da putere şi poate chiar inspiraţie.

Lingvistul clătină din cap a acceptare.

— Astăzi, şi aşa, am făcut-o lată… icre, brânză fermentată, plăcintă, cegă… Am să iau deci, cu îngăduinţa dumneavoastră, şi un pahar cu vin.

— Te rog! Eu rămân pe „tării”, spuse generalul.

— Vă rog? se miră Hinke.

— Pe băuturi tari. Iar pentru dumneata, iată un excelent vin alb ţărănesc, cinstit… Ai încercat să citeşti acea construcţie invers?

— Invers? Nu mi-a trecut prin cap.

— E o metodă puerilă, o folosesc şi şcolarii pentru „secretele” lor, dar… Încearcă!

— „Anuăcnâăguadeas… silabisi cu dificultate lingvistul. Nu, nici aşa nu iese nimic.

— Prea bine, vorbi Schellenberg, la fel de senin, m-am înşelat, dar cine nu se înşală? Numai cine nu încearcă. Voi rămâne cu amintirea plăcută a acestui supeu în compania unui om erudit… să ciocnim!

— Onoarea e de partea mea, domnule general, dar îmi pare rău că…

— Mai am o idee, cred că e ultima. Încearcă aşa. Ia prima literă a fiecărui cuvânt şi aşterne-le una după alta. La fel cu

a doua literă a fiecărui cuvânt, cu a treia...

N-a fost nevoie nici de a treia, nici de a doua.. Savantul Hinke scoase un icnet care la el echivala cu un răcnet de triumf şi flutură sub ochii generalului foaia de hârtie pe care aşternuse şirul de majuscule:

TESALVEZSAIU

— Sunt primele litere ale fiecărui cuvânt, domnule general!

— Şi cum se traduce acest hilar „tesalvezsaiu”?

— Nicicum. Însă dacă facem despărţiturile cuvenite – aşa cum m-aţi învăţat, iese: „te salvez saiu”! Şi savantul traduse în nemţeşte echivalentul lui „te salvez”.

Schellenberg îşi stăpâni o ciudată emoţie. Iată că izbutise! Acolo unde Müller, fără îndoială, dăduse greş! Întrebă:

— Dar cum rămâne cu „saiu”?

— Nu ştiu. Nu se leagă. N-are nici un sens după opinia mea.

— Nu se leagă de fraza următoare: „Prietenii mei germani! ”şi aşa mai departe?

— Nu, în nici un fel – am verificat folosind metoda dumneavoastră.

— Nu e a mea, aş, de unde, dădu din mână Schellenberg. Prin urmare, să admitem că „saiu” e doar un fel de umplutură... Posibil...

Savantul lingvist Hinke plecă, după ce promise că va fi mut ca mormântul în legătură cu cele petrecute în acea seară. Schellenberg îi oferise un concediu de o lună, oriunde ar dori, ca şi o importantă sumă de bani. Hinke refuzase – ce să facă el cu banii? Ceruse în schimb ca influentul general să intervină pe lângă Biblioteca Fundaţiei Kreig, pentru a avea acces la un anumit fond de cărţi care, din motive necunoscute, era ţinut la stocul secret, inaccesibil.

Schellenberg fuma în faţa ferestrei deschise întrebându-

se în ce măsură acest om ar fi fost în stare să-şi ţină gura dacă era luat tare la întrebări – şi în ce măsură ar fi util ca el să dispară pentru totdeauna chiar în acea noapte. „Raţionez ca Müller, sau ca ultimul ciomăgar al *Gestapoului*! se mustră şeful informaţiilor politice din R.S.H.A. Nu va vorbi fiindcă e prea umil şi nimeni nu-l bagă în seamă. Cât priveşte cărţile de care are nevoie, le voi procura eu personal. E un om folositor... cine şi-ar fi închipuit că limba română îmi va cauza atâtea încurcături?!, că de aş fi ştiut dinainte, aş fi învăţat-o! Fără discuţie, în privinţa asta sunt mai prejos decât unii indivizi mărunţi, de teapa răposatului Knochen sau a imbecilului Lohausen...”

Generalul căscă lung, murmură de câteva ori: „te salvez... te salvez...”

Dar dacă aceste cuvinte *se alcătuiseră* din pură întâmplare?

Greu de admis! Dar ce legătură poate fi între actriţă şi cei doi prizonieri? Face şi ea parte din complot? Există într-adevăr un complot? Şi cum poate o femeie singură, chiar şi foarte frumoasă, să scoată dintr-o adevărată fortăreaţă doi prizonieri – sau un prizonier, – *Brigandeführerul* remarcase, evident, *singularul*. În realitate nu e singură, îşi continuă gândurile tânărul general. Ce rol joacă strident chipeşul şi elegantul „translator” care o însoţeşte? Amant? Soţ – în secret? Complice? Dar dacă există totuşi un complot? Oricum, nu eu voi fi acela care-i voi servi pe tavă lui Müller surprinzătorul „TE SALVEZ”. Îl păstrez *pentru mine*, îl ascund, cum ascunde un cartofor iscusit aşii. Ţinând seama de viitorul tulbure, descoperirea făcută de Herr Flinke, cel suferind de toate bolile lumii, se poate dovedi neaşteptat de preţioasă...

Nu reuşea să adoarmă. Cu toată vârsta sa tânără, 33 sau 34 de ani, când somnul e încă temeinic şi sănătos, generalul Walter Schellenberg de îndată ce se instală în patul larg, singur, fu cuprins de gânduri *întretăiate*. În acea noapte prinse contur marele său plan de a-l compromite pe şeful *Gestapoului*, temutul Heinrich Müller...

În una din zilele următoare şoferul Marielei Simionescu, noua vedetă de la U.F.A., a fost înlocuit. Noul şofer, bărbat la patruzeci de ani, cu bărbie de piatră, părea un ins dur şi tăcut. Abia catadixi să explice cum că şoferul celălalt făcuse o pneumonie. Dar pe parcurs dovedi că aparenţele înşeală, că nu e chiar foarte tăcut. După ce porni aparatul de radio de la bord (vechea precauţiune), îi destăinui că, la *Gestapo*, mesajul *Planetei Trandafir Negru* către cei doi prizonieri români fusese descifrat.

Cum e şi firesc, Mariela Simionescu rămase nedumerită, dar „şoferul”, conducând cu precauţiune, o informă că *Obergruppenführerul* Müller, convins de nevinovăţia celor doi români, domnii Ceclan şi Balamela, consideră că s-ar face un act de dreptate dacă aceştia ar scăpa cu viaţă – la ce bun atâta sânge vărsat inutil?! – numai că lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, există unii, puternici, care se opun… Totuşi prizonierii ar putea să fie eliberaţi pe cale *neoficială*, generalul Müller şi-ar da în acest sens concursul, din umbră, bineînţeles. Are *Frau* Simionescu vreo idee interesantă ce ar duce la eliberarea celor doi români?

„Şoferul” folosi toată elocinţa necesară, iar *Planeta Trandafir Negru* avu toate rezervele necesare. Acceptă în cele din urmă să mediteze o zi-două, după care îi făcu agentului exact aceeaşi „*sugestie*” pe care i-o transmisese şi „peruchierului”.

Falsul şofer, omul lui Müller, o depuse pe actriţă la studio, după care traversă în goană Berlinul şi ceru o audienţă urgentă la… şeful Amt-ului VI din R.S.H.A., Walter Schellenberg.

„Translatorul” Cornea-Hoc surâse, nici cu amărăciune, nici cu deosebit optimism; surâse aproape indiferent.

— Ne aflăm între două tăişuri, Mariela… Dar poate că e mai bine aşa, două tăişuri, uneori, se anihilează, pe când numai unul…

— Eu sunt optimistă, Marian… (se obişnuise să folosească acest nume). Nu degeaba sunt eroina principală într-un film intitulat ÎNVINGĂTORII! Ce ironie! Sper că vei purta

uniforma de ofiţer german cu aceeaşi dezinvoltură pe care ai afişat-o când ne-am întâlnit prima dată la „*Casa de Retragere*”!

— Port cu dezinvoltură orice fel de uniformă... chiar şi „uniformă” de îngeraş, dacă va fi cazul, şi mă tem că va fi curând, curând.

— Nu-mi place că te lamentezi, Marian. Ţi-ai vârât capul în ştreang de bună voie.

— Cine se lamentează, Mariela?! Cânt! N-auzi cât de frumos cânt?

— Aud, zâmbi *Planeta Trandafir Negru*. Astă-seară mă întâlnesc iarăşi cu Wilhelm...

— Spune-i Willy. E mai gingaş, îl cucereşti mai iute.

— L-am cucerit. Dar trebuie să-l cuceresc *de tot*. Cum să procedez?

Maximilian Cornea – Marian Hoc – se înveseli:

— Eu trebuie să te învăţ cum se cucereşte *de tot* un bărbat?!

55.

La mijloc trona, ţeapăn ca un piron împuşcat în beton, comandantul Regimentului 7 de vânători de paraşutişti, colonelul Tiebler.

Toate decoraţiile posibile, şi chiar imposibile, îi împodobeau pieptul, şi fiind lat acesta, încăpeau destule, de la distincţiile pe care i le înmânase însuşi „Vulpea Deşertului” după campania din Africa, terminată lamentabil după venirea micuţului Montgomery la comanda „Şobolanilor deşertului”, până la Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier cu diamante.

Comandantul Tiebler era, după cum ştim, preşedintele acelui Tribunal Militar sau al acelei Curţi Marţiale – ce contează terminologia, de altfel, nici ei, nemţii, nu se pu-

seseră de acord în această privinţă – în faţa căreia urmau să compară Ceclan, Balamela şi acoliţii lor. Fiindcă, aşa cum prezisese Schellenberg, fuseseră descoperiţi martori, contra-martori şi acoliţi.

Pentru a-şi sublinia demnitatea şi calitatea de preşedinte, colonelul îşi atârnase pe nas *pince-nez*-ul, iar în faţa lui trona un vraf impunător de dosare, mape, documente, şi un şir de stilouri şi creioane bine ascuţite, de care nu se folosi măcar o singură dată în timpul procesului. Tiebler, militar bătrân, era conştient de rolul său strict decorativ – dar ce putea să facă?!

În dreapta preşedintelui ocupase loc Maria Weitsch, celebra aviatoare de încercare, în uniformă de astă dată şi purtând deasupra dulcilor proeminenţe cauzate de sânii ei, tot dulci, o groază de distincţii. Această fată făcuse, printre altele, experienţe de zbor extrem de periculoase cu aparate prevăzute pe aripi cu un fel de foarfeci automate ce aveau scopul de a tăia cablurile baloanelor captive care în timpul „Bătăliei Angliei” apărau – e un fel de a zice –, capitala Marii Britanii. Aviatoarea era frumoasă chiar şi în uniforma ei bine croită, fapt care, totuşi, nu constituia o deosebită consolare pentru Ceclan, Balamela şi ceilalţi.

Fiindcă existau şi „ceilalţi”!

Lângă Maria Weitsch stătea tot un pilot, tot un erou al Reichului, Gustav Severloh, „marele vânător” al *Luftwaffei*, care doborâse peste 25 de avioane inamice (de nu se va fi exagerat cumva), fiind apoi oprit de către *Reichsmarschall*-ul Hermann Goering să mai participe efectiv la operaţiuni de luptă pentru a nu-si risca pielea de om-legendă.

În stânga lui Tiebler se instalase alt pilot, cu faţa subţiratecă. mutrişoara ascuţită, şi nasul şi mai ascuţit, de ţi-ai fi putut cârpi obielele cu el, numai să-i fi dat un orificiu, ca la ace. Zburătorul acesta nu căpătase faimă de erou al Reichului, deşi era colonel. Ceclan şi Balamela îi recunoscură, ce e drept, fără deosebită plăcere, pe comandantul, pe noul comandant, al aerodromului *Tx-X*, von der Röhrs. Fusese chemat tocmai din România!

Ceclan şi Balamela nu bănuiau însă că, tot pe banca

acuzaţilor, la o anumită distanţă faţă de ei, omul cu faţa prematur îmbătrânită, în uniformă de simplu ostaş al unui detaşament disciplinar, nu era altul decât fostul colonel Kellge, fostul comandant al aerodromului *Tx-X* adus de şi mai departe – se poate zice că din Infern!

Din Tribunalul Militar mai făceau parte câţiva ofiţeri superiori, unul mai preocupat decât altul nu de desfăşurarea procesului, ci de marele efort de a-şi compune o mutră cât mai severă, importantă, *necesară*, ceea ce, trebuie să recunoaştem, le reuşea destul de bine.

Izolat de judecători, în dreapta, se instalase un maior tânăr din trupele de tancuri, cu două cicatrici fotogenice, pe faţa lui şi mai fotogenică de comandant al unei unităţi de *panzere*, şi cu o expresie de desăvârşită plictiseală, de parcă aceste momente când era nevoit *să nu se afle* sub turela grea a tancului constituiau pentru el un veritabil supliciu.

Acesta era procurorul.

Tot izolat, în stânga, şedea un maior purtând însemnele Regimentului 7, care-şi făcea de lucru răsfoind un tom gros cu copertă neagră, un bărbat între două vârste, iar volumul din mâinile sale nu era o culegere de legi şi decrete, sau *Codul Penal* sau *cinemaiştiece*, nu. Aţi ghicit, era *Biblia*. Şi, tot aţi ghicit, acesta era avocatul. Mai corect spus, în această situaţie, apărătorul,

În două colţuri ale sălii, pe podiumuri înalte, o mitralieră *Spandau*, şi o mitralieră *Thomson*, englezească, aveau ţevile îndreptate către şirul acuzaţilor. În spatele acestor scule se găseau, fireşte, mitralierii, nişte ostaşi de elită desigur. Deşi de elită, dacă unul din ei, sau ambii, şi-ar fi pierdut brusc minţile, ar fi putut rade în câteva clipe întreaga sală. Cauza pentru care mitralierele erau de calibre şi de fabricaţii diferite rămâne un mister pe care autorul acestor pagini îl cercetează şi azi.

Să trecem, în fine, la acuzaţi.

Şirul acuzaţilor – fiecare din ei stătea pe câte un scaun metalic cazon, fără spătar, la doi metri distanţă unul de celălalt, pesemne ca să nu-şi poată şopti la... teza de

istorie. Zece persoane, cu înfăţişări şi ranguri diferite, alcătuiau acest şir, fiind aşezate nu în ordine alfabetică, sau după grad, ci prin forţa unui principiu de asemenea enigmatic.

Şirul de învinuiţi îl deschidea Silviu Balamela, urma un general-maior din infanterie, apoi Sergiu Ceclan, apoi un soldat (fostul comandant Kellge). un *Hauptmann* foarte tânăr, un civil, un alt civil, un căpitan şi încă un căpitan, şi în fine un general de Stat Maior.

Trebuie să menţionăm de asemenea existenţa unei sumedenii de martori, contra-martori şi contra-contramartori, pentru a-l cita pe subtilul Schellenberg, însă aceştia se aflau într-o altă sală, în preajmă, la dispoziţia Tribunalului, urmând să fie audiaţi la timpul cuvenit, măcinându-şi plictiseala aşteptării bând cafea, ronţăind biscuiţi săraţi şi servindu-se, mai pe faţă. mai pe furiş, cu şnapsuri.

Autorul ar comite o eroare gravă trecând cu vederea prezenţa unui personaj, care nu era nici martor, nici inculpat, nici membru al acelui Tribunal Militar, dar de ar fi să-l încadrăm în vreo categorie, ar fi categoria acuzatorilor: *Führerul* Adolf Hitler.

Nu se deplasase dumnealui personal pentru a asista la procesul unui mărunţel complot împotriva sa, ci-şi trimisese fotografia, de vreo doi metri pe unu, ţintuită pe perete, în spatele Curţii. De fapt, o impoliteţe! Toţi aceşti judecători şi juraţi stăteau cu spatele către *Führerul* lor! Se poate?

Aşteptând deschiderea „lucrărilor”. Sergiu Ceclan studiase, în treacăt, trăsăturile acestui om. Nu părea să fie, neapărat, figura unui ins hain, cum se trăncănea atâta pe seama lui! E adevărat că un retuşor abil putea să facă zână din crocodil, în orice caz, aşa cum arăta în poza aia, Hitler părea adâncit în reverii poate chiar duioase, iar mustaţa lui nu simboliza isteria, ci mai curând o bonomie bunicească – de-mi este permis să mă exprim astfel.

Colonelul Tiebler se ridică. Întreg Tribunalul se ridică. Întreaga asistenţă se ridică. Comandantul Tiebler se întoarce cu faţa către portretul *Führerului*. Întregul complet de judecată se întoarse cu faţa către portretul lui Hitler.

Tiebler rosti solemn:

„Jur înaintea lui Dumnezeu să mă supun în totul lui Adolf Hitler, *Führer* al Reichului şi al poporului german, conducător suprem al Wehrmachtului: îmi iau angajamentul ca ostaş curajos să respect întotdeauna acest jurământ, chiar cu preţul vieţii mele!”

Acest jurământ era cu totul inutil în cazul de faţă! El fusese rostit de membrii Reichswehrului. după moartea mareşalului Hindenburg, când Hitler prelua întreaga succesiune. Dar trebuia spectacol – sau nu trebuia? Trebuia.

După jurământ, colonelul Tiebler prezentă, ce e drept extrem de vag, obiectul procesului, apoi se trecu la identificarea acuzaţilor.

Maiorul de tancuri cu mutră plictisită care juca rolul de procuror luă cuvântul.

— Acuzat *Zilvio Palamela*! Ridică-te! Vino acolo!

„Acolo” era un podium de cel mult un metru pătrat suprafaţă şi de vreo treizeci de centimetri înălţime. Fusese pesemne înjghebat în grabă, mirosea a lemn umed, a pădure, era proaspăt geluit, nevopsit, nelăcuit şi ne... *numaiştiuce*. Când bietul Balamela ajunse pe podium se aprinseră undeva trei reflectoare, şi trei raze subţiri, aurii, se fixară pe figura lui. Fiind scund, oamenii care mânuiau reflectoarele trebuiră să schimbe uşor unghiul de lumină. De mi-aş permite să fac o comparaţie, aş spune că faţa mică a lui Balamela era ca un avion inamic prins în plasa proiectoarelor, sub focul câtorva baterii, fără putinţă de scăpare.

Procurorul: Pe cine cunoşti dintre persoanele de faţă?

Bala (neaşteptat de calm): Poftim?

Pr.: Pe cine cunoşti dintre persoanele de faţă? Ce, ai uitat limba germană! Instructorii de la centrul vostru de spionaj nu-şi cunoşteau meseria?

Bala: Vorbiţi despre lucruri care mă depăşesc. Limba germană n-am vorbit-o niciodată la perfecţie!

Pr.: Nu te lungi! Pe cine cunoşti dintre persoanele de faţă?

Bala: Scuzaţi-mă, nu disting absolut nimic, aceste

proiectoare mă orbesc pur şi simplu! Nu pot fi stinse? Nu mă zăriţi fără ele?

Pr.: Nu pot fi stinse! Te vei obişnui imediat, tăria lor a fost astfel calculată de către specialişti ca să nu orbească pe nimeni. Nu mă obliga să repet întrebarea! Îţi dau voie să priveşti către inculpaţi.

Bala: Îl recunosc pe Sergiu Ceclan, prietenul meu.

Pr.: Mărgineşte-te să răspunzi la întrebări, şi atât. Pe altcineva?

Bala: Dintre inculpaţi, pe nimeni. Dar dintre domnii care alcătuiesc Curtea, îl recunosc pe *Herr* colonel.

Pr.: Pe care?

Bala: Pe acela.

Pr.: Pe care, pe acela?

Bala: Păi dacă nu-mi daţi voie să-l arăt cu degetul, n-am cum să-l indic!

Pr.: Îţi dau voie: indică-l!

Arătătorul lui Bala ţintui fruntea îngustă a lui von der Röhrs.

Pr.: Cu ce ocazie v-aţi văzut?

Bala: Ne-am întâlnit în curtea aerodromului de unde am fost îmbarcaţi forţat pentru Germania. Era să ne împuşte...

Pr.: Să-mi răspunzi numai la întrebări, ai înţeles?

Preşedintele Tiebler: Ca ofiţer – ca fost ofiţer – ar trebui să ştii că termenul „curtea” aerodromului nu e cel adecvat!

Bala: Se prea poate, dar altul nu-mi vine în minte.

Apărătorul (cu *Biblia* în mână): E un amănunt neesenţial, dacă-mi permiteţi să observ, *Herr* comandant.

Pr.: Nu există nici un fel de regulă de desfăşurare a acestui proces atât de important? Ia cuvântul *cine vrea*?

Tiebler (tăios): Fiind vorba de un proces excepţional, vom trece peste formalităţi inutile. Clar? Suntem militari, iar nu jurişti de cabinet şi important e în primul rând să iasă la lumină întreg adevărul. Şi apoi, pe tot timpul procesului, eu nu sunt *Herr* comandant, ci domnul preşedinte! Clar?

Apărătorul: Vă cer scuze, domnule preşedinte.

Procurorul: Acuzat! Ştii ce rişti în caz că nu spui întregul adevăr?

Bala: Am riscat atât de mult, încât nu-mi mai pasă de nimic.

Pr.: Rog ca grefierul să treacă în procesul verbal aceste cuvinte care vorbesc de la sine: „Am riscat atât de mult”...”

Tiebler: Se aprobă!

Pr.: Pe cine mai cunoşti?

Bala: Dintre acuzaţi, pe nimeni. Din onorata Curte, o recunosc pe doamna Maria şi nu mai ştiu cum...

Pr.: Îţi atrag atenţia să te exprimi cuviincios!

Bala: Am toată stima faţă de doamna Maria şi nu mai ştiu cum – dar ce să fac dacă i-am uitat celălalt nume?! În ultima vreme am fost de prea multe ori izbit în cap, nu e de mirare că mă lasă memoria...

Pr.: Treci la obiect, acuzat!

Bala: Trec la obiect. Obiectul e doamna Maria şi nu mai ştiu cum, în fine, doamna aviatoare. De asemenea îl cunosc pe domnul pilot (arătătorul îndreptat către Gustav Severloh) şi pe domnul preşedinte al acestui tribunal. Dumnealor ne-au făcut deosebita onoare de a ne face vizite în timpul detenţiunii. Doamna Maria ne-a adus ciocolată şi parfum, domnul pilot Severloh ne-a adus cafea şi... în sfârşit, cred că nu se cuvine să spun ce ne-a adus, iar domnul comandant Tiebler ne-a adus asigurarea că vom fi judecaţi de către un tribunal onest, fapt care ne-a liniştit pe deplin.

Pr.: Nu-mi dau seama dacă acuzatul *Palamela* e redus mintal, sau îşi bate joc de noi...

Apărătorul: Dacă e redus mintal, cum poate fi acuzat de complot?

Tiebler: Linişte! Se suspendă şedinţa!

(După aproximativ treizeci de minute)

Tiebler: Atrag atenţia că ne aflăm într-o sală de dezbateri, în incinta unei unităţi militare de elită. Cer să se renunţe la vorbe de prisos! Are cuvântul acuzarea.

Pr.: Cer ca acuzatul *Palamela*, şi acuzaţii în general, să considere cu maximă seriozitate situaţia lor. În temeiul legilor excepţionale din 28 februarie 1933, pentru apărarea poporului şi statului, a Decretului din 1 martie ’33, ce

pedepseşte instigarea la luptă armată împotriva statului şi incitare la grevă generală, a decretelor ce stabilesc regimul celor ce complotează împotriva *Führerului* şi Reichului, acuzaţii sunt pasibili de pedeapsa capitală prin împuşcare, decapitare, sau spânzurătoare. Acuzaţii să ţină cont de acest amănunt! Acuzat *Palamela*, recunoşti că...

Exact în acest moment un *flash* orbitor izbucni de undeva din apropiere, orbindu-l şi mai tare pe Balamela. Hait!, a devenit nemuritor, gândi Ceclan, poate chiar cu invidie. Într-adevăr, profilul firav al lui Silviu Balamela avea să apară, cam retuşat, în principalele ziare germane şi chiar în unele gazete din străinătate, purtând pe dedesubt, sau pe de lături, explicaţii pline de humor involuntar, precum: „Unul dintre importanţii conducători ai *putch*-ului organizat de anglo-americani împotriva *Führerului* nostru mult iubit. Poliţia noastră, cea mai bună din lume, veghează. *Gestapoul*, instrument al dreptăţii... Întreaga naţiune, întreaga lume, ca un singur om, ca o singură voce, cere pedeapsa radicală, pentru ca...” etc.

Procesul fiind o formalitate, verdictul era dat dinainte. După ce trecură prin interogatoriul acuzării toţi inculpaţii, continuând cu Ceclan şi terminând cu generalul de Stat Major Holmann, Curtea Marţială făcu o pauză, fiind tocmai momentul când se serveau cafelele şi dulciurile.

Escortaţi de nişte grenadieri care cu deştiu’ mic ar fi putut scoate din funcţie chiar şi un elefant matur, inculpaţii fură duşi şi ei într-o săliţă, unde fetişcane dulciţe precum mierea de aprilie le serviră şi lor câte ceva sumar. Adică, surogat de cafea şi pişcoturi pe care cu greu le-ai fi putut zdrobi pe nicovală. Doar nişte măsele de pirat le-ar fi putut veni de hac.

Ce reieşea din interogatorii?

Că – admiţând onestitatea inculpaţilor, însă cum pot fi oneşti nişte inculpaţi? – Sergiu Ceclan se cunoştea cu Balamela, ba chiar erau prieteni, generalul Holmann se cunoştea cu celălalt general acuzat – Bürger (toţi generalii se cunosc între ei, normal!), iar în rest nimeni nu cunoştea

şi nu luase vreodată contact cu nimeni.

Maiorul cel plictisit, care îndeplinea funcţia de acuzator, respinsese aceste afirmaţii absurde, aşa cum ai respinge nişte mingi de ping-pong când joci cu un cârpaci, iar tu eşti maestru – urmase pauza cu dulciuri şi cafele, iar după pauză, după dulciuri, după cafele, veni rândul martorilor.

Martorul I.N., din Predeal, România, se înfăţişă însoţit de translator. El afirmă, sub prestare de jurământ, că în calitate de chelnăr-şef de sală, îi servise în dese rânduri cu băuturi şi gustări copioase pe Sergiu Ceclan şi fostul colonel Kellge, pe care îi recunoştea, aici, de faţă.

Martorul Willi K. spuse că, în calitate de şef al vinurilor, la marele restaurant *Lady* din Berlin, luase comanda, între fripturi, pentru aceştia trei care sporovăiau cam pe şoptite – suspect! – şi-i arătă şi el cu arătătorul – cu ce altceva? – pe Ceclan, generalul Holmann şi generalul Bürger.

Alţi vreo cincisprezece martori stabiliră fără dubii că toţi cei zece acuzaţi se întâlniseră în diferite ocazii şi în diferite locuri, chiar şi prin cimitire (unde fără îndoială aveau să se revadă curând).

Procurorul: Acuzat Ceclan! Recunoşti că ai făcut parte în anul ’42 din *Long Range Desert Group*, şi că în fruntea unui comando alcătuit din 120 de oameni, îmbarcaţi pe şapte *Bren Carriers*, ai incendiat o coloană blindată a Regimentului 7?

Ceclan: Ia mai termină cu prostiile!

Pr.: Răspunde la întrebare!

Ceclan: Nu mai răspund la nimic.

Urmă un alt şir de martori care *certificau* cu toţii că inculpaţii se cunosc între ei şi că se întâlneau periodic, în corpore, sau câte doi, trei, în felurite puncte şi împrejurări. Oamenii vorbeau mult, anapoda, cu un aer buimac. Procurorul cel plictisit, fără a-şi masca prin nimic plictiseala îşi permise să-şi înăbuşe trei sau patru căscături, şi o făcu cu atâta pricepere că nimănui dintre cei prezenţi nu-i scăpă – ceru destul de convingător totuşi, cu toată plictiseala sa, pedeapsa capitală, una dintre cele mai dezonorante: securea, şi radierea, sau cam aşa ceva, a ofiţerilor germani

din fişele glorioase ale Wehrmachtului, şi înscrierea lor pe listele de hulă, unde aveau să rămână pentru posteritate în arhive. (În care arhive?!)

Aviatoarea de încercare Maria Weitsch ceru să vorbească. Era, probabil, împotriva uzanţelor, dar ea, având învestitura de reprezentantă a lui Goering în acest proces, primi aprobarea de a lua cuvântul. Şi-l luă. Se ridică încet de pe scaunul îngust, înălţând deasupra mesei trupul ei zvelt, înalt, puternic, şi totuşi cât se poate de feminin.

Frumoasa zburătoare afirmă cu glasul ei plăcut că este credincioasă cu trup (?!) şi suflet *Führerului* şi gloriei milenare a Reichului. (A cărui Reich „milenar”?) Repetă că ea nu se teme de nimic. Spuse că inamicii Reichului şi ai *Führerului* trebuie înlăturaţi fără cruţare, dar, – dar – acest proces i se pare oarecum pripit, oarecum nepregătit. Ea, ca pilot, ştie că, înainte de decolare, pe orice fel de tip de aparat s-ar afla, cere o verificare severă a tuturor dispozitivelor, mecanismelor etc. Dar ce e cu procesul? Ce fel de proces e acesta? După câte cunoaşte ea, nici un jurist de profesie nu ia parte la proces. E ca şi cum un avion ar decola fără indicator de viraj, fără altimetru, dacă nu şi mai rău: fără motor! Militarii germani care au complotat – după cum se afirmă – trebuiesc pedepsiţi exemplar, cu toate că şi probele aduse împotriva lor sunt neconcludente. Că s-au întâlnit şi au băut prin cârciumi? Cine nu bea? Din păcate, trag zdravăn la măsea chiar şi piloţii *Luftwaffei*...

Comandantul Tiebler se foia pe scaunul său de preşedinte. Sperase să termine cu această formalitate în cel mult două ceasuri şi iată că acum... Şi totuşi nu îndrăznea s-o întrerupă pe aviatoarea Weitsch, favorita lui Goering. Aceasta, cu un gest de prinţesă, ceru să i se servească un pahar cu apă după care continuă să vorbească. Afirmă că neconcludente sunt şi probele administrate împotriva „complotiştilor” români. Aceştia pretind că au fost aduşi cu forţa pe teritoriul german – răpiţi! E cu putinţă aşa ceva? E onorabil? Oare nu în competenţa autorităţilor româneşti – această ţară, România, fiind una din aliatele Germaniei – stă judecarea şi condamnarea lor?

Tăcerea ce urmă după această întrebare, pusă pe un ton patetic, fu întreruptă doar de tusea uscată, scârţâită a unuia dintre „juraţi”. Colonelul Tiebler îl înjura în gând pe *Reichsmarschall*-ul Hermann Goering: oare ce va fi fost în capul său buhăit de a trimis-o aici pe această gâscă sentimentală? Maiorul de tancuri, procurorul era mai plictisit ca oricând. Atâta vorbărie pentru nimic! Că doar se ştie dinainte verdictul...

Nici eroului-aviator Severloh, cel care repurtase atâtea victorii, şi el un favorit al lui Goering, nu i se putea refuza intervenţia.

El vorbea extrem de rar, părând a calcula fiecare cuvânt. Dacă în timpul luptelor aeriene ar fi luat virajele cu tot atâta încetineală, desigur ar fi fost doborât de la prima „ieşire”. El începu prin a spune că îi iubeşte şi îi stimează, din principiu, pe colegii săi piloţii, fie amici, fie inamici – şi îl fixă îndelung pe Ceclan; acesta mulţumi printr-o uşoară înclinare a capului. Severloh zise apoi că îşi riscase viaţa – şi dădu o cifră – de atâtea ori, luptându-se cu inamicii. În timpul asprelor încleştări nu-i urâse nici un moment pe inamici, aşa cum doi boxeri care se bat aprig pentru victorie, în principiu, nu trebuie să se urască. Lupta aeriană e ca un sport. *Lupta aeriană te purifică*, îţi dă o strictă obligativitate la cinste...

Aproape nimeni din sală nu înţelese sensul acestor cuvinte. Severloh înghiţi o tabletă de ciocolată – sau poate de benzendrină? – şi întrebă *în ce constă de fapt complotul*? El n-a înţeles – sau poate că fiind foarte obosit, nu mai era în stare să înţeleagă?

Procurorul interveni, încălcând şi el regulile, cu precizarea (extrem de imprecisă...) că acuzaţii complotaseră împotriva *Führerului* şi că erau în legătură cu bandiţii anglo-americani care pregătesc o debarcare la Pas-de-Calais[13]...

Pilotul Severloh, un ţâr de om, numai tendoane şi muşchi,

---

[13] După cum se ştie, debarcarea a avut loc la 6 iunie ’44 pe coasta normandă, întregul Stat Major al lui Hitler, ca şi agenţii secreţi germani fiind păcăliţi de manevrele înşelătoare ale trupelor comandate de Ike Eisenhower. (n.a.)

atârnând desigur mai puţin decât decoraţiile sale, aruncă o privire inexpresivă asupra Tribunalului Militar şi stărui: Unde sunt dovezile? Nimeni nu-i răspunse. I se întinse o cafea, o refuză, i se întinse un trabuc, îl refuză şi – afirmaţia putea să-l coste scump, dar pesemne şi el nu se temea de nimic – şi spuse că un război de o asemenea anvergură nu se poate câştiga în săli de tribunal – dar era aceasta oare o sală de tribunal? – ci numai prin luptă corp la corp sau fuselaj contra fuselaj.

I se acordă cuvântul colonelului von der Röhrs, succesorul lui Kellge la comanda aerodromului *Tx-X*. Din şirul acuzaţilor, fostul colonel Kellge, în uniformă de soldat a unei unităţi disciplinare. Îl privea cu ură pe omuleţul cu bot de vulpe. Röhrs prinse această privire otrăvită, se înmuie o clipă la gândul că, totuşi, există posibilitatea ca odată şi odată să încapă între labele răzbunătoare ale lui Kellge, care desigur *ştia*, dar îşi recăpătă îmbăţoşarea, amintindu-şi că toţi acuzaţii sunt deja condamnaţi la moarte, şi îşi exprimă mirarea indignată faţă de atitudinea îngăduitoare a unora dintre colegii săi.

— Colegi? sări de pe scaun Severloh, scundul pilot din *Luftwaffe*. Ce fel de colegi? Să ne spună colonelul Röhrs câte victorii *în aer* are la activ, împotriva inamicului! Să ne spună!

Procurorul se opuse întrebării, ca fiind ofensatoare. Se ştia că von der Röhrs n-are la activ nici o victorie împotriva inamicului, ci doar victorii împotriva... colegilor. Preşedintele Tiebler acceptă ca întrebarea să fie radiată din procesul verbal.

Avu, în sfârşit, şi apărătorul dreptul de a pleda.

El, mereu cu *Biblia* în mână, preciză umil că îşi face numai datoria. E şi el perfect conştient de pericolul pe care-l reprezintă pentru *Führer* şi Reich învinuiţii, totuşi, în calitatea sa oficială, ceru clemenţă. În ce consta clemenţa?

a) Cei doi generali să se poată retrage în apartamentele lor, cu câte un pistol, fiecare încărcat cu câte un singur cartuş. Să li se acorde zece minute pentru a recunoaşte în scris că au trădat, iar apoi să îndeplinească şi *ultima for-*

malitate.

b) Ceru, pentru ceilalţi ofiţeri şi civili care participaseră la complot moartea relativ onorabilă în faţa plutonului de execuţie.

c) Ceru decapitarea lui Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela care nu aveau nici un fel de circumstanţe atenuante. (Dar ceilalţi aveau?)

56.

„Grăsunul” către Müller. Strict secret.

„Subiectul Hinke, profesor de limbi romanice, a părăsit locuinţa *Brigadeführerului* Schellenberg prin ieşirea din spate a vilei care dă în *Dusterstrasse*, la orele 23,11’, 5 mai ’44. A parcurs pe jos drumul până la locuinţa sa urmând itinerariul *Schwarzwalalee – Handestrasse – Viener Platz*, până la locuinţa sa de pe *Obertesstrasse* 15, unde a ajuns la orele 23,40’. Subiectul părea cam ameţit de băutură, însă nu în stare gravă. Pe parcurs, şi anume în *Viener Platz*, doi beţivani au încercat să-l acosteze, dar subiectul a încercat să-i ocolească. Cei doi insistând, profesorul H. a luat-o la fugă strângând la piept servieta sa.

Am reuşit să stabilim că lumina în apartamentul său s-a stins la ora 0,8’ când, conform instrucţiunilor, am pătruns în imobil şi am sunat la uşa apartamentului. Hinke ne-a deschis abia după câteva minute. Era în pijama, ciufulit şi mirosea a băutură. A spus să aşteptăm puţin până îşi găseşte ochelarii. Când i-am prezentat legitimaţiile a izbucnit în râs, râs de om beat, afirmând că puţin îi pasă de nişte nulităţi ca noi, el având un protector cu mult mai puternic.

Procedând la percheziţia servietei sale, am descoperit acolo hârtii pe care le anexez, de asemenea o *Istorie a civilizaţiilor antice*, un dicţionar român-german şi unul german-

român, o *Incursiune în fonetica latină*, un *Comentariu pe tema proverbelor din ţările latine ale Europei*.

L-am luat cu binişorul, avertizându-l că viaţa îi este în pericol, iar noi suntern însărcinaţi cu paza lui. A râs ca un descreierat, a scos din dulap, de sub nişte rufe murdare o mică damigeană de trei litri cu vin roşu, zicând că e cadou primit din partea socrului cu ocazia aniversării a douăzeci de ani de căsnicie.

Observaţie. Soţia sa Martha l-a părăsit în urmă cu aproximativ o jumătate de an, plecând să locuiască la un ceasornicar din Worms, invalid de război.

Profesorul ne-a propus să bem, fiindcă de-acum înainte puţin îi pasă de orice. Am acceptat în speranţa că, ameţindu-se şi mai mult, vom scoate de la el cu uşurinţă informaţiile necesare. Hinke s-a îmbătat, refuzând însă să dezvăluie conţinutul convorbirii cu Sch. Agentul Q-1 l-a pălmuit, nu prea violent. N-a fost nevoie de mai mult. Foarte speriat, Hinke a mărturisit că participase la dezlegarea unui foarte important document secret. Când Q-1 i-a pus pistolul la tâmplă. conform principiului bate fierul cât e cald, profesorul a suferit un şoc din care nu şi-a mai revenit.

„Bate fierul cât e cald! Idioţii!!” bombăni Müller distrugând mesajul.

57.

La patru zile după „descifrarea” în cauză, Schellenberg procură cărţile de care avea nevoie lingvistul Hinke şi se decise să-l viziteze. Cu toate că *Brigadeführerul* era ferm convins că luase toate măsurile pentru ca oamenii lui Müller să nu prindă această „pistă”, voia să se asigure personal. Tânărul general purta un costum maro cu dungi aproape

invizibile, pălărie de un alb-murdar, deşi, bineînţeles era ca şi nouă. precum şi ochelari de soare. Portarul imobilului de pe *Obertesstrasse* 15, având fără îndoială gradul de *Blockleiter* (treapta inferioară în ierarhia poliţienească nazistă, însă nu şi cea mai puţin importantă), îl examină cu ochi critic pe acest filfizon, şi-l opri nu în termenii cei mai politicoşi. Ce doreşte? *Pe cine* caută? *Blockleiterul*, în deplina-i mediocritate, presimţea că dăduse peste un agent secret britanic – pentru că aceştia, în imaginaţia lui, arătau cam ca şi Schellenberg. Generalul nu se impacientă, ci-i arătă doar insigna. Evident din insignă nu reieşea nici gradul, nici funcţia. Însă portarul se domoli imediat. Profesorul Hinke era acasă, da, probabil suferind, fiindcă nu-l mai văzuse de câteva zile

Soneria ţârâi în zadar la uşa lui Hinke.

Portarul descuie cu dublura cheii. Mirosul de cadavru aduse un rictus pe faţa „englezească” a lui Schellenberg...

Luat din scurt – *Brigadeführerul* ştia să fie şi aspru – portarul mărturisi că în urmă cu patru zile, pe la miezul nopţii, doi agenţi ai *Gestapoului*, care-şi prezentaseră legitimaţiile, îi făcuseră o „vizită” lui Hinke. În calitate de *Blockleiter*, el, portarul, n-avea dreptul să-i împiedice, ci, dimpotrivă, să-i sprijine la nevoie. Dar n-a fost nevoie, cei doi *gestapovişti* plecaseră în jur de ora trei a dimineţii, fără să spună nimic. Portarul n-avea de unde să ştie că Hinke e mort, că ar fi luat măsuri...

Schellenberg îi juca o festă şoferului său, lăsându-l să-l aştepte *până a doua* zi la prânz, pe o ulicioară, la vreo câteva sute de metri de locuinţa lingvistului Hinke. Îl amuza gândul că măcar trei-patru agenţi de-ai lui Müller îi supravegheau automobilul. Ei bine, să aibă şi ei o bucurie...

Ca un holtei pus pe aventuri, generalul luă *Eisebahn*-ul, apoi coborî lângă o staţie de *U-Bahn*, filându-se cu toate fetişcanele ce păreau libere – el care n-avea acest obicei de prost-gust. Ar fi putut să agaţe cu uşurinţă vreo cincizeci dintre ele, toate păreau libere, dar iată că n-o făcu. În timp ce privirile i se mulau pe aceste trupuri tinere şi pofticioase, i se modelau în minte şi ideile, la fel de elastice ca şi

siluetele fetişcanelor.

Ce ar mai fi de adăugat? Nimic, sau totul.

58.

Müller îl convocă la sediul central al *Gestapoului* pe *Prinz Albrechtstrasse*, pe generalul, de aviaţie Pinder, comandantul aerodromului 34.

Pinder, pilot combatant, încă tânăr, era – curioasă coincidenţă – la fel de independent în idei, dacă ne putem exprima astfel, ca şi Maria Weitsch sau Gustav Severloh. Prin urmare, acest general tânăr care la începutul conflagraţiei pilotase pe toate fronturile aparate *Stuka*, *Messer*-10, *Messer*-9, şi chiar aparate inamice capturate precum *Mosquito*, *Corsair*, *Barracuda*, om care văzuse murind alături de el, în aer, camarazi, prieteni, şi tot alături, cu fruntea perforată sau carlinga în flăcări, inamici, răspunse:

— Pardon? N-am înţeles bine. Cred că telefonul ăsta e defect.

— Ba nu e defect, replică Müller. Şi ai înţeles foarte bine. Te prezinţi imediat la *Gestapo*, la adresa indicată!

Pinder mimă o uriaşă mirare:

— Cum, cum? *Unde*? Şi *de ce*? Şi cu *cine* vorbesc?

Iată grandioasa operă a *Führerului*, gândi Müller. Müller, omul cel mai suspectat de mediocritate şi „funcţionărism”. Iată ce a reuşit Hitler! A învrăjbit poliţia cu armata. Iar în cadrul armatei, aviaţia cu marina, marina cu infanteria, infanteria cu artileria... Of, of! Şi vorbi în apurat cu glas de mieluşel:

— Domnule general, *Gestapo* înseamnă Geheime Staats Polizei, Poliţia Secretă de stat. Iar adresa o cunoşti.

— Uite ce este, domnule – ripostă impertinentul general de aviaţie, domnule dracu ştie cura te cheamă...

— Müller. *Obergruppenführer* Müller.

— Ce interesant! Suntem egali în grad, şi eu sunt general, dar nu suntem egali în general, dumneata nu ştii deosebi o elice de o elipsă şi n-ai ţinut niciodată în mână manşa unui *Dornier*!

Müller nu-şi pierdu cumpătul.

— Iar dumneata nu ştii deosebi o amprentă de un strigoi, şi nu ai ţinut în mână niciodată un denunţ fals! Nu te enerva şi nu fi impertinent cu poliţia, vulturaşule, ca vin să te arestez cât ai clipi din ochi.

— Uite ce este, copoi mititel, când primesc vestea că ai pornit către mine – îţi închipui că *Luftwaffe* nu are un serviciu de informaţii? – decolez cu toate escadrilele mele şi-ţi fac praf instituţia!

Poc! Poc – înseamnă că generalul de aviaţie trântise receptorul.

Da, într-adevăr, „vulturaşul” nu se temea de nimeni şi de nimic! Oare erau posibile asemenea conversaţii în Reichul nazist între şeful *Gestapoului*, unul dintre cei mai temuţi oameni din ţară şi din Europa, şi un oarecare general de aviaţie? Da, erau posibile. Müller, care fusese nu o singură dată sfidat de către militari, ar putea să confirme, dacă ar mai fi în viaţă. Se zice că a murit. Se zice că n-a murit…

Obergruppenführerul Heinrich Müller îşi prinse capul între palmele sale late, rurale, şi ai fi zis că meditează însă nu medita. Un secretar cu rang de *Standartenführer* SS pătrunse în cabinet, dar şeful *Gestapoului* mişcă vreo două degete ale mâinii stângi, ceea ce însemna ieşi dracului, lasă-mă în pace! Da, Müller nu medita. A-ţi pune întrebarea dacă un pahar cu rachiu ar fi bine venit, sau dimpotrivă, rău venit, nu merită calificativul de meditaţie.

Avusese de gând să-l prelucreze pe generalul acela impertinent, comandantul aerodromului 34, în legătură cu pilotul Wilhelm Auberg, logodnicul actriţei românce Mariela Simionescu. Acum nu-i mai rămânea decât să-l aresteze pe general, ca şi pe tânărul pilot, – sau să uite.

Mai exista o posibilitate, mai mult sau mai puţin utilă: să aranjeze un mic accident pentru pilotul Auberg. Asemenea înscenări făceau parte din arsenalul curent al poliţiei

secrete. Dar Müller, după ce se decise, în sfârşit, să-şi răcorească, sau mai bine zis să-şi înfierbânte gâtul cu un pahar de rachiu, se întrebă în ce măsură moartea pilotului i-ar aduce un avantaj în faţa actriţei? În faţa prefăcutei care comunicase, totuşi, *nu se ştie ce* cu cei doi prizonieri români.

Şi, cert, Schellenberg ştia! Nu în zadar îşi pierduse el atâtea ore cu insignifiantul lingvist care cunoştea şi limba română.

Ceru să i se facă legătura cu Kaltenbrunner. Îl întrebă în ce măsură se mai descurcaseră iţele în privinţa „complotului”.

Kaltenbrunner, care la ora aceea era beat, mârâi:

— Păi pe mine mă întrebi? Dumneata ar trebui să ştii mai bine...

Müller avu o Inspiraţie subită:

— *Obergruppenführer*! În această afacere este cineva care ne vinde. În cel mult trei zile voi face lumină! *Heil*!

59.

Când apărea Wilhelm Auberg, Maximilian Cornea găsea totdeauna un pretext pentru a se retrage discret. Înţelegea că „tinerii îndrăgostiţi” trebuie să rămână singuri... În ciuda comentariilor favorabile ale presei, ale regizorilor, ale tuturor, Mariela Simionescu devenea din zi în zi mai tristă. De vreo câteva ori, în prezenţa junelui Wilhelm – 21 de ani – izbucni în plâns... În cele din urma, la insistenţele pilotului, mărturisi că nu mai poate suporta tensiunea în care trăieşte, şi va pleca acasă. Îi pare rău să se despartă de el, atât de bun, de fin...

Disperat, tânărul Auberg îi ceru să nu-l părăsească; *Planeta Trandafir Negru* îi propuse s-o urmeze acasă la ea, în România. Adică să dezertez? întrebă pilotul. Actriţa

răspunse că nici n-ar accepta una ca asta. Se vor revedea după război.

După război... după război! se lamenta Auberg. Va exista un „după război” pentru mine? Cum voi trăi de-acum înainte singur? Berlinul e plin de femei minunate, îl consolă actriţa. Wilhelm se declară jignit: exista o singură femeie pentru el: Mariela.

Şi astfel, fără să-şi dea seama, pilotul Wilhelm Auberg intră în joc...

60.

Comandantul închisorii *Columbiahaus*, în *Papestrasse*, Berlin, un colonel Givesius care scăpase de front cu preţul piciorului drept, – scump? ieftin? – puse nedumerit receptorul în furcă. Într-un interval ce nu însuma mai mult de şaptezeci de minute, avusese nişte convorbiri telefonice foarte importante!

Cabinetele *Brigadeführerului* Walter Schellenberg şi a *Obergruppenführerului* Heinrich Müller se interesaseră dacă cei zece deţinuţi, condamnaţi la moarte prin sentinţa Curţii Marţiale întrunită în cadrul Regimentului 7 vânători de paraşutişti, se aflau în stare bună.

Oare ce înţeleg ei prin „stare bună”? Ce mal contează starea bună sau rea a unui condamnat la moarte?! Ce idei mai pot să aibe grangurii ăştia care n-au mirosit praful de puşcă, abia îşi permise să gândească Givesius, cătană bătrână, şchiopătând pe piciorul lui de lemn. Piciorul veritabil. *părăsit* pe front, îl mai durea, îl mai durea şi acum...

Abia îşi termină această discretă meditaţie, că telefonul sună din nou.

Ordin din partea Obergruppenführerului Heinrich Müller.

Cei zece condamnaţi la moarte vor fi ridicaţi în cursul acestei zile pentru executarea sentinţei. Preotul închisorii

are voie să-i viziteze pentru a-i pregăti. Pentru aceasta i se acordă treizeci de minute. Închisoarea va asigura transportul şi paza corespunzătoare. Plutonul de execuţie nu priveşte închisoarea. Locul execuţiei va rămâne secret.

Operaţia va fi condusă de *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc care posedă împuternicire în acest sens.

Pentru verificare, a se suna imediat la 10.90.09. *Heil Hitler!*

Colonelul Givesius formă acest număr de telefon.

— La aparat Müller!

— *Heil!* salută comandantul închisorii *Columbiahaus*, recunoscând glasul răguşit al generalului, în timp ce o furnicătură şi un tremur îi înfiorau exact piciorul care-i lipsea.

Şeful *Gestapoului* întrebă:

— Totul este clar, *Standartenführer* Givesius?

Ajungând la comanda închisorii poliţiei secrete, colonelul de front primise gradul echivalent în SS, cel de *Standartenführer*.

— Da, *Obergruppenführer*. Îmi permit totuşi să întreb dacă eu voi conduce operaţia de transferare a deţinuţilor.

— Prin urmare, nu vă este totul clar, rosti calm, totuşi ameninţător, Müller. Operaţia de transferare o va conduce *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc. Îl cunoşti? Nu? Vei avea această plăcere. De altfel, se va legitima. *Heil Hitler!*

Doar câteva minute mai târziu colonelul Givesius primi *un ordin similar* din partea lui Walter Schellenberg. Acesta sublinie că maiorul SS Hoc va conduce operaţia şi că paza deţinuţilor, pe timpul transportului către locul de execuţie, trebuie încredinţată unor oameni de nădejde. *Heil Hitler!*

Givesius era copleşit: vorbise *în aceeaşi zi* cu doi dintre cei mai influenţi oameni din Reich. Vaga mirare ce o resimţise la început, şi anume că peste ordinul lui Müller *se suprapusese* şi cel al lui Schellenberg, se risipi. Dată fiind importanţa ce se acordase celor zece condamnaţi la moarte, era firesc ca să se ocupe de ei şi *Gestapoul*, şi S.D.-ul extern, întrucât doi dintre participanţii la complot erau străini...

Invalidul trecu la acţiune dând dispoziţiile necesare. Făcu rost de patru frizeri care într-un timp record îi bărbieriră şi-i tunseră pe condamnaţii la moarte. În faţa plutonului de execuţie se cuvine să te prezinţi în stare bună... Givesius se îngriji de camioane, de şoferi şi de gardă. Alese oamenii pe sprânceană. Pentru zece deţinuţi el decise că e necesară o pază alcătuită din 34 de oameni sub comanda a doi *Untersturmführeri*.[14] Gardienii primiră la cantină raţii duble şi şnaps. Şoferii căpătară ciocolată. La ora 11, condamnaţii, inclusiv cei doi generali cărora li se refuzase onoarea de a se sinucide; fură îmbarcaţi în camioane speciale.

Givesius bea cafea după cafea, cuprins de nelinişte. Dacă în timpul transportului se dădea alarma? Ordinele primite omiseseră acest amănunt, iar el nu îndrăznea să-i deranjeze pe *giganţii* din R.S.H.A. pentru a cere desluşiri.

La ora 13, comandantul închisorii porunci ca deţinuţii să fie debarcaţi şi să li se servească masa. Li se acordă un mic interval pentru nevoi personale. Sublocotenenţii SS ce comandau garda fură instruiţi cum să procedeze în caz de bombardament pe parcurs. Apoi colonelul de front, devenit temnicer, îşi aminti un alt sacru obicei: condamnaţii la moarte au dreptul la o băutură; porunci unui *Feldwebell* să aducă vreo câteva sticle, ameninţând că dacă băutura va avea o altă întrebuinţare, adică o vor folosi ei, oamenii din gardă, pedepsele vor fi drastice!

Timpul trecea greu. Abia pe la ora patru după-amiază *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc. coborî dintr-o limuzină neagră. Era ţeapăn, elegant, rece, şi purta monoclu. Însoţit de Givesius, procedă la o inspecţie sumară a condamnaţilor. Păru mulţumit şi acceptă o cafea rapidă şi un coniac şi mai rapid. După care, porţile grele ale puşcăriei *Columbiahaus*, pe unde de obicei se iese pentru a pleca la moarte, se deschiseră larg; două camioane grele, acoperite cu prelate verzi, mugiră înfricoşător.

Coloana era condusă de limuzina neagră în care maiorul SS Marian Hoc îi invitase şi pe cei doi sublocotenenţi. După un drum de aproximativ cincizeci de minute, automobilul

---

[14] Sublocotenenţi, în SS

din frunte se opri. Coborî maiorul SS Hoc, împreună cu unul din ofiţeri, celălalt rămase în maşină.

Se aflau la periferia marelui oraş unde s-ar fi zis că războiul nici nu trecuse. Mirosea a iarbă, a vânt de primăvară, a pace.

Sturmbannführerul Hoc se urcă în al doilea camion. Îi examină pe Condamnaţi, nici cu dispreţ, nici cu nedispreţ. Impenetrabil – cum se zice. Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela nici nu clipiră. Maiorul oferi tuturor ţigări şi anunţă că sentinţa va fi executată. Porunci să fie destupate sticlele cu băutură, fiecare să servească atât cât doreşte... Ambii generali condamnaţi la moarte, de asemenea fostul colonel de aviaţie Kellge refuzară ţigările şi băutura, – ceilalţi nu. Maiorul Marian Hoc scoase nişte bileţele şi anunţă că execuţia va avea loc în grupuri de câte doi, prinn tragere la sorţi, pentru ca – adăugă pe acelaşi ton – nimeni să nu se simtă nedreptăţit. Pe neaşteptate însă, privirile i se înăspriră, tonul se modifică. Îşi schimbase hotărârea.

— Care dintre voi este deţinutul *Geglan*?

Sergiu Ceclan se ridică.

— Cine este colegul d-tale de *complot*? continuă Marian Hoc.

— Toţi sau niciunul, răspunse Ceclan.

— Eu te tratez ca pe un ofiţer, domnule! Vrei să schimb placa?

— Mi-e indiferent, rânji Ceclan. *Ce altă placă* ai putea să pui?

— Cine este individul care te-a ajutat să furi avionul? răcni Hoc.

— Eu, spuse Balamela.

— Ridică-te în picioare!

— Stau în picioare. Dar sunt mic de statură.

Marian Hoc se strâmbă şi mârâi:

— Mai gustaţi din sticlele alea. Veţi fi primii. Pregătiţi-vă! *Feldwebell*! O gardă alcătuită din şase oameni! *Untersturmführer* Gröber, mă vei însoţi!

— *In ordnung, Herr Sturmbannführer*!

— *Untersturmführerul* Strasser rămâne aici, continuă

maiorul Hoc. Domnule *Geglan* şi domnule... cum?

— Balamela, spuse Balamela. Ce dracu, nimeni nu-mi ţine minte numele, când sunt o persoană atât de importantă?!

— De ce ţi-ai ales acest nume? Domnule *Geclan* şi domnule *Palamela*! Vă rog să coborâţi! Aveţi onoarea de a fi executaţi primii. Ca ofiţer german, pot să-mi permit o derogare: le ofer câteva minute de viaţă în plus celorlalţi compatrioţi ai mei condamnaţi la moarte.

— Porc esesist! strigă generalul Holmann. *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc – maiorul Maximilian Cornea – îi răspunse calm:

— Mai bine bea, generale. Oricum, e ultima ocazie.

61.

Cam vreo trei ceasuri mai târziu sublocotenentul SS Strasser raportă telefonic comandantului închisorii Columbiahaus că *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc plecase cu condamnaţii Ceclan şi Balamela, împreună cu *Untersturmführerul* Gröber, însoţiţi de o gardă alcătuită din şase oameni, către locul de execuţie. Dar, iată, se înserează şi nici unul din ei nu mai revine!

— Înapoiaţi-vă imediat la bază! zbieră Givesius, cuprins de o bănuială înfricoşătoare. Cui să-i telefoneze mai întâi? Privi cele trei telefoane de pe biroul său. Să încerce să vorbească cu Müller? Cu Schellenberg? De la ei venise ordinul... Sau...? Până una alta verifică dacă *Walther*-ul său e încărcat şi în stare bună...

62.

Müller: Te salut, prieten drag!

Schellenberg: *Heil Hitler!* Ai vocea mai răguşită ca de obicei.

Müller: Poate din cauza emoţiei de a te revedea... însă, oricum e partea cea mai puţin importantă a afacerii. Pot să te invit la o băutură?

Sch.: Ştii bine că nu prea beau, *Parteigenosse*!

Müller: Eu în schimb, da! Avem de discutat chestiuni de serviciu de importanţă vitală pentru noi amândoi!

45 de minute mai târziu

Sch.: N-am mai fost niciodată în această *Weinstube*. Nu e cel mai select local din câte am cunoscut...

Müller: Sigur! Tu eşti un filozof, faci planuri, dai idei, în timp ce bătrânul Müller trebuie să cunoască toate cârciumile împuţite, şi în general să scormonească tot timpul prin gunoi!

Sch.: Fiecare cu menirea lui. Trebuie să înţeleg că ai aparate de ascultare şi în mizeria asta de tavernă?

Müller: Nici vorbă de aşa ceva! De unde atâtea aparate ca să le instalăm peste tot – parcă nu ştii?

Sch.: Te cred, însă numai pe jumătate!

Müller: Treaba ta. *Herr* Ober! Ceva tare pentru doi oameni obosiţi!

Sch. (ridicând paharul): Să trăieşti!

Müller: Bravo! Să trăiesc?! Vrei să spui că-mi doreşti binele?

După aproximativ 15 minute, undeva în aer liber

Sch.: Trebuie să recunosc că băutura aia mi-a picat chiar bine! Din când în când, trebuie să şi bem. Îţi fac o propunere... Ce frumoşi sunt copacii... Am şi uitat cum arată un copac!

Müller: Lasă vrăjala! Ce propunere vrei să-mi faci?

Sch.: Pentru o convorbire sinceră se impune o condiţie importantă.
Müller: Mă dezamăgeşti! Tu, un om considerat foarte inteligent! Pentru o convorbire sinceră sunt necesare nenumărate condiţii, prima fiind ca partenerii să fie sinceri...
Sch.: Acum ai început tu cu vrăjala. Vreau să fiu sigur că n-ai asupra ta un aparat de înregistrare!
Müller: Ai pus punctul pe *i*. Eşti de acord cu o percheziţie corporală reciprocă?
Sch.: *Linia* costumului meu nu permite să ascund nimic prin buzunare în afară de, cel mult o batistă. Dar, în fine, sunt de acord.

Câteva minute mai târziu
Müller: Înalta ta educaţie intelectuală nu valorează cât experienţa mea de bătrân funcţionar de poliţie.
Sch.: Eu nu sunt funcţionar de poliţie!
Müller: N-are rost să te umfli în pene. Sunt mai bătrân şi-ţi sunt superior în grad. Dacă vorbim de la egal la egal, cel care face favoarea sunt eu.
Sch.: Dacă te enervezi, n-ajungem nicăieri. Nu mă umflu în pene.
Müller: Bun! La obiect! Ai organizat evadarea românilor cu ajutorul târfei de actriţă şi a gigoloului ei, pentru ca apoi vina să cadă pe capul meu. L-ai folosit pe Frank Tullman care mi-a imitat vocea.
Sch. (râde): Iar tu ai folosit un individ pe nume Sanner care a imitat vocea mea. Doreai din toată inima să mi se taie capul.
Müller: Da! Ne-am jucat fiecare cu capul celuilalt. Din păcate n-a mers.
Sch.: Mi se umezesc ochii de atâta sinceritate.
Müller: Să-ţi împrumut batista?
Sch.: Nu. Nu port asupra meu aparate de înregistrare, pistoale, grenade. Batistă am totdeauna. Da, din păcate n-a mers. De ce?
Müller: De ce?
Sch.: Mă simt umilit. Planul de evadare mi-a fost sugerat

de *Frau* Simionescu. Acum nu mă îndoiesc că şi ţie la fel. Acelaşi plan. Este?

Müller: Am fost jucaţi pe degete amândoi de către o femeiuşcă frumoasă. Doi vulpoi încercaţi! Se mai întâmplă! Femeile sunt o mare pacoste!

Sch.: N-am înţeles niciodată de ce îţi sunt antipatic, bătrâne Heinrich! În fond, eu mi-am luat doar măsurile de precauţiune.

Müller: Astea nu-s măsuri de precauţiune. Ai urmărit să mă amesteci în acel „complot”!

Sch.: Tu ai făcut exact acelaşi lucru!

Müller: Dar ce dracu, eu n-am voie să iau măsuri de precauţiune? În fond nu mi-ai fost niciodată cu adevărat antipatic.

Sch.: Atunci, la ce bun atâtea manevre împotriva mea?

Müller: Dar manevrele tale împotriva mea? În fond, eu, Müller, şeful *Gestapoului*, n-am făcut niciodată nici un rău nimănui. De ce ţi-aş fi antipatic? Noi doi nu ne antipatizăm ci, ca şi toţi ceilalţi, ne suspectăm tot timpul şi cheltuim trei sferturi din energia noastră pentru a lua „măsuri de precauţiune”.

Sch.: Îţi dau dreptate. Noi doi am fi putut face o partidă mare împreună!

Müller: Vorbe! Ai urmărit să mă bagi la apă cu orice preţ. Recunoşti?

Sch.: La ce ţi-ar folosi?

Müller: Nutream aceleaşi intenţii *bune* faţă de tine.

Sch.: Ne avem la mână unul pe celălalt. (Îşi consultă ceasul.) Mă cam grăbesc. Ce propui?

Müller: Pace şi alianţă, în folosul meu şi al tău. Cei doi care au imitat vocile noastre trebuie să dispară. Nu, nu. Nu într-un lagăr. Să trăncănească acolo? Trebuie să dispară definitiv. Mă ocup eu de asta. Ne mai trebuie două cutii cu cenuşe conţinând „resturile” acelor doi afurisiţi Ceclan şi... şi... cum?

Sch.: *Palamela*. Te gândeşti la toate, *Parteigenosse*!

Müller: Trebuie inventat şi plutonul de execuţie care i-a expediat pe cealaltă lume. Tot eu aranjez asta.

Sch.: Şi e necesară o explicaţie în faţa lui Kaltenbrunner, pentru toate câte s-au întâmplat.

Müller: De asta te ocupi tu. Eşti un intelectual... Ei, cred că le-am rezolvat pe toate. Mergem să ciocnim ceva.

Sch.: Nu le-am rezolvat pe toate! Cum explici dispariţia lui *Frau* Simionescu? Filmul ÎNVINGĂTORII încă nu e gata.

Müller: *Frau* Simionescu *a murit*, din nefericire, într-un bombardament, împreună cu însoţitorul ei...

Sch.: Eşti de părere că nu trebuie dată alarma? Ceclan şi... *Palamela* nu trebuie urmăriţi?

Müller: Dacă vor fi prinşi, ar putea să trăncănească vrute şi nevrute pe seama „evadării”. Cel mai bine ar fi să fie prinşi şi împuşcaţi pe loc, pentru o nouă tentativă de evadare. Nu?

63.

De la bordul avionului *Honduras-Fokker* TJ 181 pe care pilotul Wilhelm Auberg efectua un zbor de rutină, turnul de control al aerodromului 34 recepţionă un mesaj.

înregistrare

Operator: Nu se aude limpede! Acordaţi frecvenţa!

Pilotul: Sunt... (bruiaj)... Sunt... 81...

Operator: Acordaţi frecvenţa! Păstraţi-vă calmul! Recepţie!

Pilotul: ...(bruiaj) arde! Sunt... (bruiaj)... stâng arde!

Operator: Cine sunteţi? Cine sunteţi?

Pilotul: ...(bruiaj)... TJ 181... explozie!...

Operator: Tu eşti Wilhelm? Aici e Karl. În ce sector te afli? Ce anume s-a întâmplat? Ai autorizaţia de a părăsi aparatul!

Pilotul: ...torul stâng arde! Nu pot să... (bruiaj)

Operator: În ce sector te afli? Recepţie!

Pilotul: Nu pot să... (bruiaj)

Operator: Părăseşte aparatul! Salvează-te!
Pilotul: Explozia motorului... (bruiaj) rănit la... (bruiaj)
sfârşitul înregistrării

64.

Avionul *Honduras-Fokker* TJ 181, pilotat de tânărul Wilhelm Auberg se prăbuşise după estimaţia turnului de control la vreo sută de kilometri sud de aerodromul 34. Epava n-a fost găsită, după cum n-au fost descoperite nici resturile aparatului *Honduras-Fokker* T-LL, de tip mai vechi, sustras de echipa lui Sergiu Ceclan de pe aerodromul secret *Tx-X* din România.

Imediat după ce dăduse alarma aceea falsă, simulată, Wilhelm Auberg ateriza în condiţii dificile pe un mic platou între Erfurt şi Weimar.

Evadarea celor doi *complotişti* s-a produs în condiţii complicate în care şansa şi riscul se îmbinau, ba chiar riscul era mult mai mare. Dacă n-ar fi existat suspiciunea şi rivalitatea dintre Müller şi Schellenberg, cu greu s-ar fi putut încropi un asemenea plan „simplu” şi „diabolic”. A intervenit, decisiv, experienţa şi fantezia lui Maximilian Cornea, marele talent şi, de ce să ocolim cuvântul?, farmecul irezistibil al *Planetei Trandafir Negru*. Ea era cea care dusese tratative, separat, cu şeful Gestapoului şi cu şeful Amt-ului VI, cu fiecare împotriva celuilalt, riscându-şi *nu cariera, ci viaţa*.

Dispariţia celor doi români, implicaţi în aşa-zisul complot, urma să cadă ca o bombă din partea lui Müller în capul lui Schellenberg, şi, tot ca o bombă, din partea lui Schellenberg pe ceafa lată a lui Müller.

Cei doi vulpoi fuseseră duşi de nas, aşa cum au şi recunoscut în convorbirea lor „particulară”, de o femeie. De o femeie frumoasă, ceea ce, oricum, este o mică scuză.

Vulpoii picaseră în capcană.

Din următoarele motive:

Fiecare avea şansa, „ca servită pe tavă”, de a-l compromite pe celălalt.

Fiecare din ei devenise conştient că şandramaua se clatină rău, războiul e ca şi pierdut, şi e momentul să ne gândim la viitor!

Şi şeful *Gestapoului*, şi şeful informaţiilor politice pentru străinătate erau convinşi că cei doi români nu participaseră la vreun complot şi că evadarea lor poate constitui cândva un argument – greu de spus pentru cine, sau împotriva cui...

Müller avea complexe faţă de prea tânărul general Schellenberg şi ţinea cu orice preţ să-i joace o festă. Schellenberg nu avea faţă de Müller nici un fel de complexe – cel mult de... superioritate! – dar ştia că bătrânul se pregăteşte să-l ardă. Deci pusese la cale contralovitura, însuşindu-şi sugestia Marielei Simionescu, *fără a intui, el, un om plin de fantezie!, că actriţa îi făcuse şi lui Müller o propunere asemănătoare!*

Planeta Trandafir Negru avusese un rol dificil de calificat. Scopul scuză mijloacele? Poate că da. Ea îl sedusese – nu văd cum poate fi ocolit acest cuvânt – pe tânărul pilot Wilhelm Auberg. Nu pot comenta nici sever, nici cu îngăduinţă această manevră. Frumoasa femeie îşi folosise farmecele în scopul de a-l salva pe Sergiu Ceclan. Iubirea ei mare şi unică. Unică iubire. Aşa cum ai şansa, ori neşansa, de a întâlni o singură dată în viaţă.

Pilotul Wilhelm Auberg, îndrăgostit nebuneşte de Mariela Simionescu, devenise, cum se spune, sclavul ei. Cu mare întârziere avea să-şi dea seama, nefericitul, pe cine iubeşte cu adevărat *Planeta Trandafir Negru*.

65.

Ar mai fi de adăugat următoarele:

Pe fragilul platou dintre Weimar şi Erfurt unde aterizase Auberg – după ce comunicase către tumul de control că unul din motoare e în flăcări – sosi un camion militar ce aducea condamnaţii la moarte Ceclan şi Balamela, sub escortă.

„*Sturmbannführerul*” Marian Hoc, impecabil, dirija totul, mai exact îşi transmitea ordinele sublocotenentului Gröber sub comanda căruia se aflau cei şase gardieni SS-işti. Cu toţii, cu excepţia condamnaţilor la moarte şi a maiorului Hoc, încercară să descopere unde este plutonul de execuţie. Nu descoperiră nimic. Nu exista nici un pluton de execuţie. Nu avură timp să mediteze. Maximilian Cornea, alias Marian Hoc, recurse la o manevră puerilă dar eficace. El ceru *Feldwebellului* SS ce comanda grupa de gardieni automatul *Schmeisser*, „pentru a-l verifica”. Plutonierul i-l întinse, fără nici un gând. Sublocotenentul SS Gröber avu impresia că „nu e normal ceva” dar nu avu timp să-şi dezvolte bănuiala, *Sturmbannführerul*” Hoc, cu automatul gata de tragere, porunci condamnaţilor la moarte Ceclan şi Balamela să treacă în stânga, iar celorlalţi. *Untersturmführerului*, *Feldwebellului* şi gardienilor, şi chiar şoferului, să se alinieze la dreapta.

Cu mâinile ridicate.

Pentru a sublinia acest ordin, automatul *Schmeisser*, în mâinile lui Hoc, slobozi o rafală. Gloanţele trecură periculos de aproape, pe deasupra gardienilor. Din păcate nu se afla de faţă nici un fotograf. În fine, nici un fotograf *oficial*... Sublocotenentul SS făcu o mişcare. Poate voia să-şi descheie gulerul – i se umflase gâtul de atâta mândrie jignită – poate încerca să apuce revolverul. Două gloanţe trimise de Hoc îl expediară la pământ. Mort? Sau, numai rănit? „Angajaţii” închisorii *Columbiahaus* nu ştiau. Ştiau acum însă că nu e de glumit cu acest *indescifrabil* maior SS

Marian Hoc.

Care le ordonă condamnaţilor la moarte Ceclan şi Balamela să-i uşureze de carabine, pistoale, baionete, şi chiar de... lame de bărbierit. De tot ce taie şi ucide. Acest incredibil maior SS, cu automatul pregătit, avea mutră de om care nu glumeşte. O dovedise. Sublocotenentul zăcea la pământ. Gardienii închisorii *Columbiahaus* se lăsară dezarmaţi, fără să schiţeze un gest.

— Gata, comandante! strigă Ceclan şi rânji ca un lup.

Şi Marian Hoc, Maximilian Cornea, rânji ca un lup. Ca un lup trist.

Îi întinse lui Ceclan automatul *Schmeisser*.

— Acum, lichidează-i... camarade!

Sergiu Ceclan refuză să-i execute pe SS-işti. Şi Balamela refuză. Maiorul Cornea înjură suculent şi cumplit în limba sa natală, fapt ce spori nedumerirea SS-iştilor. Dumnealui, maiorul-detectiv Maximilian Cornea, *enumeră* toate înjurăturile cunoscute şi chiar necunoscute; enumera motivele „inexplicabile” care-l aduseră acolo, la mama dracului, în Germania, iar printre motive nu figura şi o pasiune subită pentru Mariela Simionescu. Nu minţea.

Şi... şi, în cele din urmă, îi legară şi le puseră căluşuri proaspete, soldaţilor, şoferului, plutonierului şi sublocotenentului rănit, îi înghesuiră în tufişuri, se ocupară un pic de camion, dând drumul benzinei, uleiului, găurind radiatorul şi făcând praf delcoul.

Ce s-a întâmplat cu garda celor doi condamnaţi la moarte? Cine ştie! Poate i-au ros lupii.

La mică distanţă de locul acestei rapide acţiuni, pilotul Wilhelm Auberg, în carlingă, în scurta sa îmblănită, cu casca pe cap, devenea tot mai conştient că acuma totul începe, sau totul se sfârşeşte. Probabil se sfârşeşte... Însă lângă el, pe scaunul copilotului, se afla Mariela Simionescu! CAPCANA!!!

În minutul următor Ceclan, Bala, Maximilian Cornea (în uniforma lui... Marian Hoc!) se aflau în aparatul *Honduras-Fokker* TJ 181, la manşa căruia se instalase tânărul Auberg. Ceclan n-a avut timp să facă o comparaţie între Wilhelm

Auberg şi Fritz Hellerman, cel cu care se prăbuşise în Carpaţi, tot pe un *Honduras-Fokker*. Sergiu Ceclan ocupă scaunul copilotului, *Planeta Trandafir Negru* îşi schimbă locul. Nici nu se priviră. Înainte de a se echipa, Ceclan zise:

— Bala! Treci în turela din spate. E acolo un instrument. numit mitralieră. Pune-ţi casca! Potriveşte în priză fişa telefonului! În timpul zborului, vom conversa. Sunt convins că te descurci. *Trage primul*! Eşti artilerist!

Auberg decolă greu, burta avionului frecă vârfurile copacilor dar, în fine, prinseră înălţime şi începură să urce spre stele. Spre stele, fiindcă se făcuse noapte târziu. Avionul ocoli Praga, survolă Bratislava, ca şi Budapesta, întunecate sub camuflaj. Echipele trimise de generalul Pinder, comandantul aerodromului 34 de unde decolase Auberg, precum şi jandarmeria erau ocupate să localizeze punctul unde se prăbuşise aparatul *H.-F.* TJ 181. Mesajul de alarmă lansat de pilot nu fusese nici o secundă pus la îndoială. Nu se dăduse, deocamdată, nici un ordin de descoperire şi urmărire a avionului fugar. Acest ordin avea să fie dat abia a doua zi dimineaţa.

La primele licăriri ale zorilor, Ceclan declară că intraseră pe teritoriul României şi-i ceru lui Auberg să-i treacă lui comanda. Resemnat, tras la faţă, pilotul neamţ nu se opuse. El vorbi:

— *Herr* Ceclan, eşti soţul lui *Frau* Simionescu? Aşa e?

— Aşa e, răspunse Ceclan.

— Rolul meu în această afacere a fost nu ridicol, ci comic, observă pilotul german, cu un calm englezesc.

Vorbeau prin căşti, prin telefonie. Martor al acestei discuţii era şi Balamela, îngheţat în turela mitraliorului. Wilhelm Auberg întrebă cu voce joasă, totuşi Bala îl auzi şi-l înţelese perfect:

— Ce să fac eu acum? Am pistoletul la mine...

Ceclan răspunse:

— Nu pot să te împiedec, dacă vrei, cu orice preţ, să te sinucizi.

Glasul lui aspru, câinos, îl impresiona pe Bala.

— Împiedecă-l! urlă mitraliorul improvizat. Va trage mai

întâi în tine şi apoi se va sinucide. Nu înţelegi că te urăşte?!

Ceclan nu clinti şi nu răspunse. Balamela smulse casca, *să nu mai audă nimic*...

Scormoni cu ochii împrejur şi observă într-o nişă două obiecte ciudate... În sfârşit, nu chiar atât de ciudate. Două enorme *Colturi*!

66.

Baladă sentimentală

Iată o situaţie pe care ar fi fost preferabil s-o evit!

O carte de aventuri are nevoie mai ales către final de o BOMBĂ!!!

Iar autorul îi oferă cititorului sentimente...

Cândva demult ştiam să zbor,
dovadă n-am, însă-mi aduc aminte...

Sergiu Ceclan, pilotul care văzuse moartea în faţă de mai multe ori decât îl văzuse moartea în faţă pe el, datorită cărui motiv a şi rămas în viaţă, stătea la manşa aparatului *Honduras-Fokker* TJ 181 şi acest om dur pe care nu-l mai impresiona aproape nimic simţi pe obraz ceva ce s-ar putea numi lacrimă. Nimeni n-a observat. Purta cască şi ochelari. El, Ceclan, recunoscuse de la înălţimea de 3 000 de metri şi ceva Creasta Cocorului, şi serpentinele de pe Gutâi ale vechiului drum ce leagă Baia Mare de Sighet, apoi desluşise valea Marei, şi-n faţă orăşelul unde se născuse tatăl său, doctorul Ceclan, în vreme ce, din turela mitraliorului, la mare distanţă pe orizont, Balamela recunoştea Pietrosul.

Ajunseseră acasă!

Dar asta încă nu însemna nimic…

67.

Fiindcă indicatoarele de benzină indicau aproape zero, Ceclan se convinse că va trebui să aterizeze undeva, oriunde, chiar şi pe o stâncă.

În avion se mai aflau:

Wilhelm Auberg (mort prin sinucidere).

Planeta Trandafir Negru.

Maximilian Cornea.

Silviu Balamela, care...

68.

...transmise prin telefonie din turela mitraliorului: Către comandant! Mitraliorul către comandant! În coada noastră au apărut un *Heinkel*-111 şi un *Défiant*! (avion de tip mai vechi, franţuzesc. De unde l-or fi procurat nemţii? De la franţuji, de bună seamă!) Comandante! Mă auzi? Ce fac?

Ceclan (prin telefonie): Cum mama dracului, ce faci?! TRAGE!

Balamela (după câteva clipe): Imposibil! Scula asta e înţepenită. N-a fost unsă de pe vremea faraonilor.

Ceclan: Nu mai pălăvrăgi, Bala. Ţineţi-vă bine! Urmează un viraj dur...

Prin faţa lui fulgerară trei rachete de avertizare. Să aterizeze imediat! Parcă mai era nevoie de rachete! Motoarele dădeau rateuri, benzina era la zero.

De bine, de rău, Ceclan îndreptă avionul către o lizieră a pădurii, relativ netedă. Îndemânaticul pilot neamţ de pe

Heinkel îl urmă imediat şi ateriză alături, în timp ce *Défiantul* rămase în aer, executând viraje. Bătrânul avion nu putea să ruleze pe un teren atât de suspect, fără a capota.

În câteva secunde, un număr de matahale din SS, înarmate până-n dinţi, înconjurară aparatul fugar, cu automatele ridicate. Maiorul Cornea puse mâna pe *Schmeisserul* capturat, dar Ceclan îl opri:

— Lasă arma. Te vor ciurui.

— Şi atunci, ce fac?

— Ai tăria de a aştepta. Percept Yoga.

— La dracu cu perceptele Yoga!

Pilotul aparatului Heinkel-111: Ridicaţi mâinile!

Ceclan: Cu mare plăcere! Nu observaţi că le avem ridicate?

Pilotul, către translator: Să nu mai glumească!

Translatorul: Lăsaţi glumele, domnule!

Pilotul: Sunt comandantul de aripă Brühl!

Ceclan: Comandant de aripă – e o noţiune mai mult britanică. Nu?

Brühl: M-am gândit că în felul acesta ne vom înţelege mai uşor.

Ceclan: Nu vă mai osteniţi! Tatăl meu a studiat la Jena, iar eu cunosc germana la fel de bine ca şi Schopenhauer sau Schellenberg. Pe care dintre aceştia doi îi preferaţi?

Brühl: Vă rog să nu mai glumiţi. De-acum înainte operaţiunea e preluată de *Sturmbannführerul* Nahe.

Nahe: (în uniformă de maior SS, către Maximilian Cornea în uniformă identică): *Heil Hitler!*

Cornea: Hai sictir!

Nahe: Ce a spus?

Translatorul: Îmi scapă…

Nahe: Sunteţi arestaţi. Şi dumneavoastră, doamnă…

Ceclan: Pe mine nu mă impresionezi. În ultimul timp am fost arestat în fiecare zi aproape.

Balamela: N-aveţi dreptul să ne arestaţi pe teritoriul ţării noastre!

Nahe (1,92 înălţime): Ia dă-te la o parte, mititelule!

Bala, *suspect de ascultător*, se dădu într-adevăr „la o parte”.

Nahe: Doamnă, şi dumneavoastră va trebui să ţineţi mâinile ridicate. Regret. Dar o să vă scutim de percheziţie.

Balamela: Domnule Brühl!

Nimeni nu-l auzi. Matahalele ce coborâseră din *Heinkel* o examinau pe Mariela Simionescu, rânjind. Erau toropiţi de căldură şi bine dispuşi. Aveau mutre de învingători şi se hlizeau la actriţa ce turnase în filmul ÎNVINGĂTORII... Se simţeau stăpâni pe situaţie. Automatele le tăiau piepturile late cât nişte tancuri *Tigru*. În faţa lor, Ceclan, Balamela şi chiar maiorul în uniformă SS erau slabi şi dezarmaţi. Şi Mariela Simionescu, deşi *exagerat* de frumoasă, era slabă şi dezarmată.

Şi iată că în aceste condiţii se produse BOMBA!

Balamela: Domnule pilot!

Brühl: Ţi s-a ordonat să stai la o parte şi să taci, prichindelule.

Balamela: Stau „la o parte”, însă nu tac! *Herr Sturmbannführer*!

Nahe: Taci, piticonţule! Nu-mi sta în cale!

Balamela: Nu vă stau în cale, între noi sunt vreo zece metri distanţă. Ia priviţi aici!

Nahe şi oamenii lui binevoiră, în sfârşit, să-l onoreze cu privirea pe neglijatul mititel. Cele două *Colturi*, calibrul 45 găsite în turela mitraliorului, apăruseră ca prin farmec în mâinile sale mici, atârnau greu, totuşi se aţinteau ferm, mai ales către Nahe; acesta duse mâna la centură, dar Bala făcu să *clănţăne* piedica pistoletelor. Acest sunet îl paraliză pe Nahe.

Într-o clipită Maximilian Cornea sări în avionul *Honduras-Fokker*, luă automatul *Schmeisser* şi trase o rafală. Nu în SS-işti, în fine, nu chiar în ei, ci în sticla pe care unul o ţinea în mână. Sticla se făcu ţăndări, (păcat!) individul, siderat, rămase cu gâtul sticlei în mână.

Maximilian Cornea: Nu mi-am pierdut îndemânarea!

Balamela: E adevărat, însă eşti un *fleac* pe lângă mine! Vă avertizez, domnilor, că nu e cazul să mişcaţi, eu sunt

inginer în viaţa civilă şi trăgător de elită în război, cu dreapta ţintesc la fel de bine ca şi Buffalo Bill, cu stânga ceva mai slab, de obicei nu-mi ucid pe loc adversarii, ci numai îi schilodesc... pe viaţă.

Ca pentru a sublinia aceste cuvinte, maiorul Cornea trase o scurtă rafală exact deasupra capului „colegului” său, maiorul SS Nahe, care nu ţinea corect mâinile ridicate în sus.

Ceclan, trecând prin spatele grupului ce coborâse din *Heinkel*, îi uşură foarte rapid de arme.

Balamela: Mai repede! Atenţie, domnilor! Acestea sunt pistoale americane, nu jucării precum *Beretta*, *Walter*-ul, *Parabellum*-ul. Într-o clipită te pomeneşti în piept cu o cavernă la care un tebece harnic ar trebui *să sape* şapte ani.

Cornea: Nu mai trăncăni atâta. Trebuie să ne grăbim.

Balamela: Sunt bine dispus. Sergiu, rupe-le tresele, decoraţiile şi toate celelalte, confiscă-le actele; dacă vor fi prinşi *se va considera că sunt dezertori*. Aşa e că sunt diabolic? Dumneata... operator radio, cum te numeşti? Individul nu răspunse. Bala mută încetişor revolverele în direcţia încăpăţânatului, dar Maximilian Cornea, care observase *ceva* la *Colturile* lui Balamela, fu operativ şi expedie câteva gloanţe prin stânga şi prin dreapta urechilor celui ce părea să fie operatorul. Înspăimântat, insul se aruncă la pământ!

Cornea: Sus! Răspunde la întrebare!

Operatorul: Numele meu este Herz.

Balamela: Herz? Inimă? Fie. Domnule Inimă, ia legătura cu *Défiantul* şi transmite-i din partea comandantului Nahe ordinul de a se întoarce la bază. Fără trucuri. Max, urmăreşte-l, şi dacă încearcă ceva, fă-l *sită*.

Destinul operatorului cu numele „Inimă” a fost să devină *sită*.

El manipulă aparatele, transmiţând ordinul ce i-l dictase Bala, dar apoi făcu o mişcare bruscă şi Cornea apăsă pe trăgaci. Domnul Inimă intenţionase să apuce revolverul „de rezervă” ascuns într-un buzunar al scaunului.

Défiantul nu confirmă primirea ordinului. Fie că operatorul Herz reuşise să-i avertizeze (există felurite mijloace, de pildă faci anumite greşeli intenţionate), fie că echipajul observase de sus că jos acţiunea nu se desfăşoară normal. Bătrânul aparat franţuzesc se mai roti câtva timp deasupra lizierei, iar apoi fu nevoit s-o ia din loc, pesemne din lipsă de carburant.

Ceclan: Are să dea alarma!

Cornea: Să ne grăbim!

Bala: Sergiu, poţi pilota un *Heinkel*?

Ceclan: Pot pilota orice, în afară de... bicicletă. Dar gloanţele trase de amicul Cornea nu numai că l-au anihilat pe operator, dar au făcut ţăndări tabloul de bord.

Bala: N-am zburat niciodată pe un *Heinkel* 111! *Sturmbannführer* Cornea... pardon, Hoc!

Cornea: Încetează să mă mai faci *Sturmbannführer*, până nu mă enervez!

Bala: Câtă vreme porţi uniforma aia... (către SS-işti) Camarazi! Ar trebui să vă împuşcăm, dar cunosc o pedeapsă mai subtilă! Max, fii bun mai trage o rafală în motorul avionului *lor*, aşa ca să devină total inutilizabil cel puţin pentru următoarele două războaie, dar nu găuri rezervoarele, de benzină avem nevoie noi! Camarazi, vă aflaţi în ţinutul numit Maramureş, aici oamenii sunt primitori, însă nu totdeauna. Primul sat e *numai* la 30 km, acolo, fără trese, documente şi arme, cu hainele sfâşiate, cu mutrele voastre dubioase, jandarmii cu mare poftă or să vă găbjească, şi până să găsiţi justificări, veţi ajunge în faţa *plutonului*... Asta în caz că veţi reuşi să vă dezlegaţi... ce spuneam, da... veţi fi consideraţi dezertori, şi, la drept vorbind, *sunteţi* dezertori!

Cornea: Trebuia să te faci orator! Grăbeşte-te!

Bala: Până ce Sergiu rezolvă problema carburantului, îi mai distrez şi eu pe domnii... Dacă nu veţi reuşi să vă dezlegaţi, fiarele sălbatice care circulă pe aici în convoaie, bunii lupi, blânzii râşi...

Mariela Simionescu: Înmormântaţi-l pe bietul Wilhelm Auberg!

Nahe: Care dintre voi l-a asasinat?

Bala: S-a sinucis. Dacă mă crezi, dacă nu... Noi nu asasinăm...

Nahe: Da? Şi Herz? A murit de bunăvoie?

Bala: Ne-am apărat. Herz încercase să pună mâna pe armă. Îl prevenisem. Arta de a asasina, însă, n-am deprins-o încă. Poate că e o greşeală. Poate vom regreta... Orice se întâmplă, nu încercaţi să ne urmăriţi, ar fi pierdere de vreme; transmiteţi şi superiorilor voştri aceeaşi povaţă, înainte de a vi se reteza capetele. Şi acum câte un căluş bun pentru fiecare, ca să nu puteţi conversa, şi să nu speriaţi cu răgetele voastre vreo eventuală pereche de amorezi ce s-ar abate din greşeală pe aici...

Sergiu Ceclan: Nici ţie nu ţi-ar fi de prisos un căluş, Bala! ÎMBARCAREA!

69.

Ceclan întoarse aparatul până la capătul micului platou accidentat, contra vântului, şi tură motoarele în plin. Avionul *Honduras-Fokker* TJ 181 se ridică în ultima clipă. Apoi pilotul efectuă nişte viraje şi nişte schimbări de direcţie neaşteptate. Silviu Balamela făcu observaţii critice în legătură cu pilotajul vechiului său amic, „as al prăbuşirilor”. Cornea, tot în uniformă de maior SS, îi făcu semn să tacă dracului. *Planeta Trandafir Negru*, tot în „uniformă” de vedetă la U.F.A., îi făcu şi ea un semn identic, dar Silviu Balamela, îmbătat de ultimele sale succese, nu se astâmpără.

— Hei, Sergiu! Pilotezi ca o cizmă!

— Nu te aud! Pune-ţi casca, şi treci în turela mitraliorului.

— De ce? Mitraliera e stricată!

— Ca să mă avertizezi dacă avem vreo „coadă”, nătărăule! Şi pilotez „ca o cizmă”, ca să-i păcălesc pe ur-

măritori în caz că *Défiantul* a reuşit să dea alarma.

— Eu sper că a reuşit să se prăbuşească. Auzeam de jos cum scârţâie din încheieturi...

— *Sturmbannführer* Hoc! urlă Ceclan, ia de lângă mine acest individ vorbăreţ şi încrezut!

— Mut falca din loc primului care îmi mai zice *Sturmbannführer*! Du-te, Bala, du-te cu binişorul şi fă-i curte Marielei, că Sergiu e ocupat, iar eu n-am curtat-o niciodată. Am rămas prieteni.

Aparatul *Honduras-Fokker* TJ 181, după câteva ocoluri înşelătoare, luă direcţia către Carpaţii de miazăzi, spre Defileul Tunetului, Defileul 9, acolo unde se prăbuşise avionul *Honduras-Fokker* T-LL, fratele său mai bătrân...

Băieţii plecaseră de acasă cu destinaţia „insula”, cu un *H-F*, şi reveneau tot cu un *H-F*...

70.

Aterizară într-un lan de secară, la poalele munţilor, şi acum urcau către Defileul Tunetului unde trebuiau să se afle rămăşiţele Ceciliei Vidraru-Olaffson, ale lui Fritz Hellermann şi ale enigmaticei Hildegunde Walther. Şi ale câinelui Azor.

Ceclan: De unde ai avut cele două *Colturi*?

Bala: Erau dosite acolo în avion. Le-am strecurat în buzunar pentru orice eventualitate.

Ceclan: Pentru orice eventualitate?! Eşti nebun.

Bala: Nebun ai fost tu, şi chiar de câteva ori!

Ceclan: Cum de nu te-au percheziţionat?

Bala: Nu le-am dat timp, m-au lăsat la urmă, mi-au poruncii să trec la o parte... I-am ascultat... Avantajul de a avea sub un metru şaizeci şi sub şaizeci de kilograme! S-au ocupat mai întâi de voi, solizii, periculoşii...

Ceclan: Aveau rezonul lor. La gabaritul tău nimeni nu-şi

închipuia că poţi să ţii în mână o armă – ba încă două!

Bala: Vrei să mă jigneşti? Vrei să te snopesc iar? Nu uita că ţi-am tras o bătaie zdravănă când...

Ceclan: Bine, bine! Povestea e veche.

Bala: Cum veche?! Abia dacă au trecut câteva luni!

Ceclan: Perfect! Nu e veche. E nouă. Atât de nouă că se petrece în viitor. Altceva încerc să te întreb. Tu, când i-ai somat pe nemţi, ştiai că cele două Colturi erau defecte şi, pe deasupra, nici măcar *nu aveau încărcător*?

Bala (foarte surprins): De unde să fi ştiut? Eu sunt artilerist, mă pricep la tunuri, nu la jucării de genul…

Maximilian Cornea: Eu observasem defecţiunea, de-aia, până să se dezmeticească lumea, am pus mâna pe *Schmeisser*, şi de teamă ca amicul Bala să nu percuteze în gol, i-o luam mereu înainte şi mai expediam câte o rafală…

Ceclan: Spune-mi sincer, Bala, dacă ai fi fost conştient că pistoalele alea sunt la fel de eficiente ca nişte puşti de soc, ai fi acţionat cu acelaşi aplomb?

Silviu Balamela, spre cinstea lui, nu dădu răspuns.

71.

Se făcuse cald, soarele sclipea bestial, Balamela spuse:

— Să ne oprim aici. E mai bine. Acolo sus nu vom mai găsi nimic.

Un torent ce venea din zăpezile de sus vuia lângă ei.

Ceclan zise:

— Da, nu vom mai găsi nimic. Nici măcar oase. Dar ce importanţă are? Trebuie să mergem până la locul unde *am murit împreună cu ei*.

— Noi n-am murit, replică Balamela.

— Cine ştie! Cine ştie!

— Priviţi! exclamă Mariela Simionescu.

— Unde? se aplecă Maximilian Cornea, care între timp

izbutise să se scape de tunica sa de SS-ist.

— Un ochi albastru! arătă *Planeta Trandafir Negru*. Acolo, între cele două pietre albe!

— Doamne! oftă Balamela! O, doamne! E ochiul Ceciliei...

Ceclan scoase din torent, dintre bolovani, inelul cu saphir al Ceciliei Vidraru-Olaffson. Aurul scânteia. Piatra preţioasă trimetea raze albastre. Dar unde era degetul pe care fusese acel inel? Unde mâna? Unde era Cecilia?

O pasăre cu cioc de oţel, ochii roşii, dispreţuitori, aripile largi, străvezii, pluti pe deasupra lor. Umbra păsării îi acoperi o clipă pe toţi.

Şoimul: Sergiu Ceclan!

Ceclan: Te aud! Te aud! Te recunosc!

Şoimul: Sunt pasărea ta! Destinul tău!

Ceclan: Ştiu!

Balamela: Iarăşi şi-a pierdut minţile!

Planeta Trandafir Negru: Taci, Bala! E într-adevăr destinul lui. Şi eu am văzut şoimul...

Şoimul: Sergiu Ceclan! Nu vei mai zbura niciodată!

Ceclan: Mă voi mulţumi să umblu cu picioarele pe pământ.

Şoimul: Însă visul vieţii tale a fost să zbori!

Ceclan: Am zburat! Am zburat chiar prea mult!

Şoimul: Nu există niciodată un prea mult!

Ceclan: Ce mai doreşti?

Şoimul: Îţi ofer o ultimă şansă! O ultimă şansă! SĂ ZBORI! Să ne schimbăm destinele!

Ceclan: NU! Prefer să rămân om!

Şoimul: Îţi repet: n-ai să mai zbori niciodată!

Ceclan: Există o ameninţare mult mai gravă: n-am să mai trăiesc niciodată!

Şoimul: Poate! Însă ţie nu-ţi pasă. Unica ta durere este că n-ai să mai zbori! Să ne schimbăm destinele! E ultima ta şansă!

Ceclan: Ce ştii tu?! Pleacă! RĂMÂN OM!!!

14 iulie 1978

colecția aventura

LEONIDA NEAMȚU

Pasărea strigă:
— Ceclan! Mă auzi? Sergiu Ceclan! Pînă nu
tîrziu! *N-ai să mai zbori niciodată!* Dar eu îți of
o unică șansă! Ia-mi locul! Prefă-te în pasăre
Îngăduie-mi să fiu cîtva timp om în locul
n-ai să mai zbori niciodată!

SPERANȚĂ PENTRU SPERANȚĂ

— Există o amenințare cu mult mai gravă. *N-*
trăiesc niciodată!
— Da, țipă pasărea. Însă ție nu-ți pasă! Unica
este că n-ai să mai zbori. Să ne schimbăm
Ultima șansă!
— Ce știi tu ?! replică Sergiu Ceclan. Pleacă! A